YOUNG ADULT

ZBUCIUMUL SOMNULUI

CLARA KUMAGAI

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

ZBUCIUMUL
SOMNULUI

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Traducere din limba engleză
de Dana Ionescu

TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Mihaela Stan

Design copertă: Andrew Davis

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Daniel Eberhat

Corectură:

Dana Anghelescu

Titlul original: Catfish Rolling

Autor: Clara Kumagai

This translation of Catfish Rolling is published by Editura Trei by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2203-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-2274-5

Pentru Ronald, care mi-a spus
unde sunt lucrurile sălbatice
Și pentru toți cei a căror viață
a fost dată peste cap
când s-a zvârcolit somnul

永

Eternitate

Sub insulele Japoniei trăiește un somn. Faptul că el se zbate și se zvârcolește în mlaștina aflată dedesubtul nostru dă totul peste cap. El se rostogolește și pământul se cutremură, apa o ia razna, timpul se crapă și se rupe.

Urăsc somnul acela.

Când s-a întâmplat, era primăvară. Florile de cireș erau ca niște nori — unii atât de roz, atât de pufoși, că te-ai fi așteptat să plouă cu zahăr din ei. Am mâncat *sakura mochi*[1] și m-a surprins că frunza era sărată. *Ojiichan*[2] mă hrănea cu *dango*[3] ori de câte ori nu era atentă mama. Aveam unsprezece ani.

Eram cu tata la supermarket. Mama era acasă cu *ojiichan*. Aerisea saltelele, le scosese pe ferestrele mari de sus, întinzându-le pe acoperiș. Ar fi vrut s-o ajut, dar eu nu. Mă văitasem până când tata mă luase cu el să aducem mâncare pentru cină, iar ea oftase și se dăduse bătută.

Hoinăream prin magazin, pipăiam pachete ciudate, înșfăcam și îi duceam tatei dulciuri, pe care el în general nu le voia. Cu toate că veneam în Japonia cel puțin o dată pe an, tot era un fel de țară a minunilor, unde totul era bizar și în culori pestrițe. El împingea liniștit căruciorul și-mi aducea aminte de lista de cumpărături, în timp ce eu strecuram în cărucior gustări și deserturi.

— *Natto*[4], zicea el. *Daikon*[5] murată. *Kombu dashi*[6].

Eu le luam înapoi, studiind imaginile, dacă nu erau printre puținele kanji[2] pe care le știam.

— Ia ceva dulce pentru mama, mi-a spus el.

— Sigur!

Poate că încă era supărată că nu rămăsesem acasă cu ea, așa că trebuia să aleg ceva bun.

M-am hotărât să iau înghețată *mochi*. Am simțit-o rece în mână chiar când pământul a început să se zgâlțâie.

Unii oameni se opreau, alții ridicau din umeri și-și împingeau mai departe cărucioarele. Eu nu eram obișnuită cu cutremurele și am încremenit, așteptând să se termine, ca și cum pământul s-ar fi răcorit puțin. Dar cutremurul era din ce în ce mai puternic și oamenii se îndreptau spre uși, panicați, dar încă în ordine. După care au început să cadă produse de pe rafturi. Eu m-am ținut de congelator până când am auzit că mă strigă tata.

— Sunt aici! Sunt aici! am țipat.

El a țâșnit spre mine și m-a apucat de mână. Am ieșit în fugă când peste tot se făceau țăndări borcane și sticle. Toată lumea se strânsese în parcare, dar acum pământul se cutremura așa de tare, că era greu să te ții pe picioare. Am căzut, iar tata s-a ghemuit lângă mine și m-a luat în brațe. S-a auzit un scârțâit ce m-a trimis cu gândul la poarta școlii mele de acasă, din Vancouver, o poartă metalică, veche, care, când atingea cimentul inegal, scotea același sunet, doar că cea de aici era versiunea ei gigantică, și atunci, dacă era vorba despre o poartă, oare ea se deschidea ori se închidea? S-a auzit un geamăt, probabil clădiri care se făceau praf, sticlă care se spărgea sau, de ce nu, poate că pământul însuși se rupea, scâncind când se întindea și se sfâșia.

Tuna și fulgera sub pământ, ceva era viu acolo și se zvârcolea în centrul lui.

Am pus mâinile pe asfalt ca să mă țin sau poate ca să încerc să țin pământul și mi-am dat seama că ieșisem în fugă din magazin cu înghețata *mochi,* care acum se înmuia și se topea. *Sper că n-o deranjează pe mama*, m-am gândit.

— Mamă! am țipat și, când m-am uitat la tata, am înțeles că și el tot la ea se gândea.

Am vrut să mă ridic, dar el m-a tras înapoi.

— Așteaptă, mi-a zis. Trebuie să așteptăm.

După voce, era calm, dar brațele lui mă strângeau așa de tare, că tremurau.

Când cutremurul s-a oprit în sfârșit, au început alarmele. Înspăimântați, oamenii făceau un vacarm din ce în ce mai mare și am luat-o la fugă spre mașini cu toții, gonind pe străzi spre casă, strângând în mână telefonul, sunând părinți și copii.

Tata a sunat acasă, ținând telefonul strâns la ureche și, cu cât îl ținea mai mult fără să spună ceva, cu atât îmi bătea inima mai tare, până când bătaia ei, pe care o auzeam în urechi, a devenit ea însăși o alarmă. A mai format un număr, apoi, încă unul.

— Unde sunt? am întrebat.

— Nu știu, mi-a spus.

Am intrat în mașină, deși nu trebuia. Erau acolo polițiști, ambulanțe și mașini de pompieri, dar tata i-a ignorat pe toți care ne făceau semn să ne oprim. Eu mă holbam pe geam și vedeam acoperișuri de case prăbușindu-se, fum înălțându-se și peste tot oameni. Unii mergeau ori alergau, alții stăteau neclintiți.

Încă aveam în mână înghețata. Se topise aproape toată în ambalaj. *Dacă o pun în congelator, o să fie bine. O să înghețe iar,* îmi tot

repetam în timp ce ne vedeam de drum. *O să înghețe. O să fie bine. O să înghețe.*

Tata a încetinit și a scos o înjurătură. În față, drumul era blocat de mașini care stăteau bară la bară și nu se urneau. A coborât geamul și i-a făcut cu mâna unui polițist în trecere, care s-a oprit și s-a șters de transpirație pe frunte, spunând *Până aici, până aici*. Tata și-a scos telefonul din nou, a format ceva și a așteptat, a format și a așteptat, iar eu stăteam cuminte. Oamenii coborau din mașini. Unii mergeau mai departe, alții se întorceau.

Și apoi s-a întâmplat ceva. Nu mi-am dat seama ce anume imediat, doar că se schimbase ceva într-un fel nemaivăzut, de parcă s-ar fi subțiat aerul, de parcă ar fi scăzut temperatura sau de parcă s-ar fi stins luminile, doar că nu era nimic din toate astea. Aveai senzația că lucrurile fac schimb de locuri, se mută, se rup. Și tata simțea. Și-a lăsat telefonul mai jos de ureche și toți din jurul nostru s-au oprit, ținându-se unii de alții ori ținându-se de mașini sau de ciment. La radio, brusc, s-a lăsat tăcere.

Era ca și cum lumea s-ar fi oprit în loc și câteva clipe parcă am plutit cu toții, suspendați în spațiu. Îmi bubuiau urechile, după care gravitația sau impulsul s-au întors cu un vuiet, ca un val uriaș ce se sparge când ajunge pe pământ. Am fost azvârliți toți care încotro — unii în spate, alții în față, pentru că ceea ce se spărsese de noi ca un val nu era nici apă, nici vânt. Era *timp*.

După aceea cred că am leșinat, fiindcă totul era negru și, când mi-a repornit memoria, tata mă ținea în brațe, cu toate că eram prea mare pentru brațele lui, și ne aflam în zona delimitată de poliție. El urla la ei, dar ei nu-l lăsau să treacă. De la el din brațe am fixat cu privirea cerul și am

observat că ceva ce nu e în regulă deloc. Norii parcă ar fi fost scuturați sau tăiați cu un cuțit gigantic. Clădirile erau învăluite în fum și, lângă ele, dârele se ridicau când mai repede, când mai încet, parcă purtate de curenți de aer diferiți.

Eram amețită, îmi era rău și mi-am îngropat fața la pieptul tatei. Respira greu și-i auzeam inima cum o luase la goană.

M-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mergem într-un loc mai sigur să așteptăm.

M-a luat de mână și a pornit așa de iute, că a trebuit să alerg ca să țin pasul. Ne strecuram printre mașini și oameni și eu stăteam cu ochii în caldarâm, căci nu voiam să văd cerul de coșmar. Am băgat de seamă că nu am nimic în mâna cealaltă: pierdusem înghețata pentru mama. Am țipat și tata s-a întors spre mine:

— Ce este?

M-am smuls din strânsoarea lui și am zbughit-o înapoi spre mașină, doar că veneau spre noi atâția oameni, toți încercând să scape, că m-am trezit prinsă printre picioare și corpuri grăbite. Tata țipa la mine, dar eu nu puteam să mă opresc și nu m-am oprit decât atunci când i-am simțit mâna înșfăcându-mă și ridicându-mă brutal.

— Ce faci? a urlat la mine.

M-a zgâlțâit cu putere.

— Înghețata, i-am răspuns. E pentru mama. Am pierdut-o. E pentru ea.

Poate că de la zgâlțâitul lui am izbucnit în lacrimi și am plâns, iar el m-a strâns în brațe și apoi, fără un cuvânt, m-a luat iar de mână și ne-am întors, urcând dealul împreună cu toți ceilalți, încercând să scăpăm din ceea ce tocmai pățiserăm.

Trecuserăm printr-un cutremur. Toată lumea noastră se cutremura.

---

[1] Desert tipic bucătăriei japoneze, prezentat într-o frunză de cireș (*sakura*).
[2] „Bunicul" (în japoneză, în orig.).
[3] Gălușcă pregătită în stil japonez.
[4] Preparat tradițional japonez, pe bază de boabe de soia.
[5] Ridiche mare, cultivată în Asia de Sud-Est.
[6] Supă tradițională japoneză, preparată din alge uscate.
[7] Sistem ideografic din scrierea japoneză. Cuvântul denumește și oricare dintre caracterele sistemului respectiv.

春分

Echinocțiul de primăvară

1

N-am vrut să vin la ceremonia de absolvire a liceului, dar iată-mă. Scaunul e tare, mi-e cald și mă simt incomod în uniformă, deși e abia martie și de ce au atâtea de spus atâția oameni și vorbesc atâta? Doar nu sunt așa de multe feluri în care poți spune că ar trebui să fim mândri, că ar trebui să muncim din greu, că avem viitorul în față. Nimic din toate astea nu e valabil pentru mine, dar colegilor mei de clasă le sclipesc ochii, iar chipurile lor exprimă hotărâre și fericire. Încerc să-mi folosesc și eu gura și ochii astfel încât să transmită același lucru, dar pe fața mea pare ciudat. Mă uit la Koki, care stă undeva mai departe pe rând, cu ceilalți băieți, dar și el privește drept înainte, ca toată lumea.

Încerc să mă concentrez pe tipul care e președintele elevilor și care acum vorbește. Și el are emoții — ceea ce e bizar, pentru că a fost întotdeauna genul serios, care nu-și arată emoțiile decât atunci când ia note. Mă întreb la ce universitate o să meargă și dacă o să plângă când o să ajungă acolo. Când în sfârșit termină, trebuie să ne luăm diplomele. În anul meu sunt doar două clase, iar celei în care sunt eu i se zice prima. Ne așezăm la coadă în ordine, așteptând să urcăm pe scenă și să ne primim bucata aceea drăguță de hârtie.

Urmăresc cu privirea familiile și profesorii înșirați unii după alții. Mamele își șterg lacrimile și la fel și unii tați. Mă uit după tata cât pot eu de discret, căutându-l printre bărbații în costum negru sau bleumarin. Nu e acolo. E o plictiseală,

evident, și nici eu n-aș fi vrut să vin, nici în ruptul capului. Simt că-mi ia foc inima.

Acum e rândul meu. Mă concentrez să nu cumva să cad grămadă și încerc să-mi aduc aminte cum e să mergi normal când în fundul sălii se stârnește rumoare și se vociferează. E tata, care își croiește drum și încearcă să se strecoare în rândurile din spate. Lasă capul în jos și-și cere scuze, iar oamenii îi fac loc să treacă. Se așază pe un scaun, palid, cu părul blond-cenușiu ciufulit, îmbrăcat în costum și cu o cămașă șifonată. Unii profesori întorc capul, după care se uită la mine, iar directorul își drege glasul. Îmi dau seama că am încremenit pe scenă și mă simt groaznic de stânjenită. Îmi iau diploma fără să-l privesc în ochi pe director, apoi scap și mă întorc la locul meu. Mă holbez în tavan, nu la ceilalți absolvenți, nu la tata, și mă prefac că-mi privesc viitorul strălucitor, nu că, pur și simplu, mă uit în gol.

Dar mult nu pot să mă prefac. Mă uit la ceas. Un ceas e ceva frumos. Ține timpul chiar acolo, prins la încheietura mâinii noastre, înțepenit într-un disc cât o monedă de cinci sute de yeni. Eu port ceasul mamei, întotdeauna. E urât. Metalul ca argintul e pătat la margini, iar limbile sunt groase și hotărâte când se mișcă în decursul orelor și al minutelor, marcate cu negru pe o suprafață albă. Nu m-a dezamăgit niciodată.

Mi se spune că mă uit la ceas prea des. Pe profesori îi enervează, iar eu par din topor, ca și cum m-aș plictisi ori abia aș aștepta să se termine discuția. Dar eu trebuie să știu cât e ceasul, trebuie să știu că el își vede de treabă la locul lui, că merge cum trebuie.

Acum toată lumea și-a luat diploma, dar directorul tot perorează despre perseverența

noastră, și eu număr secundele pe care nimeni n-o să mi le mai dea înapoi vreodată. La mine în oraș sunt unii cărora nu le mai pasă de punctualitatea cerută de politețe, care și-au aruncat cât colo ceasurile de mână și au azvârlit la coșul de gunoi ceasurile din casă, care au fixat cuptorul ori rice cooker-ul la ora 0:00. Poate că s-au săturat să tot măsoare timpul, și tot să nu știe niciodată dacă e corect sau nu. Sau, pur și simplu, nu mai doresc să li se amintească de timp.

Clasa e mai mică decât era când am venit eu, acum șapte ani. Mulți oameni s-au mutat în locuri unde nu trebuie să se gândească la timp decât atunci când se grăbesc să prindă autobuzul, când fierb un ou sau când e cazul să le spună copiilor că au depășit ora de culcare. Câțiva au devenit obsedați de timp, ca mine. Ca tata.

— De ce face timpul chestia asta, Sora-chan? mă întreabă el. Cum? Și de ce?

N-am niciun răspuns. El nici nu se așteaptă cu adevărat să am, dar întotdeauna vrea să încerc. Nu mă întreabă niciodată de ce mă uit la ceas, pentru că știe; el e cel care m-a învățat că experimentele trebuie monitorizate.

Mă uit iar la Koki și el mă privește pieziș. Eu dau ochii peste cap și el își îndreaptă privirea în față, străduindu-se să nu zâmbească. Mie nu-mi vine să zâmbesc.

*

L-am cunoscut pe Koki într-un „fus orar", așa cum ne-am obișnuit să numim acele zone, pe vremea când copiii îndrăzneau să se provoace unii pe alții să treacă granițele. Dar nici atunci nu îndrăzneau mulți. S-a întâmplat într-o zi, după ce am terminat cursurile, chiar înainte de vacanța de vară, când toată lumea nu mai putea

de bucurie că vine vacanța. De aceea mergeam alene cu niște puști din clasă, în loc să mă duc acasă singură, cum făceam aproape tot timpul. Hoinăream pe câmpii, spre păduricea ce se întindea de-a lungul gardului despărțitor, nepăzit. Unii dintre copii ziceau că au mai fost pe acolo. Ne-am strâns într-un loc unde gardul fusese tras într-o parte, gaura fiind suficient de mare ca un copil de treisprezece ani să poată intra prin ea și să pătrundă în spații unde timpul trece mai repede.

Ne-am adunat cu toții acolo. Eu am rămas printre cei din spate, dorind să văd ce se întâmplă. Copiii de la mine din clasă erau mult mai bine-crescuți decât cei de la școala la care mersesem în Vancouver. Cei din față se tot împingeau și râdeau, dar, brusc, niciunul nu dorea să se ofere voluntar.

— Te duci să iei ceva dintr-o casă și vii încoace! își spuneau unii altora. Ca să vedem cum arată.

— Du-te tu!

— Nu vreau să mă întorc plin de riduri și bătrân!

— Am auzit că, dacă stai acolo o vreme, îți pierzi mințile, ca *gaijin*[8]-ii care fac experimente, a adăugat o fată.

A urmat o pauză și am simțit că intenționat nu se uită nimeni direct la mine. Îmi luase foc fața.

Dar erau cu ochii pe mine, poate așteptând să le zic că niciunul dintre zvonurile respective nu e adevărat. Dar eu nu știam că nu *sunt* adevărate. Pur și simplu, eu încă nu le văzusem.

Nu mai spunea nimeni nimic, așa că era inevitabil să zic: „Mă duc eu!"

Băieții care se luaseră la harță s-au uitat la mine, apoi s-au uitat unul la altul.

— Serios? a întrebat unul dintre ei.

Am dat din cap în semn că da. Fusul acela încă nu-l cercetasem. Mă gândeam că acum am ocazia. M-am furișat prin gard.

— Să vii cu ceva! mi-a strigat o fată.

M-am întors spre ei, le-am făcut cu mâna, după care am plecat mai departe.

De partea cealaltă a gardului, pomii se răreau, dar iarba era mai înaltă. Era mai liniște. În apropiere erau case. Aș fi vrut s-o iau la fugă, dar m-am stăpânit și am continuat la pas. Am privit peste umăr și i-am văzut strânși ciorchine la gard, privindu-mă într-un fel care m-a făcut să mă întreb o clipă de care parte a gardului o fi sigur să te afli și de care parte a gardului îmi doresc cu adevărat să fiu.

Am ajuns la prima casă, odinioară albă. Ușa din față era încuiată sau înțepenită. Casa următoare era deschisă. M-am oprit în prag și m-am uitat înăuntru. Era beznă. Mai fusesem în case, de câteva ori, dar copiii îmi băgaseră în cap că e înspăimântător și acum am simțit un fior pe ceafă.

Am intrat, iar în beznă s-a decupat umbra obișnuită din interiorul unei case. Bâjbâiam cu piciorul pe podea, dar era prea murdar ca să mă descalț.

— Scuze, am îngăimat, înfiorându-mă în timp ce mergeam pe coridor.

Era cald și aerul era dens. M-am dus în bucătărie, în general cea mai bună alegere, fiindcă e încăperea cea mai cunoscută și cea mai folosită de oameni. Acolo, nu mare lucru; casa se găsea aproape de graniță, așa că probabil că fusese curățată cum se cuvine. Poate că familia revenise să-și ia lucrurile, în caz că fusese aici înainte să se înalțe gardul. Dulapurile erau goale.

Abia dacă aș fi reușit să mă întorc cu un scaun, cu toate că ar fi fost amuzant să văd fețele tuturor dacă m-aș fi dus înapoi cu așa o tâmpenie. Și celelalte camere de jos erau goale, cu excepția pieselor de mobilier mari. La etaj n-am urcat.

M-am întors la soare, care strălucea așa de necruțător, că m-am simțit eliberată când am pătruns în casa următoare, care însă era la fel de goală ca precedenta, iar următoarea, la fel. Ar fi trebuit să mă simt mai bine văzându-le goale, dacă erau așa fiindcă oamenii reușiseră să-și ia viețile cu ei. Dar, cumva, casele goale îți creau o senzație mai rea, ca și cum acolo n-ar fi existat niciodată nimic sau nimeni viu, ca și cum n-ar fi fost folosite niciodată pentru ceea ce fuseseră construite.

Nu mai erau multe clădiri în față — o căsuță, un grajd mare și apoi câmp. Habar n-am de ce am mers mai întâi în grajd. Poate pentru că era altceva decât casele. Ușile s-au deschis greu. Dar când în sfârșit am reușit, lumina s-a strecurat înăuntru, iar acolo — un coșmar cu oase.

Poveștile acelea despre oameni vii de pe care cade carnea și care se transformă în schelete ambulante, după care se prăbușesc la pământ și se fac praf — nu, nu erau adevărate, nu se putea să fie asta! Am tras aer în piept să mă liniștesc și m-am înecat de la duhoarea de putrefacție. Mintea mi s-a limpezit. În grajd erau delimitate prin bare mai multe zone mici. Țarcuri. Oasele erau oase de animale. Craniile lungi — de vite.

Am intrat. Unele oase erau în grămezi, rămase unde se întinseseră ori se prăbușiseră vitele. Alte cranii erau în afara țarcurilor, lângă găleți uscate și jgheaburi pline de praf. Oare își dăduseră duhul din pricina fusului orar ori muriseră de

foame, de sete? Toată lumea trebuise să plece și lăsase vitele. Căci nimeni n-ar fi putut să le ia pe toate, bineînțeles. Și, oricum, oamenii nu creșteau vite ca să le măcelărească? Sărmanele făpturi!

M-am aplecat lângă un craniu și l-am atins cu buricele degetelor.

— Scuze, am zis. Îmi cer scuze.

A răspuns mugetul stins al vitelor, parcă jelindu-se, auzindu-se treptat, cu ecou.

M-am ridicat foarte încet. Nu era nimic de văzut. Zgomotul a încetat. Ar fi putut fi vântul, copacii, de fapt orice. Am început să dau înapoi. Aș fi putut să închid ușile și să nu mă mai întorc niciodată aici. Dar... asta se întâmplase înainte. Am făcut un efort să continui — până la primul țarc. Zăvoarele erau uscate și ruginite și, când le-am tras, au scârțâit ca și cum le-ar fi durut. Am deschis larg țarcurile. Am luat o găleată și am ieșit afară să caut un robinet, iar când l-am deschis, a țâșnit apă, ca prin minune.

— Bună!

Am pus mâna la gură ca să nu țip. Era un băiat, în uniformă de școală. Mai văzusem fața aia, dar nu-mi aduceam aminte numele.

— Scuze, a zis. Ne făceam griji.

— Sunt în regulă. Doar am...

Apă din găleată a dat pe afară.

El a închis robinetul.

— Ce faci?

Ochii i s-a oprit asupra grajdului.

— Ai intrat acolo?

Am dat din cap că da.

— Acolo erau vite..., mi-a zis.

— De unde știi? Ai mai fost acolo?

— Da, a răspuns el după o clipă.

— De ce?

Și-a înfipt mâinile în buzunare.

— Locuiai aproape? l-am întrebat.

A clătinat din cap și a dat cu piciorul în altă găleată uscată.

— Era ferma unchiului meu. Frate-meu lucra aici. O slujbă ciudată, juma' de normă. Și el voia să se facă fermier.

— N-ar trebui să intri. Sunt numai vite, am adăugat eu repede. Dar…

— Da, știu. De-asta n-am intrat niciodată. E rău?

Am dat din cap că da.

El, în loc să se uite la mine, se uita în jos, la apa vărsată.

— Ce făceai?

Mi-am dres glasul.

— M-am gândit să curăț.

Brusc, s-a îndepărtat. L-am urmărit cum s-a oprit în fața intrării în grajd, a tras aer în piept și a intrat. S-a întors într-un minut, frecându-și fața cu mâna. M-am uitat în jos, cu ochii la propria mea reflexie din găleată.

El n-a zis nimic, doar a luat găleata cealaltă și a umplut-o. Am intrat în grajd. Acolo am stropit cu apă oasele, așa cum se stropesc mormintele. Niciunul dintre noi nu scotea o vorbă, dar tăcerea era plină de cuvinte, ca și cum ar fi fost o discuție, în pofida propriei noastre voințe. El zicea că fratele lui s-a dus, eu ziceam că înțeleg și că și eu am pierdut pe cineva drag, el zicea rahat și eu ziceam da, rahat, cel mai mare rahat din lume și am venit aici, tot ca să caut orice aș putea găsi. Și găsisem asta.

Când am terminat, ne-am întors în lumina orbitoare a soarelui. Eu m-am apucat să împing în uși ca să le închid.

— Nu vreau să le închidem, s-a împotrivit el.

Le-am lăsat deschise și ne-am oprit. Ne-am înclinat, ne-am lipit palmele, ne-am înclinat iar. Ne-am spălat pe mâini. Apoi am plecat și poate că au plecat și fantomele vitelor.

Trecând pe lângă o casă de alături, i-am zis:

— Mi-au spus să aduc ceva când mă întorc.

Am intrat și a venit și el cu mine.

Părea mai mult un spațiu de lucru decât o casă, dar avea o bucătărioară. Am deschis un dulap și am găsit o cutie *bento*[2], dintr-un metal argintiu, oarecare, cu o etichetă ștearsă pe capac.

— Asta merge, nu?

El s-a apropiat.

— Ia să văd, mi-a cerut.

O studia de parcă ar fi căutat ceva probe.

— S-o luăm.

Am plecat și am mers în tăcere până am ajuns la un automat singuratic care stătea conștiincios la datorie. L-am șters de praf cu mâneca.

— Mi-e sete. O fi în regulă să beau un Pocari Sweat?

— Da. Chestia asta rezistă ani buni.

M-am scotocit în buzunar și am scos o bancnotă de o sută de yeni. Am introdus-o în automat și am apăsat pe buton. Nu s-a întâmplat nimic. Mașinăria nu mișca, desigur. I-am tras un picior. M-am întors, dar băiatul... ia-l de unde nu-i.

— Hei... Unde ești?

Nu-l auzisem când plecase.

Dar am auzit cum se prăbușesc la pământ niște chestii grele și iată-l că apare de după colț, cu o bară subțire, de metal în mâini. Eu nici nu m-am clintit, nici n-am scos o vorbă, întrebându-mă dacă s-o iau la o fugă ori să sar la el.

Dar el s-a dus la automat.

— Ai grijă!

A ridicat bara de metal ca pe o bâtă de baseball, după care, legănând-o, a lovit automatul.

Nu l-a spart, cum m-am așteptat, ci s-a auzit doar un pocnet.

— Lasă-mă să încerc.

Am înșfăcat bara. Am făcut un pas, mi-am imaginat că sunt pe terenul de acasă, că aparatul e un fel de minge uriașă de baseball și am lovit. Ceva s-a crăpat și ușa automatului s-a deschis.

Băiatul mi-a luat bara, a întins mâna și a înșfăcat un Pocari Sweat. Mi l-a dat mie, după care și-a luat și el unul. A ciocnit cu mine:

— *Kanpai*[10]!

Eu am râs, apoi am băut amândoi. M-am înecat, am scuipat și l-am auzit că scoate o exclamație, dezgustat.

— Pfui..., am scuipat eu iar.

Era acru și cald și avea gust de otravă.

Băiatul s-a șters la gură cu mâna.

— Sper să nu ni se facă rău. Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fi devenit nasol așa de repede.

Am verificat termenul de garanție de pe capac.

— Ar trebui să fie OK încă doi ani, dar aici...

Am vărsat lichidul din sticla mea pe pământ, sperând să nu ucid plantele care beau din el.

— Ar fi bine să mergem.

S-a dus iar spre automat.

— Dar ar trebui să-ți iei banii înapoi.

A tras de el și s-a opintit până s-a deschis sertarul cu bani.

I-am numărat.

— Două mii de yeni! a exclamat triumfător. Douăzeci de sticle de Pocari Sweat!

— Mi-e jenă.

— Cine o să-i mai folosească?

I-am împărțit. Monedele îmi atârnau în buzunarul fustei, zornăind când se ciocneau una de alta. La întoarcere nu prea am vorbit pe drum.

— Cât am stat noi acolo? m-a interogat.

— Am senzația că am stat înăuntru o oră. Iar acolo timpul trece altfel, nu? Dacă Pocari s-a dus... Poate de două ori mai repede. Am fost plecați vreo treizeci de minute, poate.

— Poate? a întrebat, dar nu părea că mă ia peste picior.

Ne-am plimbat prin iarbă.

— Cum te cheamă? am început eu.

— Koki.

— Corect. Uitasem.

— Tu ești Sora.

— Da.

Micul grup de copii aștepta la umbra pomilor. Când am ajuns la gard, unul dintre băieți a tras de el ca să putem trece.

Vorbeau toți în același timp.

— Ce ați văzut?

— A fost ciudat?

— Ce ați făcut?

— Am băut un Pocari Sweat, a zis Koki. Dar se stricase. Era scârbos.

— Ați adus ceva din el încoace?

— Era prea oribil, a clătinat din cap Koki.

Mi-am adus aminte de cutia *bento*.

— Stați! am spus și am scos-o din geantă.

Toată lumea s-a apropiat să se uite.

— Arată normal, a comentat una dintre fete.

— Deschide-o!

Am desfăcut clamele rigide de pe capac și am deschis-o. Ne-am aplecat toți speriați și încântați, dar înăuntru nu erau decât praf și o pereche de bețișoare din lemn. Am oftat toți dezamăgiți sau eliberați.

Am luat cu grijă bețișoarele. Erau absolut banale, din lemn ieftin, deschis la culoare. Am simțit o pală de vânt și mi-au tresărit degetele. Bețișoarele mi s-au înălțat în mână și după aceea s-au făcut praf și pulbere, ca și cum s-ar fi spulberat o vrajă, ca și cum s-ar fi dezintegrat accelerat. Am scăpat cutia care, atunci când a ajuns jos, a început să se corodeze, umplându-se de rugină roșie într-o parte. Toată lumea a sărit și a țipat.

— Ați văzut...

— S-a făcut praf.

— A ruginit...

— S-a dus...

Eram și stupefiați, și însuflețiți — ar fi fost o poveste excelentă, numai bună s-o umfli când o s-o spui la școală, în ziua următoare. Aveam mai multe păreri despre cutie, dacă s-o ridicăm sau nu, dar nu mai ruginea și acum arăta ca orice vechitură murdară. O fată a împuns-o cu pantoful. Nimeni nu voia s-o atingă.

— Mâna ta e OK? a întrebat Koki.

Nu băgasem de seamă că mi-o frecam de fustă.

— Da, am răspuns.

— Mi-e sete, a spus el.

Și a urmat un murmur general de aprobare.

— Cât timp am lipsit? am întrebat eu dintr-odată.

— Te-am cronometrat, a zis unul dintre băieți. Treizeci și unu de minute și jumătate.

Koki a ridicat din sprâncene și mi-am dat silința să nu fiu prea îngâmfată, dar probabil că nu mi-a ieșit, căci el a izbucnit în râs.

Una dintre fete s-a uitat scurt la el, apoi la mine.

— Voi doi..., a început ea.

Însă Koki se întorsese deja cu spatele și se îndepărta împreună cu ceilalți băieți, iar eu am rămas în urma tuturor, ca de obicei. Căldura se domolea în amurg. Mi-am adus aminte de monedele din buzunar. Când le-am scos să mă uit, se pătaseră și erau mai șterse. Bani sunt făcuți să reziste, desigur.

Mai târziu, în magazin, Koki a adus două sticle de Pocari Sweat și mi-a întins una. Am ciocnit, dar nu am spus nimic. Am băut și lichidul era așa de rece și de proaspăt, încât am avut senzația că mă trezesc din cel mai ciudat vis.

---

[8] „Străin" (în japoneză, în orig.).

[9] Cuvânt ce desemnează atât un fel de gustare japoneză pentru luat la pachet, precum și cutia specială în care acesta este ambalat.

[10] „Noroc!" (în japoneză, în orig.).

雀始巣

Vrăbiile își fac cuib

2

Ceremonia se termină în sfârșit.

— Felicitări! îmi spune la ureche Koki.

— Dar de ce vorbești în șoaptă?

E foarte aproape de mine. Își mușcă buza și știu ce gândește. Clatin din cap și rânjesc.

— Încetează!

Se apleacă, mă strânge în brațe cu putere și o clipă am impresia că o să mă sărute, ceea ce nici măcar eu n-aș putea face aici, în fața tuturor. Îmi dă drumul.

Sper că nu am fața atât de roșie pe cât o simt și încerc s-o ascund făcând o plecăciune adâncă.

— Mulțumesc foarte mult.

— *Prea* formal! râde el. Sau întotdeauna se poate și mai formal.

— N-o să mă pricep niciodată, nu?

— Dar n-am vrut să..., se împotrivește Koki, sesizând enervarea din vocea mea.

— Glumeam, zic eu și-i ating mâna. N-aș fi atât de plină de respect pentru tine, evident.

El zâmbește iar și totul e OK.

Eu arunc un ochi spre mulțime, evitând să-l privesc.

— A fost o mare plictiseală.

În fața școlii, oamenii zâmbesc, râd, fac fotografii cu familia. Afară nu e tocmai cald, dar soarele strălucește cu putere și cerul are o culoare albastră atât de uniformă, că pare o suprafață netedă. Numai bună pentru fotografii.

Întorc capul spre Koki, ochii ni se întâlnesc și, dintr-odată, se lasă o tăcere în care se simte așa o așteptare, că tensiunea stă să explodeze.

— Ar trebui să-ți zic, începe el.

Înăuntrul meu parcă se strânge ceva, de emoție și de agitație. Nu sunt sigură că știu ce aș vrea să-mi spună.

Dar situația e salvată ori compromisă, pentru că își fac apariția mama și tatăl lui Koki, amândoi cu ochii umeziți de dragul lui, cum sunt părinții iubitori. Când mă felicită, eu îngaim un „mersi".

— Sora-chan...

E tata, care stă răbdător, oprit la o distanță mică, atât cât să nu bagi de seamă, dacă nu ești obișnuit s-o observi.

— Îmi cer scuze, spune.

Face o plecăciune în fața mea.

— Termină! îi răspund eu în engleză.

— Am pierdut noțiunea timpului.

Arborează o jumătate de zâmbet, fiindcă este pe jumătate o glumă.

Eu ridic din umeri.

Mă trage spre el într-o îmbrățișare stângace.

— Sunt mândru de tine.

O clipă îmi sprijin capul de el.

— Mulțam', zic spre umărul lui.

— Să vă fac o fotografie? se oferă mama lui Koki.

O plac, dar, în momentul de față, mi-aș dori să plece.

— O, nu..., încep eu în japoneză.

— Da. Mulțumesc foarte mult, Fujiwara-san, trece și tata pe japoneză. Putem să facem cu telefonul tău, Sora-chan? E mai bun decât al meu.

— Bineînțeles.

Îi întind telefonul mamei lui Koki.

— Mulțumesc.

Tata mă cuprinde cu un braț, stânjenit.

— Chee-*zu*[11]! exclamă Koki vesel.

— Foarte drăguț! zice Fujiwara-san.

Soțul ei studiază ecranul și dă din cap aprobator.

— Mersi, mersi, spune tata.

Ia telefonul, dar ochii îi alunecă de la poză. Mi-l dă repede.

Fixez cu privirea fotografia. După o clipă, arăt exact ca tata, dar la prima vedere s-ar putea să nu ți se pară că suntem rude. El e alb, blond și cu ochi albaștri, iar eu sunt brunetă, am ochi căprui și pielea, câteva nuanțe mai închisă. Mama e piesa care lipsește, partea japoneză datorită căreia are sens puzzle-ul care sunt eu. Știu că și tata simțea spațiul acela gol, după suferința din ochi și după umbra ce i s-a furișat pe chip.

În cazul lui Koki și al părinților lui, prima dată nu bagi de seamă că ar lipsi vreo piesă.

— O să-ți fie dor de școală, Sora-chan? mă întreabă mama lui.

— Nu tocmai. O să lucrez, îi răspund eu vag.

E mai mult o intenție decât un plan.

— Ești atât de inteligentă, că nu ai nevoie cu adevărat de universitate, cred, spune ea.

Dacă ar fi făcut-o altcineva, observația ar fi sunat sarcastic, dar sunt sigură că Fujiwara-san vorbește serios. Cu toate astea, nu pot să nu bag de seamă că Koki îi aruncă o privire care spune „taci, te rog".

Eu, în schimb, îi zâmbesc.

— Koki, cel puțin, n-o să meargă prea departe.

O să facă naveta la universitatea din cel mai apropiat oraș și nu pot să admit în fața lui cât sunt de recunoscătoare pentru asta.

— Voi, tinerii, aveți atâta energie! Tokio mi se pare departe, dar acum sunt bătrân, spune vesel tatăl lui Koki.

— Tokio? întreb eu. Tokio.

Koki își mușcă buza. Acum Fujiwara-san îi aruncă o privire ucigătoare soțului. Sigur de la ea a moștenit-o și Koki.

— La facultate la Tokio e minunat, zice tata în tot acest gol.

— Mi-au dat o bursă. Sunt foarte norocos, răspunde Koki încetișor.

— Felicitări! continuă tata. Ar trebui să fii mândru.

Koki și ai lui îngaimă cu toții invariabilul „nu, nu, mulțumesc, mulțumesc".

— Super! Chiar e cât se poate de bine, zic eu în șoaptă.

Pe fața lui Koki se citește că e prins la mijloc între jenă și altceva. Fericire. Ochii lui îi caută pe ai mei, dar nu pot să-i susțin privirea.

— Vrei să mai facem poze și cu alți oameni? mă întreabă tata.

Alți elevi fac fotografii împreună, cu cei mai buni prieteni și cu cei din cluburile lor. Eu nu sunt în niciun club.

— Nu, îi răspund.

— Bine. Păi, ia să luăm noi un prânz bun.

Apoi se înclină în fața familiei Fujiwara.

— Mă bucur că v-am văzut pe toți. Vă doresc o zi frumoasă. Încă o dată, felicitări!

Repet și eu aceleași cuvinte, apoi mă îndepărtez de Koki. Pornesc la pas unde văd cu ochii.

— Tu alegi ce mâncăm la prânz.

Tata mă ia de braț și mă conduce spre poarta școlii.

— Curry.

— Nu, ar trebui să fie ceva special! E o zi specială, Sora-chan.

— Poate să fie un curry scump, zic eu cât de generos pot.

— Bine. Mai ai ceva de făcut aici?

Mă uit la mulțimea de colegi și la familiile lor, soarele strălucește, la fel și chipurile lor și e atâta lumină, că mă dor ochii și-mi dau lacrimile.

— Nu.

Mă uit la ceas, dar nu văd cât e ora, fiindcă, dintr-un motiv sau altul, cifrele s-au șters și limbile parcă se clatină.

— Să mergem!

*

Primul ceas pe care l-am făcut a fost cu un băț în nisip, într-o zi însorită. Eram cu tata la plajă și l-am întrebat la ce oră e masa de seară.

— La șase, mi-a spus.

— Acum cât e ceasul? l-am întrebat.

El a găsit un băț subțire, ce plutea pe apă, l-a înfipt în nisipul ud și mi-a arătat umbra proiectată de soare.

— Un cadran solar, am zis eu.

— Exact.

— Ai un ceas.

— N-are haz. După-amiază aproape că nu e umbră deloc. Uite cum se mișcă. Dacă te pricepi, îți dai seama ce oră e. Studiază, mi-a ordonat.

Și așa am făcut. M-am așezat alături, pe nisip, și am urmărit soarele cum învârtește umbra de colo-colo. Tata mă tot întreba dacă vreau să înot ori să mă plimb cu el, dar eu eram hipnotizată că un lucru atât de simplu poate măsura timpul, că poți să prinzi timpul și să-l citești așa.

Am stat până la flux, apoi am scos bățul și l-am aruncat departe.

— Hm..., a început tata. Asta a fost o scăpare. Nu m-am gândit să verific dacă e flux sau reflux.

— E 4:45 după-amiază, am zis eu la întâmplare.

El s-a uitat la ceas.

— Nu. E 4:17. Data viitoare...

Tata e genul care se întreabă tot timpul ce ar putea îmbunătăți data viitoare, pentru că poți să faci teste și experimente din ce în ce mai bine, chiar dacă tot dai greș. El zice că există feluri mai bune de a da greș și că, dacă înveți să dai greș din ce în ce mai bine, într-o bună zi s-ar putea să descoperi că ai reușit. Da, ce să-ți spun... Să dai greș mai bine înseamnă să dai greș mai repede.

Dar m-am întors pe plajă în ziua următoare, apoi în următoarea și tot așa. Era vacanța de vară, drept care, datorită căldurii și soarelui, era ușor să-ți dai seama cât e ceasul. Puneam bețe în nisip pe toată plaja și le supravegheam, trăgeam linii, făceam teste, măsuram, ghiceam cât e ora și verificam, să văd cât de aproape sunt. Experimentele mele se întindeau ca o pădurice care și-a pierdut frunzele.

După o săptămână l-am adus pe tata la plajă să-i prezint descoperirile mele. Iar el a tot exclamat „hm..." când a văzut cadranele solare din bețe întinse peste tot.

— Cercetări ample, a zis. Și unele de ce sunt marcate? m-a întrebat și a arătat spre bețele din exterior.

Unora le pusesem panglici roșii.

— Îți arăt.

Marcasem intervalele de timp luând ca reper bețe diferite, unele în funcție de oră, altele în funcție de minut și apoi altele în funcție de secundă. Ghiceam timpul după fiecare, îl lăsam să verifice și nimeream mereu.

— Foarte riguros.

Radiam, pentru că acesta era unul dintre complimentele supreme pe care i le putea adresa el unui om de știință. L-am condus la bețele cu panglici roșii.

— Aici, i-am arătat, timpul trece mai încet.

Ne-am așezat unul lângă altul, cu spatele la ocean, și am privit timpul. La stânga, umbrele se mișcau supunându-se aceluiași timp pe care îl urmau ceasul și telefonul tatei. La dreapta, panglicile roșii se unduiau în aerul sărat și umbrele zăboveau, nu mult, poate într-un ritm pe care nu-l mai observa nimeni în afară de mine, dar eu însemnasem secundele ca să poată fi numărate. Erau cu două sau trei secunde în urmă față de cât arătau toate elementele că e corect.

Am stat și le-am urmărit până când norii au ascuns soarele și au luat timpul.

*

Tata și cu mine plecăm de la școală la unul dintre cele câteva restaurante drăguțe din oraș. E aglomerat din cauza ceremoniei de absolvire, dar nu suntem nevoiți să așteptăm mult ca să facem rost de o masă, fiindcă toți ceilalți așteaptă să se elibereze mese cu mai multe locuri. Ne așezăm, hotărâm ce luăm din meniu și comandăm. După aceea rămânem tăcuți.

Asta se întâmplă mai ales în ultima vreme. Momente de tăcere între noi au existat întotdeauna, dar momente prietenoase, liniștite, care te ajută să gândești. Și liniștea asta mă pune pe gânduri, dar la modul disperat, la modul „ce aș putea spune?", care blochează orice altceva.

— Cum te simți? mă întreabă tata.

— Păi... Sunt lihnită.

— Nu. Vreau să zic cum te simți azi. Cu absolvirea și... toate celelalte.

— A...

Chiar nu prea știu cum mă simt.

— La fel.

— Adică?

Mă privește serios, ca și cum chiar m-ar asculta.

— Nu mă simt adult și habar n-am ce fac. Ceea ce am simțit tot anul.

Răspunsul meu sincer nu pare să-i fie pe plac.

— Păi, gândește-te la ce o să faci de-acum, la ce planuri ai. Ar trebui să discutăm.

— Am discutat deja. Rămân aici și-mi găsesc o slujbă.

— Am discutat deja? Nu-mi aduc aminte..., mormăie el.

— Da.

Fusese o discuție scurtă. O ceartă.

— Poate o să-mi depun dosarul la vreo universitate canadiană la anul.

Sosește mâncarea. Eu am o supă curry fierbinte, cu legume colorate și gustoase, cu condimente. Tata are *karaage* cu orez, care e mai degrabă o garnitură decât un fel principal. Se holbează la ea de parcă ar număra boabele de orez din bol.

— Chiar ai uitat? îl întreb. *Eu* nu.

Văd că încearcă să se hotărască dacă să recunoască deschis că a uitat ori să pretindă că nu și să-și păstreze părerea în legătură cu ce mi-o fi zis.

Ia o îmbucătură de pui.

— Vreau să te îndrepți spre orice te face fericită, îmi spune.

— Nu știu ce mă face fericită. De aceea vreau să mă gândesc o vreme. Ai zis că e în regulă.

Amestec în farfurie, duc la gură o lingură de supă și-mi ia foc limba, dar nu scot o vorbă. Înghit greu și simt că mă arde până ajunge în stomac.

— Este. Numai că în Japonia nu merge să-ți iei liber câte un an. Bănuiesc că pare puțin ciudat,

îmi explică el.

— Dar când n-am fost eu ciudată aici? îl întreb.

— Aici totul e ciudat, răspunde el, aproape în șoaptă. Noi ne potrivim la fix.

Apreciez faptul că spune *noi,* îndrugându-mi o minciună cât casa.

O vreme mâncăm sau, mai bine zis, eu mănânc, iar el ia încet câte un dumicat mic. Eu aproape că mi-am terminat porția, când îmi spune:

— Deci Koki...

Strâng lingura mai tare.

— La Tokio, carevasăzică. Mă bucur că am aflat înainte să plece.

— Chiar e o ocazie fantastică.

— *Știu.*

— Chiar știi?

Brusc, mă fixează cu o privire sceptică.

— Ar fi trebuit să-mi zică.

Tata mă urmărește cu privirea când mușc agresiv dintr-un cartof.

— Probabil că ar fi mai bine să-l omori acum sau, și mai bine, să te superi și să nu mai vorbești cu el cât mai stă aici.

— Dar e atât de greu să hotărăsc *cum* să-l omor.

— O strategie bună ar putea fi să-i dai de ales, după care să faci ce *nu* alege, zice tata înțelept.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Îi dau mesaj să-l întreb.

— Bine. Și să mă anunți neapărat ce hotărăști, ca să pregătesc un alibi.

Lasă jos bețișoarele.

— Știu că e greu când pleacă oamenii, dar de multe ori e mai bine așa. E mai bine pentru ei. Încearcă să te bucuri pentru el.

Eu aș vrea să urlu: „Dar de ce să nu mă bucur pentru mine?“

— O să încerc.
— N-o să fie așa de greu, Sora. Și poate o să mergi acolo...
— Poate, i-o tai eu.
— Nu trebuie să vă despărțiți, spune el ezitant.
— Nu suntem cu adevărat *împreună,* îl reped eu, după care mă concentrez la farfuria mea până o dau gata.

Tata își drege glasul și nu mai încearcă, din fericire, să continue subiectul. Se uită în gol undeva între mine și fereastră, fără să mănânce.

— Ai terminat deja? îl întreb.
— Nu mi-e așa de foame.
— Pe bune?

N-a mâncat nici jumătate de porție.

Cere nota de plată.

Plecăm acasă.

Mă descalț și mă duc direct la mine în cameră.

— O să mă întind. Chiar n-am dormit suficient cât s-au ținut discursurile alea.

Vine după mine până la ușa dormitorului.

— Sora-chan...

Mă ia în brațe, chiar mă ia, ceea ce mă face să mă simt ca un copil, mă face să mă simt în siguranță.

— Chiar sunt mândru de tine. Și mama ta ar fi.

Îmi dă drumul din îmbrățișare.

Își drege glasul. Ne zâmbim crispat.

Intru la mine în cameră și închid ușa. Aștept până aud că s-a dus la el în birou. Deschid dulapul cu haine și dau într-o parte umerașele. Pe un mic raft stă ascunsă o fotografie cu mama. Micul meu altar improvizat pentru ea.

„Tu ai fi mândră de mine, mamă?" întreb în șoaptă. Dacă o s-o găsesc vreodată, asta o să-mi spună?

Încearcă să te bucuri. Încerc, dar nu simt nimic.

*

Mamei nu-i păsa de timp. *Ajung în zece minute!* zicea când noi așteptam morți de foame în fața unui restaurant. *Încă cinci secunde,* când simțeam că sunt prea mare ca să mă ia în brațe la poarta școlii, dar ea nu-mi dădea drumul. *Încă o săptămână*, când amâna zborul nostru de întoarcere acasă, din Japonia în Canada. *Acum două sute, acum cinci sute sau acum o mie de ani,* când îmi spunea povești. În unele cazuri, câteodată zicea *Nu contează când s-a întâmplat, dar e sigur, e sută la sută sigur, că s-a întâmplat.*

În unele privințe, și eu eram la fel. Punctuală când era vorba despre mâncare, puțin în întârziere când era vorba despre orice altceva. Dar mutarea în Japonia m-a învățat regula aceea că trebuie să ajungi cu zece minute mai devreme, dacă nu, înseamnă că ai întârziat și, trăind aproape de fusurile orare, m-am obișnuit să nu aștept mai mult de la timp, pentru că el nu-ți poate da niciodată ce vrei cu adevărat.

Mama voia totul, în cel mai bun fel cu putință. Voia să vadă mai mult din lume, să cunoască oameni, voia ca eu să învăț să cânt la pian, voia ca tata să facă o grădiniță de legume în curtea din spate. Când era încă adolescentă, a plecat din Japonia să studieze botanica la o universitate din Canada. Acolo a cunoscut mult mai multe feluri de oameni decât ar fi putut cunoaște în orășelul ei de pe coastă, din nord-estul Japoniei. Când am renunțat la lecțiile de pian, a învățat ea să cânte. Când tata era prea ocupat la serviciu ca să facă o mică grădină de legume, a săpat ea pământul și a plantat semințe chiar cu mâinile ei.

Atât de nerăbdătoare, îi zicea el pe diverse tonuri, enervat, amuzat sau frustrat, dar de cele mai multe ori cu iubire.

Ea râdea, ridica din umeri sau răspundea: *De ce-ar trebui să aștept?*

Dar eu aștept, aștept și iar aștept.

*

Mă trezesc în întuneric, încă îmbrăcată din cap până în picioare. Mă chiorăsc la ceas: 22:43. Bâjbâi cu mâna după telefon și văd că am un mesaj de la Koki.

salut

scuze pentru mai devreme

voiam să-ți zic, dar au apărut toți părinții

sper că nu ești prea furioasă?

Îmi scot uniforma șifonată și-o trântesc grămadă pe podea. I-aș da foc, dar și așa e suficientă poluare în aer. Îmi pun niște pantaloni sport și un tricou și mă duc în living, unde tata se uită la un film excesiv de dramatic la televizor.

— Bună, îmi spune.

— Am adormit.

— A fost o zi importantă.

Pe masă sunt o sticlă de bere și un pahar. Trec peste tata și iau sticla pentru mine. O jumătate din mine ar vrea ca tata să mi-o ia ca să mă cert cu el, dar nu e prost. Pe ecran, o tânără în chimonou suspină când un bărbat cu coc ridică solemn o sabie.

— Nu mi s-a părut chiar atât de importantă.

Mă făcuse să mă simt neînsemnată.

Tata se ridică și se întoarce cu încă un pahar. Îl umple cu bere și apoi mi-l împinge pe masă.

Eu îl prind și beau fără să zic nimic. Tata e un canadian cu vederi liberale, dar poate că acum a uitat câți ani am. Uneori urăsc chestia asta, dar alteori mă bucură. Acum mă bucură.

Mă uit la mesajele de la Koki. Îl las să aștepte. O mișcare strategică.

Peste zece secunde îi scriu *deci chiar plănuiai să-mi zici în ziua ceremoniei de absolvire?*

O văd la televizor pe tânără cum leșină când tipul spune ceva despre respect.

nu plănuiam nimic, îmi răspunde Koki.

Ea îi cuprinde fața în mâini și-i spune că-l iubește.

— Nu face asta! zice din senin tata.

— Poftim?!

Tata e cu ochii țintă la televizor.

— Tipul e un gunoi.

Întinde mâna după pahar, nu nimerește și-l răstoarnă.

— Ups!

E beat și eu nu mi-am dat seama.

— Curăț eu.

Mă duc la bucătărie să iau hârtie și văd șirul de sticle lângă chiuvetă. Rahat. Mă întorc și șterg berea. Îmi înșfac paharul să nu ajungă tata la el.

— Ăsta e al meu.

— Scuze. Ai putea să-mi aduci altul?

Îi aduc un pahar cu apă.

Se holbează la pahar, apoi la mine.

— Da, cred că e mai bine să beau apă.

— Ar trebui să te duci la culcare, îi zic. Eu asta o să fac.

— E devreme, protestează el. Mă gândeam să mai sărbătorim un pic...

— Sărbătoreai fără mine, punctez eu.

El pufăie.

doar m-a surprins că nu mi-ai zis, îi scriu lui Koki. *dar e minunat, meriți asta,* adaug.

La televizor, femeia îi ia sabia din mână tipului cu coc și-i retează capul cu o mișcare elegantă.

— Așa mai merge, zice tata. Acum o să mă odihnesc liniștit.

Se ridică și lovește iar paharul. De data asta, cel puțin, e gol.

Ne ducem amândoi să-l ridicăm. Ni se lovesc mâinile și mâna lui transmite un curent static într-a mea.

— Ai simțit? tresar eu.

— Poftim? clipește el la mine, somnoros și beat.

— Ca un șoc electric.

— Nu, clatină el din cap.

— Ciudat.

Duc paharul în bucătărie.

Când mă întorc în living, are capul în piept și clatină din el.

— Noapte bună, tată, îi spun apăsat.

— Noapte bună, Sora, se trezește el.

Îl urmăresc din ochi când pleacă pe coridor. Se oprește să se sprijine de perete, după care dispare la el în dormitor.

mulțumesc, putem să vorbim despre asta mâine? vino la mine, îmi scrie Koki.

ok, îi răspund.

ești importantă pentru mine, îmi scrie el.

Mă uit țintă la telefon. Vreau să-mi spună exact în ce fel sunt importantă pentru el. Să-mi spună de ce. Doar că acum el pleacă, deci ce rost ar mai avea?

sper că așa o să pot intra în zona VIP la un club din Tokio, îi scriu repede, de parcă aș fi fost vreodată într-un club. *acum mă culc, ne vedem mâine*

Îmi trimite un emoji cu un iepure care arată că e OK.

Tipa de la televizor e înconjurată de tipi cu coc. Își leagă la spate mânecile chimonoului.

Ridică sabia deasupra capului. E singură împotriva tuturor.

Închid televizorul pentru că nu vreau să văd cum se termină.

*

Teroarea a avut loc în urmă cu șapte ani, când eram în Japonia doar în vizită, când de fapt încă locuiam la Vancouver, și eram trei în familie, nu doar doi. Gropile s-au deschis. Dealurile s-au ridicat. Oceanul s-a făcut mai adânc și mai mic.

Planeta s-a mișcat în jurul axei, cea mai mică, cea mai măruntă fracțiune. Lumea s-a învârtit altfel. Mai repede. Anul s-a scurtat, aproape pe nesimțite. De fapt, nu e ceva nou — și cutremurele, și alte lucruri naturale, înfricoșătoare, cum sunt vulcanii, provoacă așa ceva. Pământul se mișcă tot timpul, ca tot ce e viu, așa că nimeni nu știe de ce acest fenomen e altfel. Pentru că e altfel, *cu totul și cu totul* altfel.

În Japonia, timpul s-a cutremurat. S-a schimbat. În diferite locuri, trece mai încet ori mai repede. Poți să calci pe un alt petic de timp așa cum poți să treci granița între țări, așa cum te împiedici când cobori niște trepte și ratezi una. Dar e mai periculos, fiindcă e posibil să nu-ți dai seama că ai căzut, nu până nu ieși în partea cealaltă sau înapoi pe unde ai venit, și după aceea poți să afli că a trecut o întreagă după-amiază sau că au trecut zece minute, deși ți se pare că ai stat o oră în celălalt loc. Și asta, în caz că reușești să ieși.

După tragedie, a existat curiozitate. Au venit oameni de știință din toată lumea, echipe de la știri, scriitori, exploratori, filantropi, fotografi, celebrități. Toată lumea crede că e o eroare, o anomalie din fizică, precum șoselele alea pe care o minge poate să alunece în sus, dar care în

realitate sunt iluzii optice ori ceva legat de gravitație. Dar n-a trecut. În fusuri există locuri atât de adânci, că acum nimeni nu îndrăznește să se ducă acolo. La început, unii au îndrăznit; trupe militare ori echipe de căutare și salvare, dar nu s-au mai întors. Atunci guvernul s-a apucat să ridice garduri și să-i avertizeze pe oameni să nu se apropie. Nu că ar fi fost nevoie să li se spună multora, căci dispăruseră oameni, sute, și nimeni nu știe unde s-au dus. Au murit mulți când a avut loc Teroarea, când s-au prăbușit case, au izbucnit incendii, marea și-a ieșit din matcă și a cuprins tot, dar acele dispariții n-au fost explicate nicicând.

Nu i-am mai găsit niciodată pe mama sau pe *ojiichan*. Timpul i-a luat cu el, i-a șters de pe fața pământului și, cu toate că eu nu m-am oprit niciodată din căutat, sunt tot pierduți printre secunde, minute și ore care sunt invizibile și care dau formă tuturor lucrurilor pe care le facem pe lumea asta.

Iar noi, tata și cu mine, ne-am rătăcit. Ne-am fi putut îndepărta de toate și mai mult, dacă n-am fi rămas atât de aproape unul de altul, fiindcă acum a apărut un alt fel de teamă — că unul din noi ar putea fi prins între limbile unui ceas pentru a dispărea pe veci. Tata parcă alunecă însă, și mâinile mele nu sunt suficient de puternice să-l țină.

---

[11] Personajul pronunță ca un japonez cuvântul englezesc *Cheese*, folosit adesea pentru a-i îndemna pe cei fotografiați să zâmbească.

桜始開

Primele flori de cireș se deschid

3

Mă trezesc în bezna dinaintea zorilor, cu gândul la mama. Dacă am visat-o, nu țin minte visul, dar la mine în gând ea e atât de vie, că știu că n-o să pot adormi la loc. Ridic de pe raft un manual vechi de istorie japonez și-mi iau hărțile din spațiul pe care l-am scobit înăuntru. Le întind și le studiez în fasciculul de lumină de la telefon, uitându-mă la locurile pe care încă nu le-am marcat. Cel mai apropiat e într-un fus încet, nu departe de aici. Mă îmbrac repede și ies pe fereastră.

Farul bicicletei sclipește alb în atmosfera cenușie și răcoarea pe care o simt pe față îmi alungă orice urmă de somn. Pe șosele e pustiu fiindcă oamenilor nu le place să conducă așa de aproape de gardul de la graniță, iar când se arată soarele deasupra dealurilor, înaintea mea, mă opresc să mă uit la el. Strălucirea lui palidă se înalță și învăluie totul, prefăcându-se într-o lumină aurie când cerul dimprejur se albăstrește. Mă apuc iar să pedalez și puțin mai departe mă dau jos de pe bicicletă și merg pe lângă ea, după un desiș de bambuși, spre gaura pe care am făcut-o în gard. E mai țeapăn și mai ruginit decât era când am venit ultima oară și trebuie să-l ridic ca să-l deschid suficient cât să intre bicicleta. În partea cealaltă, îmi verific harta și dau la pedale din nou.

Pe măsură ce înaintez, lumina redevine cenușie, deoarece sunt în fusul încet și aici soarele încă n-a răsărit. Acum merg cu mai multă atenție. Deși sunt în stare mai bună decât cele

din fusul rapid, drumurile tot sunt crăpate și năpădite de iarbă. Când ajung în zona nouă, simt cum trag de mine secundele și minutele, îngroșând și cea mai mică perioadă pe măsură ce se prefac într-un timp chiar mai lent. Pierd din viteză. Scot un fluier din buzunar și încep să suflu în el ușor. În față sunt câteva case și, când ajung printre ele, mă opresc și-mi sprijin bicicleta de un perete.

Acum fluier mai tare, îmi drag glasul și strig:

— E cineva aici?

Prima casă are ușa deschisă, iar holul e înecat în mizerie. Nu catadicsesc să intru. A doua are ferestrele sparte. Marginile geamurilor sunt încă tăioase și ascuțite, dar perdelele din dantelă dinăuntru sunt incredibil de albe și nu sunt nici sfâșiate. În fusul încet, câteodată lucrurile pot să se păstreze mult mai mult decât ar fi trebuit. Fluier mai tare.

În spatele acestei case se află o grădină, unde plantele cresc, mai mult sau mai puțin, în aceleași rânduri drepte în care au fost plantate. Printre tulpini înalte, o siluetă. O umbră care nu e a nimănui ori care a fost cândva a cuiva. Îngheț.

— Bună, spun în șoaptă.

Se întoarce spre mine?

— Mă... Mă auziți? întreb puțin mai tare.

Umbra pălește, spulberându-se în aer ca imaginea lăsată pe retină de lumina unui bliț. Mă întind în față, dar nu e nimic, absolut nimic.

— Bună?! strig. E cineva? Caut... caut oameni. Nu vă fac niciun rău.

Doar tăcere. Umbrele n-au scos niciodată un sunet. Poate că timpul nu prinde și nu ia cu el voci așa cum prinde și ia cu el lumina și umbra.

Umblu de colo-colo, scrutez, strig, fluier până nu mai am suflu. Mă opresc să mi-l recapăt, sprijinindu-mă de un indicator cu un *Stop* șters.

Și mai strig, doar o dată:

— *Mamă?*

Dar știu că sunt singură. Umbra nu se întoarce; umbrele nu prea se întorc. Apar și dispar, pur și simplu. Pe străzile Hiroshimei sunt imprimate umbre, dar cele de aici nu sunt tocmai la fel. Sunt un fel de bâlbâială a timpului, cred. Amintirea cuiva care fusese acolo, poate când a venit Teroarea, poate cândva înainte sau după. Ar putea fi crâmpeie de amintiri dintr-un loc ori urmele rămase pe pleoape când apare brusc o lumină. Acestea nu sunt concluziile vreunei cercetări științifice; abia dacă s-ar putea numi zvonuri. E ceea ce am văzut, iar și iar. Eu cel mai mult vreau să văd ceea ce nu am reușit până acum: pe mama.

Știu că e o prostie, știu că asta e doar ce îmi doresc, dar e aproape imposibil. *Aproape.* Există o șansă ca toți cei dispăruți să fie acolo, undeva, prinși într-un timp sau într-o loc, încercând să se întoarcă. Și nici acum nu știm mai nimic despre fusuri, tot nu știm. Cine să spună că n-ar fi posibil să se întâmple?

Tata, cel puțin. El nu vrea ca eu să caut și să sper. El a renunțat să mai caute oameni, caută doar răspunsuri. Nu că ele ar fi mult mai ușor de găsit.

În fața mea sunt aceleași dealuri și dincolo de ele răsare soarele. Îl urmăresc cum se înalță a doua oară și e la fel de fermecător, la fel de strălucitor ca prima dată. Nu mă simt bine. Mă întorc la bicicletă, marchez locul pe harta mea cu *căutat* și plec pe unde am venit.

De partea cealaltă a gardului de la graniță, în timpul normal, soarele e puternic și se înalță pe cer. Drumurile de acasă sunt încă pustii. Mă cațăr pe fereastra camerei mele și-mi ascund hărțile. Tocmai vreau să mă bag la loc în pat, când aud zgomot dinspre bucătărie și-mi dau seama imediat că tata nu e OK.

Se fac țăndări farfurii, zornăie vase și nu e doar asta — îi aud vocea. Nu vorbește la telefon — cine să ne sune pe noi? —, căci nu face nicio pauză, cum ar face când ar vorbi omul de la celălalt capăt al liniei.

Mă năpustesc spre bucătărie și mă uit la el din ușă.

Scotocește prin dulapuri, mormăind „Unde o fi? Unde o fi?". Vorbește în japoneză.

— Tată, zic și eu în japoneză, fiindcă e mai bine să rămân la limba aleasă de el.

Reacționează aiurea, ca un animal sălbatic prins în lumina farurilor. Ezită câteva clipe prea mult înainte să răspundă:

— Sora-chan.

Trece la engleză:

— Unde e ceainicul roșu?

— Nu avem niciun ceainic roșu, îi spun.

— Ba da. Îl aveam de ani buni.

Mi-aduc aminte. L-am lăsat la Vancouver.

— S-a... spart, zic eu cu mare grijă.

— Când?

Se încruntă.

— Săptămâna trecută, inventez eu. L-am spart. N-am vrut să-ți zic. Îmi pare rău.

— Ar fi trebuit să-mi zici. Unde e? se înfurie el.

— Încerc să-l repar. Tu erai ocupat, nu aveam cum să te rog...

Nu pot să nu mă simt vinovată pentru minciuna pe care o îndrug.

— Sora...

— Ce e asta?

Un miros de ars e de ajutor, când vine vorba despre distras atenția. Dintr-o tigaie de pe mașina de gătit iese fum și mă reped să opresc focul. Pe margini au apărut niște cercuri înnegrite, care se fac scrum.

— Ce e asta, tată?

El se uită fix peste umărul meu.

— Le-am pus acum o clipă. Cum s-or fi ars?

— Ce *sunt* astea?

— Clătite. M-am gândit să-ți fac mâncarea preferată, e duminică.

E marți.

— Mă întreb dacă nu s-o fi stricat mașina de gătit. E periculos, că e pe gaz.

Tata învârte butonul, când pe „deschis", când pe „închis".

Îl urmăresc cu privirea și-mi înfig unghiile în palmă.

El observă.

— Îmi pare rău că am țipat la tine pentru ceainic. Și pentru clătite. Eu m-am gândit doar să-ți pregătesc un mic-dejun drăguț.

— Eu aș cam avea poftă de un mic-dejun japonez, oricum. Putem să-l pregătim împreună, îi zic.

Îmi zâmbește, ceea ce mă face parcă să simt gustul pe care-l au clătitele lui: dulce, cald și liniștitor într-un fel care-mi amintește de după-amiezile de weekend și de siropul de arțar care mi se lipea de degete.

— Mă ocup eu de orez, îmi spune.

Acoperă orezul cu apă și îl spală, apoi încă o dată și după aceea a treia oră. Sunt mișcări pe care le-a exersat de multe ori. Corpul poate să-și

amintească, încep să-mi dau seama, ce uită creierul.

— Mi-e prea foame ca să-l las să se înmoaie, zice el și dă drumul la rice cooker.

Mă duc la frigider și-l deschid, băgând capul înăuntru și prefăcându-mă că verific ce e acolo, dar e greu să văd. Mă șterg la ochi cu mâneca și scot ouăle, murăturile, brânza tofu.

El amestecă în tigaie și eu tai salata și pregătesc bucățica de pește pe care, într-un fel sau altul, uite că o avem. Nu vorbim și facem totul fără să ne grăbim, așa că tocmai am terminat când orezul e gata. Ducem farfuriile la masă și ne așezăm.

— *Itadakimasu*[12], spune tata.

Gustă din pește și, cu gura plină, comentează:

— Delicios! Drăguț, Sora-chan! N-am mai făcut asta de ceva vreme.

Nu știu dacă mai e buimac sau nu, fiindcă, oricum ar fi, are dreptate: n-am mai făcut asta de ceva vreme. Îi zâmbesc și eu, simțind iubire și frică, și de aceea nu pot să plec, acesta este adevăratul motiv. Odată cu mâncarea, îmi înghit și sentimentele. Trăncănim despre fel de fel de mărunțișuri și el mănâncă aproape tot. Terminăm și ne spălăm.

— Plec la serviciu, îmi zice.

Mă duc după el în *genkan*[13] și-l urmăresc cum își pune pantofii. Chiar și când e în sacou, spatele lui îmi pare mai mic decât îl țineam minte. Slăbește.

— Lucrezi înăuntru, nu? îl întreb.

— Da, toată săptămâna asta. Ce păcat, vremea e așa de frumoasă! oftează el.

Mie nu mi se pare păcat deloc.

— Să nu uiți să mănânci la prânz!

— Ar trebui să te apuci să-mi pregătești niște *bento* drăguțe. N-ai putea să faci cârnăciori în formă de caracatiță?

Se uită la mine cu ceea ce crede el că sunt ochii de cățeluș. Dar arată mai degrabă a clovn căruia i s-au înecat toate corăbiile.

— Asta crezi tu că ar trebui să facă o femeie acasă? Păi, nu ești tocmai progresist, tată.

— Deci *nu poți* să faci cârnăciori-caracatiță.

— Nu ești copil.

— Dar nu faci nimic altceva, mă atacă el.

— Vânez o slujbă. Bine, abia am început vânătoarea.

— Bun. Minunat. Poți să...

Pământul se zgâlțâie. Tata se ține de ușă. Eu mă lipesc de perete. Ne uităm la ceas mecanic. Una, două, trei secunde, mai număr o secundă în minte, dar limba ceasului nu se clintește. Totul a încremenit. Apoi ceasul reîncepe să măsoare timpul.

Tata își desprinde ochii de la el și lasă mâna în jos.

— O pauză.

— O secundă. Acum, înapoi la normalitate. Nu s-a lipit, îi spun, cu toate că știe deja.

— E bine, îmi răspunde.

Duce mâna de la ușă la clanță.

— Ar fi cazul să mă duc la muncă și să verific dacă n-au mai fost alte schimbări.

— Ai grijă! îi zic, nereușind să mă abțin.

— Și tu, îmi replică el.

Pleacă.

Mă duc la mine în cameră și verific dulapul de haine. Fotografia cu mama a căzut în față. O ridic la loc. Pe raft sunt flori uscate, o brățară cu mărgele albastre, o ceașcă decorată cu un model în formă de frunză, o eșarfă de mătase verde, o

păpușă *daruma*, roșie, cu un ochi colorat. Habar n-am ce și-o fi dorit mama, așa că ochiul celălalt o să fie mereu gol. Nu e un altar adevărat, dar e tot ce am putut să fac. Are deasupra o placă funerară pe care e scris numele ei, dar nimic altceva — nu cenușă, nu oase, pentru că n-am găsit niciun os pe care să-l ardem ori să-l îngropăm. Sunt îngropate acolo doar amintirile tatei despre mama sau cel puțin dorința lui de a nu mai vorbi în veci despre ele sau despre ea. Din când în când face câte o aluzie la ea, la ceva ce a făcut ea ori la un loc în care au fost împreună, dar astea sunt scăpări, de parcă ar fi uitat ce s-a întâmplat. De parcă s-ar destrăma o clipă un blestem pe care el însuși l-a aruncat asupra lui.

Așa că ascund fotografia și celelalte amintiri undeva unde tata nu poate să le vadă. Dacă le-ar vedea, s-ar supăra. Sau, mai mult, le-ar îndepărta așa cum a îndepărtat tot ce-i aparținea mamei, tot ce i-ar aminti de ea. Eu mă străduiesc din răspunteri să țin minte tot, îmi parcurg iar și iar propriile amintiri, încercând să-mi aduc aminte fiecare amănunt oricât de mărunt, astfel încât să mi se fixeze în creier. Eu n-o să uit.

*

După Teroare, tata n-a mai studiat fizica și a început să cerceteze timpul aproape imediat. A devenit unul dintre cei mai activi cercetători de teren din fusurile orare. Oamenii de știință îi cereau părerea și o vreme a obținut toate finanțările, tot echipamentul și toți asistenții pe care și i-a dorit. El se avânta cel mai departe și rămânea acolo cel mai mult. Era obsedat de „Cum?“ și „De ce?“.

Dar acum câțiva ani laboratorul lui a rămas fără fonduri. Cei mai mulți oamenii de știință au plecat. Sau *au fost nevoiți* să plece. Eu am crezut

că unii o să se întoarcă, așa cum a făcut Soo-Jin, cercetătoarea care-mi plăcuse cel mai mult. Nu s-au întors niciodată. Tata nu s-a lăsat, așa că, în clipa în care o firmă i-a propus o slujbă, a acceptat-o. Nu prea avea de ales — ei sunt printre puținii de pe-aici care încă cercetează fusurile orare. Au ceva finanțare privată de undeva și niciodată n-am știut exact ce fac. Când îl întrebam, tata îmi răspundea că încearcă să facă bani, dar, cum orice firmă vrea asta, nu mă prea lămurea. Aveau nevoie de un expert care să facă cercetări și experimente în fusuri și se pare că el n-avea nevoie să știe mai mult. El ajungea din ce în ce mai departe și rămânea acolo din ce în ce mai mult.

Pe plajă, cu ani în urmă, când i-am arătat experimentul meu, tata mi-a strâns mâna cu putere.

— Ai făcut o descoperire, Sora-chan, și ai făcut-o și așa de frumos...

— Din întâmplare, i-am spus.

— Multe, foarte multe dintre cele mai cunoscute descoperiri din lume nu s-au făcut ca și cum descoperitorii ar fi urmărit asta. Stai sub un pom și descoperi gravitația! Vorbești cu o lăptăreasă și vindeci o boală!

Am izbucnit în râs, deși nu-l credeam cu adevărat.

El a atins panglica de pe un băț.

— Și, a continuat, ai făcut-o cu grație. Cele mai bune descoperiri se fac atunci când nu se comite niciun rău, când experimentul nu face niciun rău. Se fac cu simplitatea și frumusețea cu care se rezolvă o problemă de matematică...

— Să rezolvi o problemă de matematică n-a fost niciodată simplu *sau* frumos...

Tata a ridicat mâna.

— Dar nu-i așa că întotdeauna arată frumos pe tablă?

Eu am dat din umeri. Nu văzusem așa ceva decât în filmele despre oamenii geniali, care mâzgălesc o groază de numere și de litere și tuturor li se taie respirația când ei scriu ce-or scrie după semnul egal.

— Grația însă n-o ai de la mine.

Fixa cu privirea marea, de parcă ar fi vrut să-i tragă un pumn.

Mama avea grație, dar nu grație de balerină, ci un fel de grație pe care habar n-am cum s-o definesc exact. Tata a întors capul și s-a uitat țintă la bețe și la umbre din nou.

— Să nu ne oprim aici!

— Mi-e foame.

— Încă puțin și după aceea promit că poți să mănânci orice vrei, fără limite!

— Biiine.

El și-a frecat mâinile încântat.

— Ai găsit linia unde se schimbă timpul, ceea ce e de-a dreptul incredibil, serios... Dar până unde se întinde această linie?

— Nu știu.

— Va trebui s-o măsurăm.

— N-am suficiente bețe pentru asta.

Țopăiam peste linia despărțitoare ca și cum aș fi sărit coarda. În față și în spate, repede și încet, până mi-am pierdut suflul.

— Ce e? a întrebat.

— Cred că... simt, am răspuns.

— Și cum e?

Tata mă privea cu mare atenție.

— E un fel de...

Am închis ochii, mă mișcam încetișor și am simțit-o *acolo,* doar o clipă.

— Știi cum e când înoți în mare și o clipă simți un curent, după care dispare iar? Și poate să fie mai cald sau mai rece decât restul apei? Așa e. Ori ca atunci când îți țiuie urechile, când urci foarte sus cu liftul. Doar că atunci nu resimți la fel de puternic, e mai degrabă un... țiuit impalpabil?

Am deschis ochii.

— N-are niciun sens.

— Ba tu *explici* sensul chiar acum, fiindcă probabil nimeni n-a mai fost pus niciodată în situația de a descrie asta.

Îi sclipeau ochii.

Eu mă mișcam între linia aceea invizibilă, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Tata mă urma, târând un băț cu care trăgea câte o linie în nisip. Devenea din ce în ce mai ușor de înțeles.

— Nu prea mai simt.

Mă legănam când în față, când în spate.

— Poate o fi aici puțin, dar nu e foarte puternic.

Tata a făcut un „X" în locul în care stăteam.

— Să calculăm dacă e vreo diferență de timp mare.

S-a uitat de jur împrejur după două bețe potrivite și le-a înfipt în nisip, de o parte și de alta a semnului „X".

Am marcat minutele și secundele cât am putut eu de bine. Am stat și ne-am uitat, cu fața la cadranul solar și la ocean. Nu coborâserăm decât până la jumătatea plajei.

Tata nota repede într-un caiet și urmărea mișcarea umbrelor.

— De ce se oprește exact aici? Și nu brusc, pălește...

Întrebarea era pentru el însuși, nu pentru mine...

— Ca o crăpătură, bănuiesc, am răspuns. Ca o crăpătură într-un zid.

— E un fel de a vedea lucrurile. Asta marchează linia... Dar analogia cu betonul merge până aici, căci nu e ca și cum dimensiunea materială ar fi diferită pe ambele părți ale crăpăturii...

El tot mâzgălea și bombănea.

M-am ridicat și m-am scuturat de nisip, am urmat linia, când înainte, când înapoi, străduindu-mă să ghicesc exact momentul în care se schimbă lucrurile. Era ca și cum m-aș fi uitat la un spectru încercând să găsesc punctul în care o culoare devine altă culoare.

Cu cât mă apropiam mai mult de apă, cu atât era mai puternic, după care am intrat în ocean până la genunchi. Hotarul acela devenea mai puternic, ca și cum crăpătura s-ar fi făcut din ce în ce mai largă. Am înotat sub apă cu ochii închiși, dându-mi silința să mă ghidez după senzația că timpul se schimbă, ca și cum ar fi o frânghie ori o cărare. Am ieșit la suprafață, dintr-odată obosită și fără suflu. L-am auzit pe tata strigând de pe țărm. M-am dus înapoi și mi-a întins un prosop.

— Nu așa de departe, mi-a zis.

— Da... Am obosit.

M-am lăsat în nisip.

— Încercam să văd, am continuat, cât timp pot să urmez crăpătura.

— Se simte și în apă?

— Da.

Tata s-a apucat iar să noteze.

Umbrele proiectate de bețe se alungeau, toate. Se răcorea.

— Nu prea mă simt bine. Mi-e foame, i-am spus.

— Îhî.

L-am bătut pe umăr.

— Ai promis.
— Lasă-mă să termin propoziția, a oftat el.

M-am uitat la el cum termină propoziția și începe alta, apoi alta, după care m-am ridicat și am plecat. Număram în gând și am avut impresia că ajunsesem la trei minute și patruzeci și șase de secunde când l-am auzit că mă strigă.

M-am oprit, dar nu m-am întors. I-am urmărit umbra apropiindu-se.

— Pur și simplu, a trebuit să termin de notat ideea. Altfel, îmi ieșea din cap și poate că n-o mai prindeam niciodată.

Mi-am văzut propria umbră dând din umeri.

— La masă! Tu alegi unde. Eu mă iau după cercetările mele, ca orice om de știință bun.

*

Koki e neliniștit când deschide ușa. De obicei, nu ne vizităm acasă, dar bănuiesc că părinții lui sunt plecați.

— Deci ai venit să te răzbuni.

— Dacă aș fi venit să mă răzbun, n-aș fi ciocănit, îi zic.

Râde puțin emoționat, ceea ce mă face să mă simt mai bine. Îl urmez în bucătărie.

— *Mugicha*? propune el. E rece.

— Mulțam.

Toarnă ceaiul de orz într-un pahar pe care mi-l întinde. Se așază lângă mine.

— Îmi pare rău, mă reped eu ca să scap de asta, că te-am făcut să te simți ca și cum n-ai putea să-mi dai o veste bună.

— Nu. Mie îmi pare rău. Am tot vrut să-ți spun, dar am amânat. Mi-era frică să nu...

— Să nu te ucid?

— Nu... Adică da. Mai degrabă să nu te întristezi ori să nu fii dezamăgită.

— Eu sunt *mândră* de tine, îi răspund defensiv.

— Dezamăgită că nu rămân aici...

— Pentru că pleci?

Că mă părăsește *pe mine*. Ridic din umeri.

— Toată lumea pleacă. Logic că și tu. Ar fi o prostie din partea ta să rămâi aici și — o s-o zic doar o dată — , de fapt, tu nu ești prost.

— Tu poți face un compliment să sune ca jignirea cea mai urâtă, Sora. Iar urările tale de bine sună a blestem.

Deschid gura să protestez, dar el ridică o mână.

— Te rog, te rog să nu mai zici nimic de bine, că s-ar putea să mă termine.

Prostul de Koki întotdeauna mă face să zâmbesc.

Pune o mână pe obrazul meu.

— Ai apărut mai repede decât am crezut. Eu mă gândeam că va trebui să-mi păzesc spatele încă cel puțin o săptămână.

— Nu prea mai avem cine știe cât de stat împreună, nu? răspund eu.

Koki își ia mâna.

— Iar tata mi-a zis să depășesc momentul, adaug.

— O, asta era. El cum e?

Ridic din umeri.

— OK.

— Da?

— Câteodată. Câteodată e OK. Zice că e din cauză că lucrează prea mult.

— Chiar lucrează mult. Pentru mine, el e o sursă de inspirație.

Koki a fost mereu puțin uimit de tata. E atent și interesat de orice zice tata, oricât de plictisitor ar fi.

— O să studiezi tot științele și la Tokio?

— Da. Cursul de acolo chiar e interesant.

— Va trebui să-mi povestești ce te învață.

— Ar trebui să-ți depui dosarul, continuă Koki. La anul, cred...

— Poate, îi răspund, înainte să se lanseze într-unul dintre planurile lui pline de entuziasm. Poți să-mi zici dacă e bun sau nu.

— O să-ți zic. O să-ți zic tot.

E atât de emoționat.

Îl privesc și sentimentele urâte se întorc. Koki o să-mi povestească — cel puțin, la început, în primele luni, bănuiesc. Dar după aceea...

— Ar trebui să plec, îi spun.

— Încă o clipă.

Mă trage spre el.

— Deci nu mai ești supărată pe mine?

— N-am spus niciodată asta.

Dar ce rost mai avea să fiu supărată pe el acum?

— Atunci, n-am nimic de pierdut.

Mă sărută.

E bine. Mâinile lui pe ceafa mea, mâinile mele pe umerii lui, gurile noastre apăsându-se una într-alta, fiecare fiind oxigenul celuilalt. Nu pot să mă gândesc la nimic decât cu un cotlon al minții, care numără un minut, și încă un minut, și încă unul. Dar nu mă opresc pentru că *aici* e Koki, care a fost lângă mine așa cum n-a mai fost nimeni și n-aș vrea să se termine.

Ne oprim să respirăm, ochi în ochi.

— A fost... clar, mai mult de un minut.

Îmi iau mâinile de pe el încet.

— Nu crezi că ar trebui să vorbim? mă întreabă.

— Despre... Despre noi?

Înainte să apuce el, răspund eu la propria întrebare:

— Nu.

Și mă ridic repede.

— Ai altceva de făcut? mă întreabă exasperat.

Vorbele lui mă dor, fiindcă nu, nu am altceva de făcut.

— Sunt cam ocupată.

— OK, oftează el. Ne vedem...?

Mă ține de mână.

Eu mă retrag fără convingere până când nu mai poate să se întindă spre mine și-mi dă drumul.

— Curând.

Afară, îmi apăs buzele cu mâna. Poate o gură să țină captiv un sărut? Poate un sărut să țină captiv timpul?

---

[12] „Cu umilință, primesc" (în japoneză, în orig.). Formulă ce se rostește înainte de masă, pentru a exprima recunoștința față de persoana care a pregătit mâncarea.

[13] Spațiul care urmează după intrarea într-o casă, partea din față a holului.

雷乃発声

Tunetul are glasul lui

4

Au trecut aproape două săptămâni de când s-a terminat școala. Tata a adormit la masă, după prea multe beri, o dată; a stat toată noaptea la el în birou și a vorbit singur, de trei ori; m-a întrebat ieri când începe noul semestru. E în regulă. Eu n-am observat niciodată lucrurile astea, cred, fiindcă eram la școală înainte. După absolvire am fost de șase ori în fusuri, mai mult decât ar fi trebuit, dar n-am ceva mai interesant de făcut decât să-mi urmez hărțile, să caut și să găsesc... nimic.

Mă văd cu Koki, îl sărut, petrecem timp împreună, dar nu în ceea ce am putea numi „întâlniri". Totuși, el e ocupat cu pregătirile pentru plecare și întâlnirile de adio. Nu mai abordează subiectul „noi". Îmi spun că e de preferat să nu ne mai vedem atât de mult. Mai bine mă obișnuiesc mai devreme decât mai târziu.

Gătesc mai mult, ceea ce este, de asemenea, bine. Nu urăsc să gătesc, ci urăsc sentimentul de a te lăsa prins în capcana unei rutine a casei și a gospodăriei. Tata tot zice că nu-i e foame, deci cea mai bună metodă să-l conving să mănânce e să-l fac să se simtă vinovat reproșându-i că am gătit ore în șir, păi, nu vrea el să învăț lucruri practice, nu se referă la asta când zice *să faci ceva*? Așa că eu gătesc și el mănâncă. Dar astăzi lucrez, de fapt. E o zi de tur.

Omul așteaptă la a șasea ieșire din gară, cum i-am spus. E alb, între două vârste, are barbă și

poartă haine oarecare, o pereche de blugi și un tricou gri.

Îmi pun o mască și-mi împing bicicleta spre el.

— Steve.

— Erika? Erika-*san?*

Zâmbește și dinții lui aproape că mă orbesc. E american.

— Erika e bine.

Îl conduc după colț, la cealaltă bicicletă pe care am lăsat-o acolo.

— Gata de o plimbare?

— Bineînțeles!

E încântat.

Dau la pedale repede ca să-l descurajez să vorbească, departe de oraș, pe drumuri pustii, spre gardul de la graniță. Ne înghesuim bicicletele după niște pomi.

— Acum o să intrăm, dar mai întâi...

Îl privesc și ridic din sprâncene.

Se scotocește în buzunare și scoate un plic îndoit.

— Cealaltă jumătate.

Număr bancnotele. Douăzeci de mii de yeni, cum a fost înțelegerea. Îmi fac loc prin gard.

El ezită și arată spre masca mea.

— Să-mi pun și eu una?

— Eu o port pentru că am alergii.

Și ca să-mi ascund fața. Datorită ei și părului meu pe care tocmai l-am întins, trec drept japoneză get-beget.

Dă din cap și mă urmează prin gard. Se îndreaptă de spate, se uită fix la casele părăsite și la iarba care crește sălbatic și scoate un aparat de fotografiat mare.

— Fără fotografii, îi zic.

— Sunt fotograf. De-asta sunt aici. Lucrez la un proiect despre abandonare. E chiar interesant în

spații urbane și *aici*... E dusă la extrem, nu?

— Pe mine nu poți să mă fotografiezi *deloc,* pricepi?

Scot o pălărie din geantă ca să mi-o pun pe cap, trăgând borul peste ochi. Privirea-mi scapără scântei, dar probabil că pălăria ascunde efectul. O iau la pas iar, mai repede decât înainte.

El aproape că aleargă ca să se țină după mine, dar apoi trecem granița și se împiedică.

— Ha!

Mă opresc.

— Ești OK? Probabil că o să-ți revii imediat.

El înghite în sec și se clatină, după care pornește din nou, mai precaut.

— Partea asta e absolut goală de la dezastru?

— Da. A fost evacuată toată lumea, apoi s-a tras gardul. Încearcă să-i încurajeze pe oameni să se întoarcă în locurile apropiate de fusuri, dar n-au prea reușit până acum.

— Care-i planul pentru viitor?

— Nu cred că e vreun plan, ridic eu din umeri. Nimeni nu poate să rezolve situația. Aici nu pot trăi oameni. În Tokio există fusuri pe care le poate vizita oricine, dar aici e altfel.

— Nu *să trăiască,* dar ar putea folosi pământul. E o risipă. Pun pariu că în Statele Unite oamenii s-ar bate pentru așa ceva.

În State oamenii se bat mereu, mă gândesc eu, dar nu-i zic.

— Oricum, au trecut vreo zece ani aici.

— Uau!

Fotografiază mașini albe înroșite de rugină, o tricicletă într-o rână, o pungă de gunoi plină cu pulbere.

— Minunat! bâiguie el.

Eu dau ochii peste cap.

— Vrei să te plimbi un pic singur? Eu rămân pe-aproape. Să nu atingi nimic! Și ține minte că de-aici nu poți duce nimic înapoi în timpul normal.

El dă din cap imediat în semn că a înțeles. Are emoții, ceea ce e bine. Îl urmăresc cu privirea când se îndepărtează, plescăind și oftând.

Fac asta de cam doi ani. Într-o zi, un necunoscut m-a întrebat pe stradă cum poate ajunge acolo și, când și-a dat seama că vorbesc engleză, m-a întrebat direct dacă știu vreo cale să-l trec dincolo. Eu am ezitat, iar el mi-a oferit zece mii de yeni. La momentul acela, pentru mine era o avere, așa că l-am dus, ceea ce a fost, probabil, cea mai mare tâmpenie pe care am făcut-o vreodată. Dar trecuse mai bine de un an de când fusesem în fusuri cu tata și poate că voiam și companie. Tipul nu era suficient de speriat, nici pe departe. Dar am reușit să-l bag și apoi să-l scot și l-am pus să jure că n-o să spună niciodată nimănui. După aceea am fost mai selectivă și mi-am crescut prețurile. Am dus zeci de oameni, străini din toate colțurile lumii, de toate vârstele, de toate genurile.

Urc scara îngustă dintr-o clădire pe care am mai vizitat-o, până la etajul al treilea, într-o cameră în care sunt rafturi cu cărți. De la fereastră îl văd pe Steve și văd oceanul. Sclipește și stropește cu albastru, sfidând ziua cenușie.

În spatele meu, un sunet aproape imperceptibil — ori nici măcar un sunet, ci urma aerului ce se mișcă. Mă întorc încetișor, să nu cumva să sperii ceva ori acel ceva să aibă impresia că eu sunt speriată. Partea din fund a încăperii e izolată printr-un panou *shoji*, în unele locuri pătat și sfâșiat, și o clipă umbra de dincolo de el pare silueta firavă a unui om.

Rămân fără glas când văd că are urechi înalte, ascuțite. Lumina pălește. Un nor în fața soarelui. Umbra cuprinde totul.

Fac eforturi să respir normal. Din marginile saltelelor tatami înmuguresc sfios câteva vrejuri. Ori de câte ori am impresia că știu fusul, se întâmplă ceva și mai ciudat. În cel încet, sunt umbre; în cele rapide am văzut creaturi, duhuri și lucruri nu pe de-a întregul umane.

De afară se aude țipătul cuiva cu respirația tăiată și cobor scările în fugă.

Steve e la câteva uși mai jos, cu ochii când la ecranul aparatului de fotografiat, când la o *izakaya*[14] tradițională de pe partea cealaltă a străzii.

Alerg spre el.

— Ce ai văzut?

— Nimic. Am fotografiat intrarea aia, arată el spre *izakaya*. Și statuia de lângă.

Mă uit unde îmi arată cu degetul. Nu e nicio statuie.

— Era destul de ștearsă, dar era un tip micuț și rotunjor, cu pălărie?

— Avea testicule mari?

Asta pare să-l facă să-și revină din șoc.

— Poftim? De ce aș..., bolborosește el.

Eu tușesc ca să-mi ascund râsul.

— Probabil că era o statuie înfățișând un *tanuki*[15].

— Ei bine, acum nu mai e.

Îmi arată aparatul de fotografiat, o imagine cu statuie și următoarea, în care nu mai e statuia.

Data și ora în colț, la o clipă după ce a făcut prima poză. Ar putea fi greșită, evident, dar... Fixez cu privirea fotografia și observ, pe aleea îngustă, o formă mică, o pată mai întunecată în umbră, două licăre care ar putea fi niște ochi. Nu

atrag atenția asupra aspectului ăstuia. Probabil că o să-l vadă el mai târziu și poate să se îngrozească singur.

— Să plecăm.

El dă fuga după mine.

— Dar... ce crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Poate s-a făcut praf dintr-odată.

— Dar dacă... Era aici acum mulți ani și după aceea, fiindcă *eu* eram aici, s-a întors pentru o clipă. Ca o amintire.

Teoria asta îl impresionează, e limpede.

Eu arunc o privire în spatele nostru.

— Poate pentru că deja ai stat prea mult aici și aparatul o ia razna. Și nu arăți prea bine, adaug ca să-i distrag atenția, dar și pentru că e adevărat. Ți-e rău?

Steve strânge din dinți. S-a înroșit, e transpirat, de parcă ar avea febră.

— Nu mă simt extraordinar, recunoaște.

— Atunci, ar trebui să mergem, îi spun.

— Bine. Sunt sigur că am stat destul.

Se uită la aparatul de fotografiat și se însuflețește puțin.

Bineînțeles că se însuflețește, căci acum are o poveste sinistră, precum și câteva fotografii. Dar nu contează. N-o să-l creadă nimeni.

*

Prima dată când am fost într-unul dintre fusuri de una singură, mă duceam spre casă. Sau, cel puțin, spre casa care fusese a noastră ori de câte ori veneam în vizită în Japonia: casa lui *ojiichan*. Casa în care crescuse mama. Tata zicea că e prea periculos să te întorci acolo. Cumpărase pentru noi doi haine noi și închiriase o casă nouă, așa că tot ce aveam ne era necunoscut și ne lăsa indiferenți.

Casa lui *ojiichan* e într-unul dintre fusurile încete, cu toate că atunci încă nu se făcuse o deosebire între fusuri. Nu era greu să te strecori înăuntru. Nu existau garduri, ci numai bariere peste drumuri, câteodată și paznici cu ochii în patru. Nu că ar fi încercat cineva să treacă; intrau numai cei din echipa de salvare, supraveghetori și polițiști, pentru că trebuia.

Era aproape vară. Păsările mi se păreau o bucurie, deoarece cântau, se chemau una pe alta și astfel țineau la distanță liniștea. Drumurile erau pline de gropi, de ziduri prăbușite, de mașini șifonate. Erau case despre care știam că sunt goale după singurătatea pe care o emanau, dar în care totuși parcă se simțeau mișcări ușoare. Din când în când mă furnica pielea. Mă întrebam dacă ceea ce simțeam era faptul că timpul e greșit și ce îmi făcea mie. Nu că-mi păsa. Dacă timpul m-ar fi dezmembrat, ar fi fost o eliberare.

Brusc, am zărit umbra cuiva pe zidul unei case. Când am întors capul să văd a cui e, nu era nimeni acolo. O umbră fără cel căruia îi aparținea. A stat, fără să se clintească, preț de două bătăi de inimă strașnice, după care s-a făcut nevăzută.

Am luat-o la sănătoasa. Când am văzut-o, casa lui *ojiichan* era neschimbată, atât de primitoare și de normală, că m-am dus ață la intrare și am deschis larg ușa, fără ca măcar să-mi treacă prin cap că ar putea fi încuiată. Nu era, niciodată nu era încuiată, niciodată...

Odată ajunsă înăuntru, m-am oprit.

— *Tadaima*, am șoptit, am venit acasă.

Casa fusese vandalizată. Pantofii și papucii din *genkan* erau împrăștiați peste tot, de parcă un copil ar fi avut o criză de furie. Am găsit o

pereche de papuci și m-am apucat să mă plimb de colo-colo, să bântui prin casă. Mirosea a aer stătut. Totul era distrus, vărsat, dărâmat, spart. Se rupsese în timpul Terorii ori din cauza groaznicei schimbări a timpului?

Uram casa noastră nouă, însă atunci mi-am dat seama că e și mai rău să vezi cum ceva ce ți-e cunoscut devine straniu, și înfricoșător, și trist. Crezusem că o să duc cu mine înapoi cât pot să car, dar eu nu eram în stare să ating nimic. Umblam prin camere, călcând pe farfurii sparte, pe ecranul televizorului, făcut țăndări, pe cărți alunecate de pe rafturi, pe flori ofilite fiindcă rămăseseră fără apă și lumină.

Am urcat treptele spre camera în care stăteam eu, mama și tata. Valiza mea, în care se afla viața mea de pe vremuri. Saltelele erau îngrămădite pe tatami. M-am trântit alături.

„Îmi pare rău că nu v-am ajutat cu ele", am zis, adresându-mă pustiului, tăcerii, stafiilor. „N-am știut." Mă înecam. „Ar fi trebuit să rămân." Am plâns până când n-am mai putut din cauza durerii de cap.

M-am ridicat amețită, mi se împleticeau picioarele. Am dat de o brățară albastră pe care o purta mama când se îmbrăca frumos, de o păpușă *daruma*, cumpărată de ea de la un templu pe care îl vizitaserăm împreună și de o eșarfă din mătase de culoarea ierbii. Și acum avea mirosul ei: mentă, lavandă și parfumul imposibil de definit al mamei. Mi-am pus-o la gât și am băgat în geantă păpușa *daruma*. Am coborât pe furiș treptele, care de data asta au fost silențioase. Mi-a atras atenția, pe marginea mesei joase din living, o ceașcă având un model în formă de frunză. Mama o folosise de când era mică. Am pus-o și pe ea în geantă și apoi m-am întors la pantofii

mei. Am închis ușa după mine ușurel și am încercat să nu mă uit în urmă.

Apunea soarele. Cerul era de culoarea unei piersici ce se coace, prea moale pentru ce simțeam eu — adică și roșu, și albastru, și negru. Pe strada pe care se afla casa lui *ojiichan,* am înghețat — o fantomă se întindea pe ciment, ca și cum ar fi stat cineva în picioare acolo, cu spatele la soare. Dar nu era nimeni. Era doar o umbră, rătăcită, neancorată de ființa ei. Ca Peter Pan, m-am gândit, înainte să se mute spre mine. Oare n-avea un trup pe care să-l urmeze sau era tot ce mai rămăsese dintr-un trup?

Am alergat și am tot alergat și aveam mâinile pe gard când am simțit înțepăturile pe piele, senzația de alunecare, după care cerul s-a întunecat, făcându-se cenușiu și albastru. Eram aproape prea obosită ca să-mi fie frică, dar nu prea obosită ca să înțeleg. Mi-era rău. Am dat la boboci. Am ținut la nas eșarfa mamei. În fus, lucrurile se păstrează. În cele încete, deteriorarea poate fi întârziată. Noaptea vine mai târziu. Când te întorci în timpul normal, totul se readaptează la corectul *acum*. Mirosul ei dispăruse. Nu mai aveam decât amintirea.

*

În ziua următoare stau întinsă în pat și frunzăresc o manga, dar, când întorc paginile, uit ce era înainte. Mă dau bătută și mă apuc să mă uit pe laptop, la un serial despre niște adolescenți care se luptă cu vârcolaci în drăguțul lor oraș englezesc. Le vine așa de ușor! Mi-ar plăcea ceva atât de direct ca un câine-om blestemat, căruia să-i trag un pumn în față. Cu toate că s-ar putea să fie o opțiune mai bună să fiu mușcată și apoi să mă prefac eu însămi într-un vârcolac, fiindcă

după aceea chiar aș putea face parte din haită. Nu mă mai uit la serial.

Nu pot să mă abțin — deschid site-ul viitoarei universități a lui Koki, pe *homepage*. Sunt fotografii cu campusul, cu studenți care zâmbesc, cu Tokio. Orașul pare nou, curat și modern, la antipodul celui de aici. Koki are dreptate să vrea să plece acolo — cum să nu plece? După facultate, o să-și ia o slujbă, o să aibă o viață și viitorul lui o să fie și el nou, curat și modern. Nu-mi place deloc că sunt geloasă, dar asta nu înseamnă că gelozia dispare.

Trebuie doar s-o mai ascund o vreme, deoarece Koki pleacă mâine.

Și, la acest gând, ecranul telefonului mi se luminează.

salut! ești acasă?

E el.

da, îi răspund.

ai treabă?

chiar am. Apoi: *ba nu.*

pot să trec pe la tine? îmi scrie.

când?

acum.

parcă ne vedeam mai târziu!

știu, scuze. Tocmai s-a scăpat mama că toată familia vine la noi acasă diseară pentru o cină-surpriză.

Adaugă trei emoji cu ochii dați peste cap.

distracție, scriu eu. *vino încoace.*

păi sunt deja pe drum

Îi trimit un șir de fețe zâmbitoare, întoarse invers.

SCUUUZE, răspunde.

Nu așa credeam că o să fie. Trebuia să ne întâlnim seara și… habar n-am, să facem o plimbare, să ne sărutăm și să ne luăm la revedere.

Acum e 15:31, adică nu e un moment romantic sau memorabil.

Mă uit lung într-o oglindă și încerc să-mi netezesc părul, pe care din nefericire l-am moștenit de la tata, așa că e rebel și ondulat, în loc să fie drept și neted. Îmi dau cu niște pudră. Apoi cu rimel, străduindu-mă să nu clipesc și să mi se umezească ochii. Înainte să sune la ușă, am suficient timp să mă întreb dacă arăt pe cât de panicată mă simt.

— Bună, îi zic.

— Bună, îmi răspunde.

— Intră!

El intră.

— Stai jos unde vrei.

— Așa.

Ne holbăm unul la altul și, din moment ce el pare nefericit, probabil că și eu par la fel.

Bata darabana cu degetele pe masă.

— N-am vrut să schimb planul. Mama, cel puțin, e groaznică dacă e vorba despre ținut secrete, altfel, ar fi trebuit să vin încoace mâine, la șapte dimineața.

— Eu mai bine nu-mi iau la revedere decât să mă trezesc la ora aia.

— Așa m-am gândit și eu!

— Mă cunoști bine.

— Ar trebui să vii la mine, la Tokio, în vizită, mă invită el. Dacă vrei. Probabil că următoarele luni vor fi pline, va trebui să mă obișnuiesc etc., dar toamna…

— Nu te întorci în vacanța de vară?

— Așa am de gând, dar, dacă trebuie să-mi iau o slujbă part-time, e posibil să nu pot sta mult acasă. Încă nu știu. Dar ar fi drăguț să vii la Tokio, nu?

Știu cât de emoționat e după viteza cu care turuie.

— O să încerc.

— Sora, eu...

Mă ridic în picioare.

— Am un cadou de despărțire pentru tine.

— Nu trebuia...

— E ceva mic, nu-ți face griji! Și ieftin. E la mine în cameră.

Evadez pe coridor și sunt deja la mine în cameră înainte să-mi dau seama că a venit după mine.

— Of... Of, la mine e haos!

— De fapt, eu credeam că e mult mai rău.

Koki nu încearcă să-și ascundă curiozitatea, ochii îi alunecă pe fotografii cu prieteni vechi din Vancouver, pe o reproducere a unei lucrări de April White, cu o orcă în stilul Haida, pe vederi cu nuferii lui Monet, pinii lui Emily Carr, pe copii după gravuri în lemn în genul *ukiyo-e*. Îmi iau laptopul din pat și-l trântesc pe birou, iar el se așază.

Întind mâna pe după perdele și scot ghiveciul pe care l-am ascuns acolo. Nu voiam să-l vadă tata. Nu-i mai plac plantele și florile. I-l întind lui Koki fără pic de politețe:

— Uite!

Îl ia surprins.

— Mersi.

Mă așez lângă el.

— E o floare-de-la-ora-patru.

Florile în formă de trompetă sunt galbene, albe, roz sau o combinație. Ating una albă, cu striații și dungi galbene.

— Petalele se desfac la patru după-amiază — mă rog, în jur de patru — și rămân așa până dimineață.

— Deci o să știu cât e ceasul?

— Da, presupunând că în camera ta de la Tokio există o fereastră prin care pătrunde lumina zilei.

— Mulțumesc. E frumoasă. Este un dar care seamănă cu *tine* foarte mult.

— Ceea ce e bine sau rău?

— Bine.

Pune ghiveciul pe birou. Mă ia de mână.

— Sora, m-am gândit...

Știam că de data asta va trebui să avem o asemenea discuție, *știam* că o să înceapă cu replica asta, și totuși încă nu știam ce-ar fi de spus.

I-au transpirat palmele, ceea ce mă liniștește.

— ...a trecut o vreme de când ne-am apropiat și, cu toate că plec, eu...

— Nu vreau să fiu prietena ta, turui eu, înainte să apuce să termine.

El clipește.

— A...

Mâinile lui le strâng pe ale mele, apoi le dau drumul puțin.

— Așa credeam și eu. În plus, e și mai bine dacă nu facem asta, pentru moment.

— Și tu crezi la fel?

Îl fixez cu privirea și acum mi-aș dori să se opună.

— Da... Asta vrei și tu, nu? mă întreabă.

N-am nici cea mai vagă idee ce vreau. Dacă n-ar pleca, dacă ar rămâne acasă și ar face naveta la universitatea locală, dar acum...

— Așa e cel mai bine, repet eu.

Ce replică stupidă, dar utilă. El dă din cap că da. Stăm așa în picioare, dând din cap aprobator, ca niște jucării *bobblehead*.

El trage aer în piept.

— Vreau să știi că țin foarte mult la tine, Sora...

Cât pe ce să-i răspund că și eu țin la el, că prietenia lui aproape că a învins singurătatea și tristețea în care am trăit atâta vreme, că nu știu ce-o să fac fără el. Îmi lipesc gura de gura lui ca să mă stăpânesc.

Koki scoate un sunet ce exprimă surprindere, dar nu ezită să-mi întoarcă sărutul și să-și plimbe mâinile pe spatele meu. Ne ținem strâns, eu am mâinile în părul lui negru, iar el și le pune pe ale lui pe pielea descoperită dintre tricoul meu și blugi. Îl împing în perne, ne recăpătăm suflul și ne privim în ochi.

— Sora..., zice el.

— Da, răspund fără să am habar ce vrea să mă întrebe.

Ne dezbrăcăm unul pe celălalt cu mare atenție. Ne atingem cu mâinile. Apoi scotocesc într-un sertar și scot un prezervativ. Obrajii îmi iau foc când i-l dau.

— Pregătită, rânjește el.

— Sunt o optimistă. Sau o pesimistă, în funcție de ce priorități ai.

Nu vreau să-i spun că m-am gândit la clipa asta.

Zâmbim și apoi râdem. Ne atingem. E dulce, dureros, stânjenitor, bine. Vreau să mă lipesc cât mai tare de el; aș vrea să mă țină atât de strâns mereu. Am fi putut face asta până acum, dar pare inevitabil să se întâmple așa, fiindcă eu ascund ce-mi doresc până e prea târziu, până nu mai rămân decât bătăi de inimă.

---

[14] Local în Japonia, corespondent al pubului englezesc.

[15] Câinele enot japonez.

清明

Se limpezește și se luminează cerul

5

Mama, vara, îngrijind un arțar din grădina botanică la care lucrează. Când era vacanță, câteodată mă duceam și eu cu ea și mă jucam, citeam sau făceam tumbe în iarbă, în timp ce ea smulgea buruienile, readucea la viață plante suferinde ori curăța zonele infestate de gândaci. Când am împlinit șapte ani, m-a învățat cum se spune „arțar" în japoneză: *momiji.*

— Toamna o să se facă portocaliu strălucitor și roșu-aprins, ca și cum ar arde de unul singur până vine iarna, mi-a spus.

— Și apoi o să moară? am întrebat-o.

— Poate așa o să pară, însă el doar doarme. Visează că e primăvară și, când se trezește, înverzește lumea.

— Mie cel mai mult îmi place toamna, apoi vara, iar primăvara e pe locul trei.

Am numărat pe degete anotimpurile.

— Iarna e ultima. Nu-mi place.

— În Japonia sunt șaptezeci și două de anotimpuri, mi-a zis. Unul când înfloresc irișii, unul când bat vânturile calde, când încep să zboare șoimii... Nu le țin minte pe toate.

— Sunt prea multe!

— Dar anotimpurile de iarnă sunt foarte importante! Copacii au nevoie de odihnă așa cum tu ai nevoie de somn noaptea.

— Dar se face totul urât.

— Natura nu e niciodată urâtă, mi-a răspuns. Iarna se văd crengile minunate ale copacilor. Ca brațele tale în mânecă scurtă.

Mi-a ridicat brațul, apoi l-a ridicat pe-al ei, mult mai lung și mai grațios. Și al meu, și al ei erau bronzate și aurii, pe fundalul verde și albastru al verii.

— Uite! Vezi că brațele noastre au linii drepte și linii moi.

Mi-a atins pe rând vârfurile degetelor.

— Degetele tale inteligente. Foarte simple și pure. Asta putem admira în copaci iarna. Și sunt și mult mai curajoși decât noi, stau dezbrăcați în frig!

Și-a plimbat degetele pe brațul meu, în sus, apoi m-a gâdilat la subraț, făcându-mă să chicotesc și să chirăi.

După ce mi-am recăpătat suflul, i-am zis:

— Noi suntem invers. Ne punem o groază de haine iarna, când copacii sunt *goi,* după care, vara, umblăm în pantaloni scurți și în tricou, când ei sunt plini de frunze.

— Da, poate. Dar poate că nu suntem invers, ci doar altfel. Natura știe care e timpul potrivit pentru orice. Știe să aștepte. *Unii oameni* — m-a bătut ușor pe nas — nu știu cu adevărat să facă asta.

— Pentru că e plictisitor.

— Copacii au răbdare, m-a contrazis ea. Tu să fii ca un copac!

M-am ridicat, mi-am înălțat brațele în aer și am scos un sunet ca un foșnet ca să arat cum trece vântul prin frunzele mele invizibile. Mama a aplaudat.

— Sunt un copac bun? am întrebat-o.

— Bineînțeles. Ești și puternică, și frumoasă, și folositoare, și generoasă, și bună ca un copac.

Am îmbrățișat-o.

— Și tu ești un copac bun.

*

Koki și cu mine stăm tăcuți din nou. Ni se ating brațele, linii drepte și linii moi întretăinduse. Studiez florile ca să văd când se desfac petalele spre seară.

— Trebuie să se fi făcut patru, zice el în șoaptă.

Întind gâtul ca să văd ceasul.

— E aproape cinci. Cred că acum știm că nu înfloresc la oră fixă.

— Dar tot sunt mai simpatice decât numerele, îngaimă el.

— De acord.

Stând așa de aproape, văd că are pupilele dilatate pe fundalul aproape negru al irisurilor.

— Trebuie să plec, zice.

— Știu.

Mă ridic și mă apuc să mă îmbrac. Koki îmi netezește tricoul și mă sărută scurt pe ceafă. Eu îl mângâi pe păr, care stă băț peste tot.

Ia ghiveciul și adulmecă florile.

— Miros chiar bine.

— Atrag colibri, se pare. Dacă am avea așa ceva pe-aici.

Mai mult nu sunt în stare să răspund. Parcă n-aș avea nimic în cap.

Apoi cineva sună la ușă.

— O fi tipul de la livrări? mă întreb, îndreptându-mă spre intrare, iar el se ia după mine.

Nu e un tip de la livrări. E un individ în costum, iar cu el e tata, palid, sprijinindu-se de brațul lui, venind acasă mult prea devreme. Alunecă, dar reușesc să-l prind, lăsându-l pe treapta de la *genkan* ca să-l ajut să-și scoată pantofii.

Individul se prezintă ca fiind colegul lui.

— I s-a făcut rău, poate o fi mâncat ceva..., zice.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să-l aduceți acasă!

Dar asta nu e doar amabilitate. E ciudat.

— N-ai mai putut să conduci, tată? Ai căzut?

— După ce s-a întors, s-a odihnit puțin, dar ne-am gândit că e mai bine să-l însoțim, în caz că..., intervine colegul.

— S-a întors? De la masa de prânz? întreb.

Individul tace, îi aruncă o privire tatei.

Iar el e încă suficient de prezent cât să mintă:

— Da, Sora-chan, poate că a fost un prânz prost.

— Desigur, se repede colegul. Te rog să ai răbdare să-ți revii și apoi să te întorci, Campbell-san.

— Sunt sigur că o să mă simt mai bine ieri. Mâine, se corectează el.

— Te rog să ai răbdare până îți revii, repetă tipul. Sunt sigur că fiica ta o să aibă mare grijă de tine.

Pare destul de sceptic când o spune, iar eu îl fulger cu privirea.

Koki face un pas înainte.

— O să aibă. Serios, e foarte bună.

Încerc să par foarte bună. Tata se adună, se apleacă și eu îl apuc de braț din nou, pentru că se înclină în față puțin cam mult.

Tata și colegul schimbă mulțumiri până când, în sfârșit, acesta din urmă pleacă. Îl conduc înăuntru pe tata, care cade greu pe un scaun de la masă. Koki îi aduce un pahar cu apă, el dă din cap aprobator și-l bea pe tot. Culoarea îi mai revine în obraji, dar e tot palid. Pare mai bătrân decât e și îmi trece prin cap gândul că poate de vină nu e doar imaginația mea.

— Sunt bine, zice.

— Nu, nu ești. Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— M-a apucat amețeala. Ar fi trebuit să fac o pauză — nici n-am mâncat, cred. Mi s-a făcut rău..., îndrugă el.
— Unde erai? La birou, nu?
Nu se uită în ochii mei.
— În fusul încet.
— Cum te-ai întors? îl întreb.
— M-am întors singur când m-am trezit.
— Ai leșinat?
— Sunt bine, repetă el.
— Trebuie să te întinzi, îi spun.
Parcă ar vrea să protesteze, dar se răzgândește și încuviințează din cap, supus.
Eu îi arunc o privire lui Koki.
— Scuze...
— Eu ar trebui să plec, zice el.
Ne privim lung. Nu e nimic de spus.
— Ai grijă, îi spun. La revedere!
El se înclină, se încalță și iese. Rămân cu ochii la ușă, dar tata se chinuie să se ridice, așa că îl duc la el în cameră și-l ajut să se întindă. Nu-i mai pun alte întrebări pentru că mi-e frică de răspunsurile pe care aș putea să le primesc.

*

Tata și cu mine am trasat marginile fusurilor orare, liniile care determină diferența dintre *acum* și *atunci*. Unele dintre granițe erau deja cunoscute și indicate prin porți, garduri și semne de avertizare. La unele porți erau paznici care se plimbau de colo-colo, cu șepcile lor albe. Mă întrebam la ce se gândeau ei cât e ziua de lungă, dacă și ei puteau să simtă diferența de timp.

Evident că noi nu puteam să-i întrebăm. Tata susținea că până acum n-a reușit nimeni să perceapă ca mine granițele dintre fusurile orare. Ceea ce mă făcea să mă simt specială. Deveneam din ce în ce mai rapidă, tot timpul. Văzusem

odată o carte scrisă în alfabetul Braille, pipăisem rândurile de puncte și mi se păruse minunat că vârfurile degetelor pot citi o poveste. Să descopăr timpul era lucrul cel mai asemănător pe care am reușit să-l fac, doar că nu înțelegeam întotdeauna ce citesc.

Tata a făcut o hartă și, ori de câte ori ieșeam, adică o dată pe săptămână, o actualiza la întoarcere. Nu mai stătuserăm atât de mult împreună de ani întregi. Era mai ușor fiindcă lucram amândoi, fascinați de aceeași enigmă, mai degrabă alergând în lumea largă decât stând cu mâinile în sân și încercând să înțelegem ceva din toate astea. El avea emoții, ceea ce eu nu prea înțelegeam. Pentru că, deși aflam mai mult, de fapt nu ne apropiam cu adevărat de momentul în care să descoperim răspunsuri adevărate. Sau oameni adevărați.

— Cum *trasează* ei granițele? l-am întrebat.

— În mare, încearcă să observe felul în care obiectele se deteriorează sau nu. Am încercat să studiem animale, dar e mult mai greu să observi vreo diferență la ele. Din câte ne dăm seama, ele se mișcă în fusuri mai mult sau mai puțin normal... Deci se folosește des mâncarea, cu toate că trebuie ținută în condiții controlate. Laptele în cutii. Obiecte care ruginesc ori se rup. De obicei se pun la anumite intervale, începând dintr-un loc despre care se știe că e alt fus. Sunt ținute sub observație.

— Și apoi izolate... Ce-au zis despre cercetarea noastră? l-am întrebat.

— Cine?

— Ceilalți oameni de știință.

Pentru mine erau ceva vag, niște siluete în alb, privind fix în permanență.

— N-au zis nimic.

— Adică încă nu le-ai spus *tu*, bănuiesc.

Tata a arătat spre o graniță pe care începuserăm s-o marcăm.

— Poți s-o verifici?

— Dar chestiile pe care le fac ei? Au văzut pe cineva în fusuri?

— Pe cineva? a repetat tata, uitându-se la mine.

— Sau ceva, am adăugat, căci lui îi displăceau teoriile care susțin că în fusuri încă locuiesc oameni.

M-am întors și m-am apucat să adulmec locul unde se schimbă timpul.

El era cu ochii la mine.

— Mai întâi aș vrea să trasăm cât mai multe granițe. După aceea o să explic cum s-a făcut.

— Eu va trebui să merg cu tine ca să te ajut să dai explicații?

Mă imaginam în fața oamenilor de știință în alb, care nu mă slăbeau din ochi.

— Poate, a răspuns el într-un târziu.

— O să-mi furi gloria? l-am atacat eu.

El s-a încruntat și a clătinat din cap, dar nu într-un fel care să spună *nu*.

— Nu vorbi prostii! Să lucrăm împreună!

Mi-a întins mâna, cu un gest formal.

Eu am acceptat să-i strâng mâna, care era mai mare decât a mea și pătată de la markerul roșu.

— Da.

*

Mă foiesc în pat cât e noaptea de lungă, prinsă în așternuturile ce păstrează mirosul lui Koki. Când în sfârșit se face dimineață, ciocănesc la ușa camerei tatei.

— Bună! Te-ai trezit?

Se aude un zgomot înfundat, care seamănă cu un „da".

— Pot să intru?

Intru.

Ochii mi se adaptează la lumina din camera pe jumătate în întuneric — perdelele nu sunt trase de tot.

El e în pat, ghemuit și palid.

— 'Neața, cârâie.

— Cum te simți? Arăți groaznic.

— Cuvintele tale afectuoase mă vindecă, îmi răspunde.

Alung îngrijorarea cu un zâmbet.

— E un talent.

— Am o răceală urâtă, cred. Poate gripă.

— Deci la prânzul ăla a fost ceva absolut îngrozitor, nu?

El închide ochii.

— Sora...

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Am exagerat cu munca. Dar așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată... nu mie.

— Ai căzut? Așa, din senin? Cât de departe ajunseseși în fusul încet? insist eu.

El deschide ochii cu dificultate. Cumva, parcă sunt spălăciți și, totodată, prea strălucitori.

— Nu suficient de departe. Erau acolo niște siluete, niște contururi. De oameni. Sau de ceea ce fuseseră oameni.

— I-ai văzut? rostesc eu și înghit în sec. Ce făceau?

Tata închide ochii iar și îngaimă un răspuns pe jumătate întrebare:

— ...încercau să vorbească?

— Adică i-ai auzit spunând ceva?

Îl apuc de mână.

— Povestește-mi!

Îl scutur ca să deschidă ochii. Mă privește fix.

— Nimic, Sora. Poate că nu erau acolo. Sunt foarte obosit. Da, sigur e de la gripă.

De la gripă, sau de la umbre, sau de la spiritele schimbătoare, care joacă feste. Sau...

Șuieră și tușește.

— Îți aduc niște apă, bine? zic și îi dau drumul la mână. Și un medicament...

— Soo-jin susține că balsamul de tigru[16] e bun pentru gripă, mă anunță el brusc.

— Soo-jin...

Nu i-am mai auzit numele de mult. E o femeie pe jumătate coreeancă, pe jumătate japoneză, om de știință, care a lucrat cu tata câțiva ani. E bună și deșteaptă și-mi plăcea.

— A spus ea asta? Nu pare ceva științific...

Și, în plus, japonezii par singurii est-asiatici care nu au încredere că balsamul de tigru poate să vindece orice.

— Tocmai ce mi-a zis, îmi răspunde absent.

— Ce? Când? îl întreb.

— Când nu puteam să respir.

— Ai febră.

Mă aplec și-i ating fruntea, dar iau mâna imediat, de parcă un curent electric ar fi trecut prin ea.

— Au!

A doua limbă a ceasului meu o ia înainte, după aceea, înapoi.

— Înseamnă că ard, zice tata.

— N-ai simțit?

Fac ochii mari când la el, când la ceas, care acum ticăie regulat din nou.

— Mi-e cald, da.

Strâng din dinți și-i ating fruntea încă o dată, dar nu simt decât dogoarea febrei ce se instalează.

— Da, ești prea fierbinte. O să aduc apă – electroliți sau ceva de genul...

— Mulțumesc.

Ies din încăpere fără să mă uit nici în stânga, nici în dreapta, scotocesc prin sertare după paracetamol, umplu un pahar cu apă. Pun o cârpă sub un jet de apă rece și mi-o apăs pe față. Ce se întâmplă? Fiindcă tatei i se întâmplă *ceva*. Uitarea, oboseala, desigur, și e din ce în ce mai rău. Însă acum... curentul ciudat care a venit dinspre el, *timpul* — asta e altceva. Și habar n-am cum, ce sau de ce. Îmi vine să urlu.

Dar nu fac decât să mai clătesc o dată cârpa și să-i duc toate cele necesare tatei.

— Uite, ia astea.

Îi pun pastilele într-o mână, paharul cu apă în cealaltă și-l urmăresc cum le dă pe gât.

— Întinde-te la loc.

Îi pun ușor cârpa pe frunte.

— N-am plasturi antifebră, dar o să fac rost.

— E în regulă.

Respiră adânc și se relaxează un pic.

Mă uit la el și mă cuprinde panica. Să chem o ambulanță, să-i explic unui medic? Cui să-i cer ajutorul? Tipului care l-a adus acasă? Era un oarecare, totuși, nu vreun director... dar firma — cineva de acolo trebuie să știe. Poate chiar ei i-or fi *făcut* asta, într-un fel sau altul. Eu o să... O să...

— Sora? șoptește tata gâjâit.

— Da? Ai nevoie de ceva?

— Nu... Doar că nu eram sigur că mai ești aici.

Nu deschide ochii ca să verifice.

— Sunt aici.

— Mi s-a părut că te văd și acolo. Și pe ea. Dar nu. Doar o amintire, zice el cu respirația tăiată.

Știu ce înseamnă *acolo*. Aș putea să-l scutur ca să se trezească și să-l iau la întrebări, dar glasul lui e atât de firav. Și, dintr-odată, mi se face frică.

— E OK, tată. Putem să vorbim despre asta când o să te simți mai bine. Acum, dormi!

El îngaimă că e de acord, iar eu aștept până când respiră regulat și adoarme.

Las ușa dormitorului pe jumătate deschisă. Mă duc la bucătărie, apoi în living, după aceea la mine în cameră, plimbându-mă de colo-colo. Aș vrea să fug departe, pe jos ori cu bicicleta, dar nu pot. Trebuie să rămân. Căci îmi trece prin minte că poate nu doar compania e de vină pentru ce face tata. Poate că el face ce face de capul lui.

*

Eram la masa din bucătărie și tot copiam kanji după kanji. Mă durea mâna de la încheietură până la umăr, și tot mai aveam o foaie.

— *Tadaima,* a zis tata, iar ușa care s-a deschis și s-a închis la loc a scos un sunet ce a punctat momentul.

— Bună, am răspuns în engleză.

El a intrat și a aruncat un ochi la exercițiile mele haotice.

— Eu credeam că la liceu nu trebuie să faci din astea.

— Elevii japonezi nu fac.

Am început să scriu *miniku.* Înseamnă „urât" sau „rușine".

— Păi, tu ești japoneză, a spus el.

Era singurul om de-aici care ar fi zis asta.

— Nu prea cred. Și, oricum, la kanji, am rămas în urmă față de toți.

A urmat *koku:* „crud", „nedrept".

— Sigur o să poți să recuperezi. E foarte bine că ești proactivă și că faci asta.

— Mi le-a dat profesorul. Trebuie să le fac.

Comentase că fac niște kanji groaznice, că și elevii de la școala primară sunt mai buni decât mine.

— Foarte bine că ți-a dat materialele necesare și așa mai departe.

Dar în vocea lui nu era nici pic de entuziasm.

— Da.

Ar fi fost și mai bine dacă nu mi-ar fi dat foile în fața întregii clase.

Următorul: *kou* — „fermentație".

— Și că-ți acordă și timp în plus, a continuat tata.

— Clasa e mai mică decât înainte.

Deci mai puțini copii care să râdă de mine. Ce noroc!

Sei: „treaz".

Mi-am scuturat mâna.

— Ești OK?

— Sunt puțin obosit.

Și-a trecut o mână peste față.

— Cum a fost prezentarea? l-am întrebat.

— Nu strălucită, mi-a răspuns cu un oftat.

— Cum așa? Eu credeam că o teorie sau o lege o să-ți poarte numele.

— Nu e chiar așa de ușor.

— Ai zis că nimeni n-a mai prezentat o astfel de cercetare...

— Comisia nu era tocmai concentrată pe *rezultatele* cercetării.

Tata s-a trântit pe un scaun.

Mi-am aruncat creionul.

— Am cartografiat atâtea ore, am înregistrat și am tot măsurat chestii.

Fuseseră ani întregi de muncă, în weekend și după ce terminam orele la școală, și luni bune în care el adunase tot materialul, iar eu verificasem, corectasem, apoi verificasem din nou. Durase ani.

— Erau mai preocupați de metode.

— Adică de ce fel de ceasuri am folosit? Ori n-au înțeles că simt granițele dintre fusuri?

Ori poate că erau *prea* interesați de asta.

Și-a îndreptat privirea spre mâinile întinse pe masă.

— Știi că e ilegal să intri în fusuri fără autorizație...

— Tu ai voie...

— Îmi dau eu singur voie. Dar să pui în pericol un minor nu face parte din asta. Și capacitatea ta de a simți fusurile...

— Păi, spuneai că sunt cercetătoarea ta.

Cuvintele care mi-au ieșit din gură au sunat copilăresc și jalnic.

— Comisia a fost de părere că n-ar fi trebuit să te iau, mi-a explicat. Că e prea periculos.

— Acum nu mai e *chiar* așa de periculos, m-am maimuțărit eu.

El n-a răspuns.

— Nu-i așa, tată?

A strâns din buze.

— Spune-mi! am insistat.

— A existat o părere că un indiciu al efectului dăunător pe care îl au fusurile ar fi convingerea noastră că tu ai această abilitate, a detaliat el pe un ton egal, neutru, de parcă ar fi prezentat cine știe ce statistică.

Convingerea noastră...

— Ei cred că eu îmi imaginez, am conchis.

Am simțit furnicături pe piele.

— Nu, nu, a răspuns tata, deloc convins. Le-am spus că noi micșorăm riscurile cât de mult se poate. Și că voiam și să studiem efectele fusurilor asupra diverselor grupe de vârstă — cercetătorii sunt cu toții în aceeași grupă de vârstă și majoritatea sunt bărbați...

— Adică?

— Am pledat pentru ideea de informații mai ample și de a pune la încercare abilitatea altora de a simți granițele, dar lor li s-a părut... bizar.

Deși am zis că tu ești dovada posibilităților, nu a pericolelor, a bălmăjit, aproape pentru el însuși. Te-am monitorizat cu atâta grijă.

— Monitorizat, am repetat eu.

— Era și un fel de a mă asigura că nu ești în pericol, a adăugat.

M-am gândit la cum îmi punea el aceeași întrebare despre un loc ori de câte ori mergeam acolo. La cum mă ducea la doctor ori de câte ori apărea cel mai mic semn că aș avea o răceală. La cum îmi verifica notele, mă trăgea de limbă despre ce fac la școală și urmărea să vadă ce chef am. La cum nota tot, salva, verifica. Eu credeam că are grijă de mine.

Dar acum înțelegeam.

— Eu sunt experimentul tău.

— Poftim? Nu, evident că nu ești, i s-a auzit tare vocea.

— M-ai dus în fusuri ca să vezi ce efect au asupra mea.

— Și ce poți tu să faci *cu* asta! s-a apărat el.

— Nu, nu, nu.

Ce spunea el era adevărat, dar părea *greșit*. Părea ceva rece. Ca și cum aș fi fost doar încă o unealtă, încă un instrument științific pe care îl putea folosi.

— Lucram împreună, a spus.

— Tu le-ai zis — ai făcut din mine un motiv — , iar acum ei cred că eu îmi pierd mințile. Ce-o să se întâmple? O să vină să mă studieze?

Brusc, am intrat în panică, terorizată de gândul că m-ar putea lua.

— Nu, a răspuns el. Cu toate că au cerut cât se poate de clar să nu mai mergi în fusuri. Lucru cu care sunt de acord.

— Și tu îți închipui că sunt nebună?

— Nu. Eu te cred.

A întins o mână spre mine, dar i-am dat-o la o parte.

— Dacă mă oprești, cine o s-o caute pe mama? m-am trezit vorbind, până să apuc să mă gândesc ori să mă stăpânesc.

Lui parcă i s-a golit fața, ca și cum s-ar fi prăbușit ceva dinăuntrul lui care-l susținea.

— Ea s-a *dus*!

Glasul lui avea o tonalitate brută cum nu mai auzisem, furie ori disperare.

— Noi nu asta făceam, Sora! Nu există nicio dovadă, niciun motiv... Trebuie să te oprești!

Am tresărit. Eu asta făcusem. Cu toate că n-o spusese niciodată, credeam că asta făcuse și el.

Kanji-urile imprimate stăteau liniștite și demne deasupra mișcărilor mele de creion, lipsite de coordonare și stângace. Rușine, nedreptate, trezire. Se estompau, reducându-se la niște zgârieturi și mâzgălituri, neînsemnând nimic.

— Sora...

Eu deja fugeam — de acasă, de gândirea rațională, de teste și de experimente științifice. Dar de ce știam nu puteam să scap: că tata mă mințise și le povestise altora despre mine și că, atunci când ei fuseseră de părere că ceva nu e în regulă cu mine, el nu făcuse decât să fie de acord. Că nu o căutase niciodată pe mama. Că, pentru el, în primul rând conta timpul și, după aceea, eu.

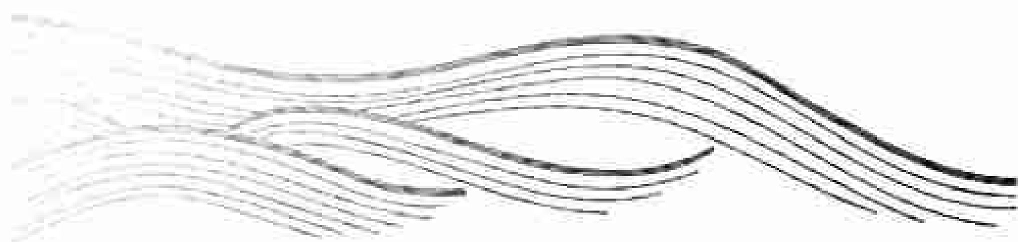
---

[16] În original, *tiger balm*, denumirea comercială a unui unguent cu proprietăți antiinflamatoare și analgezice.

玄鳥至

Se întorc rândunicile

6

După ce a avut loc Teroarea, am rămas într-unul dintre centrele de evacuare, sala de sport a unui liceu. Deși acolo stăteau mulți oameni în haine vechi și pături, stăpâniți de frică, tot mirosea ca într-o sală de sport, a transpirație și a plastic de la mingile de baschet. Unii rămâneau acolo toată ziua, însă majoritatea plecau să caute. Pe mine tata nu mă lăsa să mă duc, deși îi aduceam argumente și-l rugam cu cerul și cu pământul. Și, când în sfârșit m-a luat cu el, mi-a părut rău, fiind aproape paralizată de senzația cumplită că trebuie să aleg între dorința și groaza de a o găsi pe mama.

Aveam coșmaruri. Toată lumea avea. Poate că și visam același vis.

Lângă noi, la doar câțiva centimetri, dormea o *obaachan*[17], o prietenă de-ale bunicilor. Avea genul acela de liniște care creează o bulă în jurul ei. Dacă tata trebuia să se ducă undeva, chiar și la baie, mă țineam tare să nu mă panichez până când ea mă lua de mână și mă ducea în bula aceea. Cu mâna cealaltă mă mângâia pe spate sau pe păr, dăruindu-mi liniște și alinare.

După zguduitura cea mare au urmat unele mici. Când ne zgâlțâia, ne țineam respirația cu toții, de parcă așa am fi încercat să ținem pământul nemișcat cu disperarea noastră.

Iar eu plângeam cât puteam de silențios.

— Șșșt! îmi zicea *obaachan*. E doar somnul, care se zbate.

— Ce somn? o întrebam eu.

— Sub insula asta se află un somn uriaș, *namazu*. Trăiește acolo, în mlaștina rece, de amar de vreme. Din când în când se zbate ori poate îl apucă vreo mâncărime. Apoi se răsucește și se întoarce și atunci mișcă pământul de deasupra. Atunci pământul se cutremură. Când se zvârcolește somnul dedesubt.

O poveste, deci, dar eu tot eram supărată.

— Distruge tot, i-am zis. Îl urăsc.

— L-a legat un zeu demult. Poate s-o fi dezlegat. Poate încearcă să scape. Dar o să se liniștească.

Mâna ei era blândă în părul meu.

— O să stea locului, a continuat.

Aș fi vrut să anunț poliția, să chem forțele armate. Am închis ochii, dar îmi lua foc fața de mânie. O poveste aducea la viață o abstracțiune. Un somn uriaș ca orice alt animal; nu unul malefic, nu unul care să facă rău dinadins, dar care tot îl provoca. Ce să faci cu o asemenea creatură? S-o prinzi. S-o prinzi în capcană. S-o dobori ca pe un câine care mușcă ori atacă un copil.

Obaachan mi-a făcut semn să tac.

— Calm! Nu te mișca!

Îmi vorbea mie, îi vorbea furiei ce mi se zbătea sub piele, îi vorbea somnului.

Căutările oficiale au luat sfârșit, doar că, odată ce te-ai apucat să cauți, e greu să te oprești.

*

Tata nu mai are febră de câteva zile, doarme mai bine și mănâncă puțin, așa că pot să ies iar din casă. N-am mai avut șocuri electrice din acelea ciudate când l-am atins. Prinsă între noua ciudățenie și absența de o săptămână a lui Koki, îmi cam pierd mințile.

Deci e bine că azi fac un tur. Nu catadicsesc să-mi întind părul, doar încerc să văd cum îmi stă

dat pe spate. O să-mi pun o mască — va trebui să fie de ajuns. Mă întâlnesc cu o femeie, Naomi, într-o gară. Gările sunt întotdeauna cele mai bune locuri de întâlnire, deși trenurile de aici sunt mici și merg pe rute locale. La ieșire mă uit de jur împrejur, însă cei câțiva oameni de-acolo sunt un muncitor în construcții, care stă ghemuit și bea o cafea, doi băieți în costum de baseball, murdărit pe ici, pe colo și o bătrână care așteaptă lângă stația de autobuz.

Mă sprijin de zid și trimit un e-mail. *Sunt aici.*

Într-un minut, dinspre locul pentru fumat vine o femeie. E mai înaltă decât mine, îmbrăcată în blugi și cu un tricou care arată și banal, și șic în același timp. Pare japoneză.

Se oprește lângă mine și zice încet, în engleză:

— Eu sunt Naomi.

Merge mai departe și, după câteva clipe, o urmez. Străbate rapid câteva străzi, până ajungem la o mașină. Urcă și observă că ezit înainte să deschid portiera și să mă așez pe scaunul pasagerului.

— Bună, Yuna, spune ea în engleză, cu un accent american, neutru.

Îmi întinde un plic.

Eu verific bancnotele din el.

— Ai mai făcut asta?

— Sunt foarte discretă, continuă ea. Aici.

— În comparație cu acasă? o întreb.

— În comparație cu multe locuri, răspunde ea indiferent, dar nu neprietenos.

E directă. Îmi pare rău că nu mi-am îndreptat părul.

Pornește motorul și eu îi dau indicații. Conduce cu grijă, dar mai repede decât m-aș fi așteptat.

— Ești japoneză? o chestionez.

— Da. *Sansei*[18] american, mai exact.

— Interesant! Ia-o pe prima la stânga, îi explic.

Aștept să-mi răspundă cu inevitabila întrebare: „Dar tu de unde ești?"

Dar n-o face și eu, cumva, mă simt eliberată, dar și enervată.

— Parchează aici și apoi mergem pe jos.

Ea acceptă și mă urmează, fără să pună întrebări, pe o alee ce abia se vede, iar după aceea prin gard. Mă uit la ea cu coada ochiului când trecem granița. Tresare și trage aer în piept prompt, dar nu scoate un cuvânt.

Mergem până când dăm de o construcție acoperită aproape în întregime de plante verzi. O duc pe Naomi acolo unde am curățat vegetația, de unde putem arunca o privire înăuntru. Plantele și frunzele s-au lipit chiar de zid, revoltându-se împotriva sticlei. Eu arăt spre o ușă aproape invizibilă.

— E o seră. Vrei să intrăm? o întreb.

Naomi pare sceptică.

— Nu cred că am nevoie. Par să vină ele spre mine.

— Ultima dată când am verificat, nu erau carnivore, dar lucrurile se schimbă repede pe-aici.

Deschid ușa. Aerul care se năpustește afară e ca respirația unei păduri tropicale.

Naomi se chiorăște înăuntru.

— E o junglă.

— Da. Plantele au ieșit prin geam.

Închid ușa și mă duc în partea cealaltă a serei de sticlă. Îi arăt căpșunele atârnând la nivelul ochilor, rotofeie și roșii.

— Vrei să guști?

Rup câteva, le clătesc cu apă din sticla mea și le mănânc, aruncând jos codițele verzi.

Naomi mi-o înșfacă din mână pe ultima și o devorează cu totul.

Nimeni nu ia niciodată o căpșună. De aceea îi aduc aici.

— Ești surprinsă, zice ea.

— N-am văzut să mănânce cineva vreodată partea verde.

— Nici măcar nu simți diferența, răspunde ea. Și abia dacă simți textura. Acum unde mai mergem?

O să fie greu s-o impresionez. Poate că o să fie mai interesant decât de obicei. O iau prin oraș, lăsând-o să observe mașinile care se dezintegrează și perdelele care se decolorează la ferestre. Nu face fotografii și nici nu-și exprimă mila, dar i se întunecă ochii de tristețe. Renunț la traseul pe care-l urmez în mod obișnuit.

O conduc la un magazin care vindea veselă, mici piese de mobilier, lucruri pentru casă. Pe podea sunt vase sparte, zdruncinate de cutremur, dar cele de pe rafturi sunt întregi, doar pline de praf. Perne și pături din nailon și poliester se fac bucăți, aproape se topesc, de parcă și-ar fi adus aminte de petrolul din care s-au născut. Arăt spre colțul cu ceasuri, ale căror limbi sunt oprite la ore diferite.

— Interesant, comentează ea. Bănuiesc că nu s-au terminat toate bateriile în același timp.

— În alte locuri, ceasurile s-au oprit cam în același timp. În fusurile încete sunt ceasuri care încă funcționează. Sau, cel puțin, mă corectez, limbile încă se mișcă.

Brusc, se aude un zgomot care inițial îmi pare o alarmă, departe, dar îmi dau seama că vasele se ciocnesc unul de altul cu o clipă înainte să simt cutremurul. Mă îndepărtez de rafturi și mă apropii de zid, într-un loc fără rafturi deasupra.

Când ajung acolo, pământul nu se mai cutremură. Naomi nu s-a clintit.

— Unul mic, zic eu. Ești OK?

Ea, împietrită de spaimă, nu răspunde — până când bag de seamă că e cu ochii la ceasuri.

— Mi s-a părut că am văzut unele limbi mișcându-se, îmi răspunde.

— Da, ai văzut, pentru că se cutremura tot.

— Ticăiau, nu se cutremurau, zice ea scoasă din răbdări.

— De câte ori au ticăit?

— De patru sau de cinci.

— Cutremurul a durat vreo trei secunde.

— Și eram în fusul rapid, remarcă Naomi.

— Au ticăit *toate* de același număr de ori?

Acum toate pendulele stau nemișcate.

— Nu. Și nici n-au ticăit toate.

Naomi ia cu grijă un ceas deșteptător mic și îl răsucește în mâini, lăsând amprente pe sticla prăfuită.

— Uneori cutremurele fac asta, recunosc eu.

Ea pune ceasul jos.

— Deci știi. Păi, de ce nu spui așa?

— Nu se întâmplă întotdeauna. Și pe oameni îi înspăimântă.

— Abia dacă am luat-o la fugă țipând, îmi răspunde sec.

— Poate că erai pe punctul s-o faci. Nu-mi dau seama *întotdeauna* când sunt oamenii gata s-o facă.

Mă duc afară, unde mă sprijin de zidul magazinului și verific cât e ceasul. Încă o jumătate de oră până plecăm.

Iese și ea, frecându-și mâinile. Ne uităm la praful ce-și ia zborul.

— Cum îi faci să se liniștească? întreabă ea.

— Spunându-le că o să-i audă vreo chestie.

De fapt, făcusem așa ceva o singură dată, dar tipul tăcuse imediat, iar apoi întrebase foarte încet ce fel de *chestie.*

— Tu n-ai fugit țipând niciodată? mă întreabă.

Îmi aduc aminte vitele, umbrele de la uși și de la ferestre, apariția unor creaturi despre care citisem în basme populare.

— Nu prea sunt genul care țipă.

— Nici eu, spune ea. Mi-ar plăcea să mă mai uit o vreme la ceasurile astea.

— OK.

Eu n-am chef să le mai văd limbile ticăind. Colind prin partea din spate a prăvăliei, unde se află un depozit și o cameră separată.

Ridic o ceașcă decorată cu un model portocaliu, vag psihedelic, în jurul marginilor. E cât se poate de tipică pentru anii '60, cât se poate de Showa, ceva ce bunicii mei ar fi ținut zeci de ani. O pun la loc cu blândețe, pe cerculețul pe care l-a lăsat în praful de pe blat, mă întorc și plec.

Din spatele meu se aude vag ceva care zgârie. Fac stânga împrejur, scrutez cu privirea fereastra, colțurile încăperilor. Tavanul. Nimic nu se clintește. Blatul însă... Se vede cercul clar format de ceașcă în praf. Și uite și ceașca, la capătul blatului. O fixez cu privirea, după care mă uit din nou de jur împrejurul camerei, dar nimic altceva nu pare să se fi urnit din loc. Ceașca stă nemișcată și nevinovată la locul ei cel nou. O iau precaut și o întorc cu susul în jos. Nimic ciudat. Alt zgomot. Un clinchet, un zdrăngănit, dintr-un sertar. Apuc un bețișor chinezesc cu care să deschid sertarul, stând cât mai departe și încercând să nu mă gândesc la ce chestii ar putea ieși de-acolo.

Nu iese nimic. Mă chiorăsc înăuntru, dar nu văd decât niște linguri pătate. Închid sertarul hotărât. Sigur *obiectele* nu se mișcau. Să fi fost asta o versiune japoneză bizară a poveștii *Frumoasa și bestia*? Ies din cameră.

Naomi e tot în fața ceasurilor, dar acum scrie într-un caiet. Întoarce o pagină și văd ceva care nu seamănă nici a desen, nici a notițe; sunt ecuații.

Observă că trag cu ochiul și, înainte să apuc să ghicesc la ce lucrează, închide bine caietul.

— Gata.

E ceva viclean în felul în care-l bagă la loc în geantă și trage repede fermoarul.

— Să mergem, îi spun.

— Deja? Pari foarte sigură în privința orei.

— Păi, sunt sigură.

Ne întoarcem pe unde am venit. Nu pot să-mi scot din minte ceașca, deși habar n-am de ce-mi dă astfel de fiori o piesă de veselă. Dacă ar fi fost un cuțit, aș fi avut o scuză.

— Să ne odihnim câteva minute, zic după ce trecem dincolo de gard.

— Îhîîî... Am capul puțin...

Naomi duce mâna la tâmplă.

Se trântește jos, apoi duce mâna la gură ca și cum i-ar veni să vomite.

— Respiră adânc!

Îi dau un drops din geantă.

— Suge ăsta!

Îl ia cuminte și se strâmbă când simte gustul.

— Acru!

— Dap. Habar n-am de ce, dar mă ajută întotdeauna.

Iau și eu unul, deși mă simt bine. Cred că organismul meu s-a adaptat așa cum îmi

imaginez că se adaptează însoțitorii de zbor la schimbările de fus orar.

Naomi ia câteva guri de apă și pare că-și revine. Se uită la ceas.

— Ai dreptate cu timpul. Aproape exact.

— Ți-am zis.

Mă fixează cu privirea puțin prea intens.

— Mi-ai zis, e clar.

Pe drumul înapoi spre oraș conduce mai încet, palidă.

La câteva clădiri de gară îi spun:

— Eu pot să cobor aici.

Ea oprește mașina.

— Îți mulțumesc pentru turul foarte interesant.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

Tăcem amândouă. De obicei nu zăbovesc, dar vreau să-i mai spun ceva lui Naomi. Numai că nu știu ce.

— Să ai grijă! zice ea dintr-odată.

— La ce?

— La fusuri. La tot. La revedere!

Prind aluzia și cobor din mașină. Ar fi trebuit s-o întreb despre ecuațiile alea din caietul ei, dar mașina deja mă depășește. Naomi nu-mi face cu mâna.

Acasă, pun browserul pe „incognito" și caut *cești care se mișcă singure*. La „rezultate" îmi apar mai mult chestii despre poltergeist și fantome. Totuși, nu asta fusese senzația mea. Caut în japoneză și, după ce derulez un timp, dau de *tsukumogami*[19].

A, rahat. Obiectele care ajung să fie posedate după o sută de ani. Ceașca nu putea să aibă o sută de ani, chiar dacă timpul s-ar mișca mai repede... nu? Încă o ciudățenie pentru care să-mi fac griji, ceea ce acum e absolut normal. Oare o să înceapă să se miște toate, cât de curând? Poate

o să prindă viață totul, un fel de viață nouă. Ori una foarte veche.

*

— Nu înțeleg, am reacționat eu.

Aveam paisprezece ani și eram în laboratorul vechi al tatei.

— E destul de greu să te dezmeticești din prima încercare, a spus el.

— Ori din a treia, a patra sau a cincea, mi-a zâmbit Soo-jin cu o milă plină de răbdare.

— Dă-mi voie să încep cu o întrebare. Tu ce crezi că *e* timpul? a continuat tata.

Soo-jin a dat ochii peste cap.

— Asta numești tu un început ușor?

— Timpul înseamnă… pendule și ceasuri.

— Dar rigla înseamnă… lungime? Termometrul înseamnă… căldură? a întrebat tata.

— Bine. Nu. Astea sunt instrumente cu care măsurăm lucrurile respective. Deci, cu timpul, e zi și noapte — ca lumea care se învârtește, poate. Ori… e ceva ca… gravitația. O forță invizibilă.

— Ziua și noaptea au fost primul fel în care oamenii au învățat să citească timpul, a intervenit Soo-jin. Știm că pendulele măsoară timpul, dar ele se pot opri sau se pot strica, nu există pendulă perfectă. Nimic nu poate atinge soarele în mersul lui pe cer ori stelele…

— Dar în unele perioade ale anului zilele sunt mai scurte, am spus eu.

— Categoric, a încuviințat Soo-jin. Anotimpurile arată timpul la o scară mai mare. De exemplu, o zi e o secundă și un anotimp, o oră.

— Oricum, dacă soarele ar îngheța pe cer, ce ar urma? S-ar opri și timpul? a întrebat tata.

— Am îngheța, am zis eu. Dar… stai, dacă soarele n-ar fi decât o modalitate de *a citi* timpul,

n-am îngheța? Pentru că dacă un ceas rămâne fără baterie și se oprește nu înseamnă că *noi* ne oprim.

— Corect, a răspuns tata.

— Soarele n-a înghețat niciodată, oricum, așa că nu știm sigur. Sau, dacă el *chiar* a înghețat, atunci și noi *chiar* am înghețat și nu ne-am dat seama niciodată care e diferența, a zis Soo-jin.

Era înspăimântător.

— Ești îngrijorată, a comentat Soo-jin.

— Dar dacă înghețăm și habar n-avem, însă undeva în univers a trecut un miliard de ani? S-ar fi putut întâmpla orice, și noi nu știm...

— Trece timpul altfel în alte părți ale universului? a întrebat tata.

— Dacă planeta se învârte mai repede sau mai încet, a replicat Soo-jin, *dacă* viața de pe planetă măsoară timpul în felul acela.

— De unde am ști? a întrebat tata.

— S-ar fi schimbat ceva, am zis eu.

— *Schimbare,* deci.

Tatei i-au sclipit ochii.

— Unii spun că timpul e măsura mișcării, care e schimbare.

— Și, dacă nu se schimbă ceva, nu putem măsura timpul? am întrebat eu.

— Dar ia gândiți-vă, a sărit Soo-jin, ce nu se schimbă în lumea pe care o știm noi?

Nimic. În cele din urmă, totul se strică ori se face praf. Chiar și stâncile, oceanul, centrul pământului. Am tăcut cu toții.

— Cine s-a gândit la chestia asta, că mișcarea lucrurilor e măsura timpului? m-am interesat eu.

— Teoria e a lui Aristotel, a răspuns Soo-jin, și e de acum mai bine de o mie de ani. Ideea era mai degrabă filosofică decât științifică.

— Deci... După ce a murit Aristotel, ideea lui nu s-a schimbat. Ideea lui personală, pe care o folosim și azi. N-am putut să gândim altfel sau s-o schimbăm.

Și, doar ca să fie cât se poate de limpede, am adăugat:

— Pentru că a murit.

Tata și Soo-jin au scos un „hmmm" în același timp și a fost un acord drăguț.

— Da, a răspuns tata îngândurat, este adevărat.

— Este? am reacționat surprinsă. Înseamnă că eu câștig?

— Ești o adevărată filosoafă bună la dispute, a râs Soo-jin.

— Nu s-a schimbat ideea, a explicat tata mai departe, ci felul în care ne raportăm la ea. De când a apărut, oamenii au fost de acord cu ea ori au respins-o, au renegat-o și așa mai departe, așa că, cine știe, poate că în viitor ea o să se adeverească dincolo de orice îndoială. Și ce se întâmplă dacă moare toată lumea și orice consemnare a lui Aristotel e uitată? Atunci, ideea o să mai existe?

— Da? mi-am dat eu cu presupusul, dar nu aveam nici cea mai vagă idee. Ea tot *o să existe*.

— Da, a aprobat Soo-jin. Deși imaginează-ți tot ce nu știm. Adică o groază de lucruri, dar noi habar n-avem ce sunt. Pentru noi, niciunul dintre ele nu există și nu se poate schimba, timpul poate trece și noi s-ar putea să nu aflăm niciodată. Poate timpul să măsoare lucruri pe care nu le cunoaștem, dacă noi nu o să le cunoaștem niciodată?

Am rămas pe gânduri cu toții.

— Nu... nu știu, am recunoscut în cele din urmă.

— Dar acum, că nu știi, ai timp să te gândești la asta, a vorbit tata.

— *Tu* știi? l-am întrebat.

— N-am nici cea mai vagă idee! a răspuns el vesel.

— Nici eu, a zis Soo-jin, dar nu părea la fel de încântată.

— Ar fi o plictiseală dacă am ști tot, nu credeți? a întrebat tata.

— Deci... de fapt, când termini ce ai de lucru? Asta am întrebat, în primul rând. Mi-e foame, am zis.

— A! Să mergem acum. Acum e întotdeauna *acum,* asta nu se poate contesta. Vii cu noi, Soo-jin?

— Da. De ce nu?

Soo-jin a fost bucuroasă că e invitată.

Am plecat de la laborator și ne-am dus la un restaurant. Mă uitam spre cer și mă întrebam dacă nu cumva timpul se oprește în loc și o ia de la capăt și dacă eu mi-aș da seama vreodată de asta.

---

[17] „Bunică" (în japoneză, în orig.).

[18] „A treia generație"; termen folosit pentru a se referi la copiii copiilor născuți din emigranți etnic japonezi într-o nouă țară de reședință, în afara Japoniei.

[19] În folclorul japonez, obiecte care au fost înzestrate cu spirit și s-au însuflețit. Conceptul, care are o istorie lungă, a ajuns să denumească astăzi un obiect care împlinește o sută de ani și în momentul acela prinde viață.

鴻雁北

Gâștele sălbatice zboară spre nord

7

Sunt neliniștită până în măduva oaselor și habar n-am de ce. În ultimele zile au fost două cutremure, dar mici, însă ecourile lor au rămas în mine, de vreme ce nu pot sta locului. Tata nu s-a întors la companie de când s-a îmbolnăvit. Nu știu ce i-au zis să facă ori ce nu l-au lăsat să facă, însă el a lucrat de zor de acasă. Nu vrea să-mi spună mai mult despre ce s-a întâmplat. Susține că nu-și aduce aminte. Dar n-am mai simțit șocuri electrice de la el și știu că trebuie să fiu recunoscătoare.

Koki e plecat de trei săptămâni. Încă ne trimitem mesaje, dar tot n-am vorbit despre cum ne-am luat la revedere. Vreau să abordeze el subiectul și, în același timp, aș vrea să-l evit total. Ne-am luat la revedere. S-a întâmplat. Recitesc compulsiv discuțiile noastre, după care nu-i răspund ore sau zile în șir. Nu știu dacă îl vreau mai mult sau mai puțin. Îl tot alung, pe el și acea ultimă după-amiază, ca să mă gândesc la ele mai târziu și ce-mi place la „mai târziu" e că, uneori, nu vine niciodată.

Dar trebuie să scap de asta, măcar o vreme. Îmi studiez hărțile și hoinăresc prin fusuri. O dată văd, în crengile foșnitoare ale unui copac, niște ochi rotunzi care se uită și ei la mine, ceva ca o pasăre, ceva ca un om, cu cioc roșu-aprins. E un spirit precum *tengu*? O fi ucis vreodată un om? Am timp să mă întreb, înainte să se ascundă iar în frunziș.

Mă întreb cum o trece timpul pentru mituri și demoni. Număr minutele și secundele după

bătaia inimii. E un ceas schimbător și, totodată, demn de încredere, dar în faza asta pot, cel puțin, să-l recunosc când se schimbă.

*

După ce tata mi-a spus că nu mai pot merge în fusuri, n-am mai vorbit unul cu altul cu adevărat luni întregi. N-a mai încercat să-mi explice că răstălmăcesc ce mi-a zis. Pleca la serviciu înainte să plec eu la școală și se întorcea acasă târziu. Nu-mi povestea despre cercetările la care lucrează și eu nu voiam să-l întreb. Abia dacă aveam ce să ne spunem.

Am tulburat tăcerea de Crăciun, într-un soi de armistițiu. Era mai bine așa până în primăvară. Dar fusurile exercitau o atracție irezistibilă, aveam *nevoie* să mă reapuc de căutat. Voiam să merg acolo și să-mi amintesc.

— În sfârșit începe vacanța săptămâna viitoare, i-am zis la masa din seara aceea, la care aveam mâncare reîncălzită.

— A, da. Bănuiesc că vrei ceva *distracție*...

M-a studiat pe furiș.

— Parcă așa îi zic tinerii din ziua de azi, nu? *Distracție*?

L-am mângâiat pe mână.

— Nu-ți face griji! Nu te-aș obliga niciodată să încerci ceva nou la vârsta ta.

El a pufnit în râs.

— Mă întreb dacă să mergem să vedem ce mai face floarea-ceas, i-am zis pe un ton cât se poate de nonșalant.

Împingeam o bucată de *tempura* de cartof-dulce de jur împrejurul bolului meu.

Când am ridicat ochii, tata bătea darabana cu degetele în bărbie, scos din răbdări.

— *Nu,* Sora. Au început să limiteze până și cercetările de teren oficiale în fusuri. Regulament

nou.

— Eu credeam că cercetarea de teren e cea mai importantă.

— Au apărut efecte adverse.

— Cum ar fi?

— Echipamentul nu rezistă tocmai bine, ceea ce e costisitor, a răspuns și s-a oprit. E greu și pentru cercetători. Munca poate genera presiune.

— A pățit cineva ceva? Sunt o grămadă de porci-mistreți pe-acolo.

— În timp..., a zis tata, starea de sănătate a unora s-a degradat. Au nevoie de odihnă. Soo-jin la fel.

— Poftim?! am exclamat eu. E OK? Pleacă?

— Se întoarce în orașul ei natal pentru ceva O&R.

— Ce e asta?

— „Odihnă & recuperare". Soldații au O&R la vreme de război...

Analogia lui m-a panicat.

— Ce *s-a întâmplat,* tată?

— Oamenii au simțit efecte secundare după ce au fost în fus. Cum ar fi halucinații, pierderi ciudate de... judecată.

M-am aplecat în față.

— Văd chestii. Cum ar fi?

— Văd chestii care nu sunt reale, adică definiția halucinației, a răspuns el indiferent.

Speranța mi-a tresărit în piept.

— Eu credeam că voi asta ați *vrea* să studiați. Dacă vezi *oameni* sau alte ciudățenii din alea...

Expresia de pe fața lui m-a făcut să mă opresc.

— Acolo nu sunt *oameni,* a rostit el emfatic. Ți-am zis. Și la ce alte ciudățenii te gândești?

Felul în care se străduia să sune nonșalant punând întrebarea trăda o anumită preocupare,

care-mi aducea aminte de teste și de oamenii de știință care mă credeau nebună.

— Toată lumea susține că există fantome, i-am spus.

— Există fenomene care-i fac pe oameni *să creadă* că există fantome, m-a corectat el.

— Există..., am început eu, dar m-am oprit.

Dacă tata respingea posibilitatea ca în fusuri să trăiască oameni, dacă tot nu putea să creadă în fantome însemna că nu era nicio șansă ca măcar să încep să explic ce văzusem.

— Deci ei cred că și oamenii ăștia o iau razna.

— „Razna" e un cuvânt arhaic, a zis tata. Există un acord din ce în ce mai clar că fusurile nu prezintă, pur și simplu, siguranță și că nu am aflat destule ca să ne putem proteja acolo. Cercetarea suferă. Umblă deja atâtea zvonuri. Știi că nu e bine pentru zonă. Nu mai ții minte când oamenii n-au vrut să meargă în alte prefecturi fiindcă plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor arătau de unde sunt?

— Eu nu am permis de conducere.

— Mă înțelegi foarte bine.

Tonul lui de dispută rațională dispăruse. Vocea lui dovedea acum că s-a enervat.

— Sunt lucruri complicate la mijloc. Nu eu hotărăsc. Eu vreau doar să-mi continui munca. Simt că e posibil să nu mai primim multă vreme finanțare pentru cercetare. Toate subiectele astea sunt greu de manevrat...

— *Tu* te duci în continuare în fusuri...

Nervii lui s-au transformat dintr-odată în furie. A lovit cu mâna în masă.

— *Mie* o să-mi fie bine. *Tu* nu trebuie să mai mergi acolo niciodată! Înțelegi?

— Sigur, am bălmăjit eu.

— Promite-mi.

M-a luat de mână și m-a ținut așa, prea strâns.

— Promite-mi!

Avea dreptate. Laboratorul s-a închis peste nici un an, invocând riscurile generate de cercetare. Fusurile au ajuns și mai pustii, și mai părăsite.

Zvonurile se înmulțeau, devenind mituri urbane despre ce pățiseră oamenii de știință — căderi nervoase, amnezie, moarte. Toată lumea știa că tata e om de știință și, cumva, se aflase că eu mă duceam cu el în fusuri. Părinții le spuneau copiilor să nu se apropie de mine și ei ascultau. Cu toate că, din când în când, unii copii se aventurau în fusuri, era o joacă, o îndrăzneală. Dar cineva care intra acolo iar și iar, sperând să dea de ceva rațional ori real? Asta era altceva. Era o nebunie. Numai Koki nu păstra distanța.

Halucinațiile oamenilor de știință nu făceau decât să-mi dea și mai multă speranță că e posibil, cumva, ca în fusuri să mai fie, totuși, oameni. Așa că mi-am încălcat promisiunea față de tata chiar în ziua următoare, apoi iar și iar.

*

Tata e în bucătărie și se holbează la frigider ca și cum ar fi un televizor înăuntru.

— Ți-e foame? îl întreb.

— Nu. Îmi arde fața.

Întind mâna să-i ating fruntea, și el mi-o dă la o parte.

— Glumesc!

— Transpiri. Ai tot părul ud.

— Am făcut *baie*. Nu mi-ai zis și că miros.

— Eram politicoasă.

— Țin minte că obișnuiai să mă anunți când miros, când trebuie să mă tund, când sunt îmbrăcat aiurea — acum ce s-a schimbat?

— Când o fac, pur și simplu, sunt sinceră, pentru binele tău. De data asta, m-am temut să

nu te îneci în baie.

Nu e o minciună, deși pare să-și fi revenit.

— Sinceră, din nou, rânjește el.

Observându-i însuflețirea, simt un licăr de speranță.

— Deci îți *e* foame?

— Da. Îmi e.

— Ce vrei să fac?

M-am cam săturat de gătit.

Tata închide ușa frigiderului.

— Ceva nu e bine.

— Adică?

În general, tata nu observă în ce stare mă aflu sau o ignoră.

— Am văzut că n-avem nicio bere, îmi spune.

Ca de obicei.

— N-ar trebui să bei.

Caut prin dulap ca să-mi ascund fața.

— Eu întotdeauna beau o bere după ce fac baie. E o tradiție!

— Eu cred că laptele e o tradiție. O să fac un fel de tăieței.

— Berea e o tradiție a lui *ojiichan* al tău, ar trebui s-o respecți. Unde e? A ieșit să cumpere? întreabă tata.

— Încetează! îi poruncesc, așa cum îi poruncisem și pământului care se cutremura. *Ojiichan* a murit. Știi asta.

Tata se sprijină de frigider, care se clatină puțin sub greutatea lui. Mă abțin să-mi urmez impulsul de a-l lua de braț și de a-l liniști. Sunt prea supărată. Nu se poate s-o mai țină așa, eu să muncesc, să-mi fac griji, iar el să se poarte ca și cum totul ar fi în regulă, până când zice ceva de genul ăsta.

— Bea niște apă!

Trântesc ușile dulapului și zgomotul parcă ar avea formă concretă, fiindcă tata alunecă înapoi, se împiedică, aproape cade.

Îl apuc de umăr și am un mic șoc. Peste o clipă, gata. Nu, nu din nou. Mă uit la ceas, dar nu s-a întâmplat nimic. Electricitate statică, sunt sigură, sunt sigură.

— A, un moment de amețeală. Mă întreb dacă mi-o fi scăzut tensiunea, zice tata.

— Stai jos.

Îi împing un scaun de bucătărie, pe care se lasă cu totul.

Trage adânc aer în piept și se produce o schimbare; ochii i se concentrează asupra unui punct.

— Ceva obișnuit în familia mea, spune, dintr-odată voios. Și tata avea tensiune mică. La bătrânețe, mai leșina din când în când.

— Leșina. Ce gest victorian!

Romantic. Deloc înfricoșător.

— Păi, *era* suficient de bătrân, clatină tata din cap. Gata, mi-a revenit forța, acum sunt bine.

Se ridică.

Mă reped spre el, dar tata nici nu alunecă, nici nu se împleticește.

— Nu-ți face griji! zice și mă mângâie el pe braț. O să pun mai multă sare în mâncare de-acum, ca să-mi crească tensiunea.

— Pot și să te scot din minți, mă ofer eu.

— Ești un om bun la suflet, o fiică generoasă! proclamă el. Mă duc să-ți fac ceaiul ăla.

— N-am zis că vreau ceai.

— Serios? Dar eu am simțit că ai vrea.

Umple ceainicul.

— Vai, flerul meu util!

Duc scaunul înapoi la masă, mă așez și mă uit la el.

— Știu întotdeauna și în ce sertar sunt tacâmurile. Poți să mă pui în orice bucătărie, îți zic.

Flutură infuzorul de ceai.

— O să le găsesc.

Și trăncănește mai departe, pe măsură ce fierbe ceaiul. Îl bem împreună și ne certăm dacă sarea vindecă tensiunea, iar el pare OK, chiar mai bine decât de obicei. Dar tot am sentimentul că ceva nu e cum trebuie. N-a trecut nimic, de fapt, nu s-a vindecat nimic.

*

La câteva luni după ce a avut loc Teroarea, l-am întrebat pe tata când o să ne întoarcem acasă, la Vancouver. El privea departe. Am crezut că nu mă auzise.

— O să ne întoarcem acasă când o s-o găsim, mi-a răspuns după aceea.

Mi s-a făcut rușine, fiindcă ar fi trebuit să știu. Nici măcar n-ar fi trebuit să-mi treacă prin cap s-o lăsăm pe mama.

Dar l-am întrebat iar când s-au încheiat căutările.

— Cercetările pe care le fac sunt foarte interesante, mi-a zis, și poate găsesc ceva răspunsuri, dacă o să continui.

Evident că nu aveam cum să mă opun. Răspunsurile erau importante. Cine altcineva mai putea susține că încearcă să găsească răspunsuri despre Teroare?

A treia oară când am întrebat, tata a replicat doar:

— Chiar vrei să te duci acasă?

Deodată, era greu să-ți imaginezi „acasă". Mă gândeam la casa noastră, dar nu prea mai avea cum să fie casa noastră, cu atâtea piese lipsă și atâtea spații goale în fiecare cameră. Oricum, am

zis „da“, printre suspine și sughițuri care te-apucă doar când plângi prea mult.

— Mă străduiesc, mă străduiesc..., a spus el.

— Ești egoist, i-am răspuns.

— Da? m-a întrebat.

Da! Aș fi vrut să urlu. Că mă ține departe de prietenii mei, de școala mea, de dormitorul meu, de casă, doar că fiecare motiv care-mi venea în gând era *al meu,* ceea ce însemna că, în realitate, eu sunt mai egoistă.

— Mama...

...n-ar fi vrut asta, așa am crezut că o să termin propoziția. Însă, când m-am uitat la el, a fost prima dată când am văzut suferință pe fața unui om adevărat, nu doar o emoție descrisă într-o carte, căreia îi înțelegeam definiția, dar nu sensul.

Un timp niciunul dintre noi n-a fost în stare să vorbească ori să respire. Poate am fi ținut-o așa ore sau zile. Când ne-am întors unul la altul, eu i-am pus mâna pe piept, el m-a luat în brațe și ne-am dat seama că nu o să plecăm, ceea ce uram, dar nu aveam ce să fac. A apărut un nou fel de ruptură între noi. Mama fusese podul — nu, nu era așa, pentru că fisura asta nu existase înainte ca ea să dispară. Ea făcea parte din pământul stabil și din iarba verde și, fără ea, se deschisese o prăpastie.

Ne-am întors la Vancouver o dată. Totul era așa cum îl lăsasem. Vasele puse teanc pe uscător și pernele șifonate pe canapea. La mine în cameră, patul era făcut neglijent. Plantele rezistau încă, în grădină crescuseră toate și totul era neculeș. Eu am stat la mine în cameră, m-am gândit că e un dormitor de fetiță și mi s-a făcut tare, tare dor de ea.

Tata mi-a zis să împachetez ce vreau să iau cu mine. Am făcut o cutie cu cărți. M-am apucat să pun haine într-o geantă, am înghesuit jucării și brelocuri pe care le colecționam, dar, când s-a umplut geanta, am rămas așa, cu ochii la ea. El a venit și m-a întrebat dacă asta e tot ce vreau.

— Nu vreau nimic din astea, i-am zis.

— OK, a răspuns.

S-a dus la el în birou.

Pe frigiderul din bucătărie era un calendar și toată ușa era plină de bilețele și petice de hârtie cu chestii de ținut minte, programări la dentist și întâlniri la școală. Planuri pentru un viitor care nu mai exista. Am desprins fiecare bilețel și, încet și dinadins, l-am rupt în bucățele.

După un timp, tata a venit sus. M-am făcut că nu văd că are ochii roșii. El s-a făcut că nu observă bucățelele de hârtie de la picioarele mele.

— Ești gata de plecare? m-a întrebat.

M-am uitat fix la el. Din mașină, mi-am urmărit casa dispărând și pierzându-se printre alte case și alți copaci, în timp ce noi treceam de un colț, apoi de altul.

Mi-am luat la revedere de la prietena mea Sasha. N-am avut multe să ne spunem. Îmi fusese dor de toate lucrurile importante care se întâmplaseră la școală. Ea nu știa ce să-mi zică, pentru că, atunci când ai doisprezece ani, nu ai învățat toate lucrurile alea pe care le spun cei mari la înmormântări. Ne-am promis că o să vorbim pe e-mail și pe Skype. Ea a zis că o să vină în vizită în Japonia, bineînțeles. Eu am zis că o să mă întorc, clar. Ne-am îmbrățișat.

Japonia a devenit casa noastră.

Tata strângea toate teoriile. Teroarea mutase timpul ca și cum ar fi fost niște plăci tectonice între care au apărut fisuri. Dar dacă ai fi stat pe

una dintre ele când s-au mișcat? Ai fi căzut între timpuri? Ai fi dispărut?

Sau: dacă te-ai fi aflat într-unul dintre fusurile încete sau rapide, poate că ai fi fost azvârlit în trecut ori în viitor, ai fi îmbătrânit și ai fi murit sau ai fi întinerit atât de mult, că nici n-ai mai fi existat, ai fi redevenit doar o mână oarecare de celule.

Sau: oamenii ăia au fugit și au profitat de ocazia de a începe o viață nouă.

Sau: din pricina schimbării suferite de timp, își pierduseră memoria și nu-și aduceau aminte cine sunt ori unde le sunt casele.

Sau: cumva, încă erau acolo, hoinărind prin adâncul vreunui fus încet sau rapid fără a reuși să găsească ieșirea.

Dar n-a apărut niciun amnezic să-și caute amintirile și oare niciunuia dintre oamenii ăia cu viață nouă nu i s-ar fi făcut dor de vechea lui viață? Poate se rătăciseră, totuși; poate căzuseră în capcană.

Și ceea ce cred eu, dar tata nu, este că poate se vor întoarce. Poate ea se va întoarce. Poate că ne tot ratăm la câteva minute.

虹始見

Se ivesc primele curcubeie

8

Tata pufnește nervos și se așază pe scaunul șoferului. E mult mai bine azi, dar eu tot îl oblig să meargă la doctor. Își pune masca pe care i-o dau. Are nervi și conduce în tăcere, ceea ce nu mă deranjează. E liniște.

— Cum merge vânătoarea de slujbe? mă întreabă.

S-a terminat cu liniștea.

— Merge.

— Încotro merge?

— Abia... a început, deocamdată n-are nicio destinație.

— Există destinații posibile pe care le-ai putea alege?

— Normal.

— Cum ar fi?

— Să lucrez la un magazin *conbini*, să predau engleză, să mă fac chelneriță sau însoțitoare de zbor.

— Dar tu ce îți dorești să *fii*, Sora?

— Eu îmi doresc să fiu normală.

Tata ridică din sprâncene și întoarce spre parcarea clinicii.

— Nu trebuie să vii înăuntru, cu mine, îmi zice.

Nu-l iau în seamă.

În sala de așteptare nu e decât o doamnă micuță, de vreo sută de ani, cu siguranță mai robustă decât mine. Se aude numele tatei, care intră în cabinetul unui medic. Eu mă așez, evitând privirea curioasă a doamnei în vârstă, și umblu aiurea pe telefon până se întoarce tata.

Iese și medicul.

— Sora-san? Aș putea discuta cu dumneavoastră o clipă?

— Îîî... OK.

Îl urmez în birou.

— Ați observat în ultima vreme ca tatăl dumneavoastră să uite lucruri? mă întreabă doctorul. Să fie confuz?

Mi se strânge stomacul.

— Da.

— Pentru moment, nu e ceva grav, dar bănuiesc că e un început de deteriorare a memoriei. Aș vrea să stați cu ochii pe el. Să încercați să observați cum îi este. Ar fi de ajutor să aibă o rutină echilibrată.

Un moment, nu sunt în stare să vorbesc ori să gândesc, cu toate că n-ar trebui să fie o surpriză.

— O să-i dați medicamente? întreb eu cu efort.

— Nu vă îngrijorați, vă rog! Oamenii pot funcționa chiar bine, multă vreme, în acest fel. Deocamdată, nu e nevoie de niciun medicament.

— El ce-a zis când i-ați spus?

Medicul se sprijină de spătarul scaunului.

— Nu i-a picat bine. Vă spun dumneavoastră, fiindcă e important ca familia să-l înțeleagă și să-l sprijine pe cel care trece prin așa ceva.

— O să-l sprijin.

— Tatăl dumneavoastră lucrează la compania din apropiere, da? întreabă el. Au și acolo medic, la care bănuiesc că poate merge. Ar fi bine dacă s-ar duce la acel medic. Sunt sigur că ei știu mai mult și au mai multă experiență în problema asta.

— Care problemă? Pierderea de memorie?

Doctorul umblă prin niște foi de pe birou.

— Da. Păi, problema angajaților lor.

N-aș putea zice că înțeleg ce spune, dar n-aș vrea nici să aud mai mult.

— Bine. Mulțumesc, îi zic.
— Aveți grijă, îmi răspunde el.

Tata nu scoate o vorbă când intru în mașină, pur și simplu, pornește. Tăcerea e atât de fierbinte și de groasă, că deschid fereastra ca să iasă. Deasupra noastră se rotesc vulturi, înălțându-și aripile deschise în aerul cald. Drumul se apropie de ocean. Mai adânc sau mai puțin adânc, cum aș putea să aflu? Aș explora oceanul, numai că nu-mi plac adâncimile. Înălțimile sunt în regulă — oferă o priveliște bună. Dar adâncimile nu oferă absolut niciuna.

— Trebuie să fac o oprire, zice tata. Pentru cercetare.

Întoarcem pe o șosea îngustă ce șerpuiește printre pomi și urcă un deal. Aproape de vârf, se oprește și parchează. Iese din mașină. Niciunul dintre noi nu întreabă dacă merg și eu. Mai facem câțiva pași, iar apoi tata o ia prin iarbă și printre copaci, după o urmă pe care eu sigur aș fi ratat-o. Îmi e cât se poate de familiar să umblu cu el pe cărări bizare și-mi aduce aminte de vremuri de demult.

Ajungem la un gard. O bucată întreagă a fost tăiată, rămânând prinsă doar într-un capăt, așa că poate fi împinsă ca o poartă, ceea ce tata și face. Îmi mușc limba, văzând cât de familiarizat este cu aceste mișcări. Continuăm până dăm de un drum pe care din toate crăpăturile crește iarbă și, tot mergând, îmi vine un gând, chiar înainte să se ivească poarta *torii*[20]: e un altar.

Am mai fost aici, când am vizitat Japonia de Anul Nou, când aveam — opt, nouă ani? Oamenii stătuseră la coadă în gerul năprasnic, așteptând răbdători să ceară binecuvântarea, să-și verifice norocul, să-și cumpere *omamori*[21] pentru siguranță, noroc și succes la examene. Țin minte

că era mare și strălucea, acum însă culoarea porților s-a șters, trecând de la roșu-aprins la cărămiziu. Și altarul e micuț, deteriorat de trecerea timpului, dar vulpile *inari*[22] ce păzesc porțile sunt tot vigilente și gata de acțiune. Ne oprim în fața porților și plecăm capul înainte să intrăm. Când trec, simt o furnicătură.

— Repede, îi zic tatei.

El dă din cap că a înțeles.

— Ia-o peste cărare.

Trec în partea cealaltă și apare iar o schimbare.

— Încet.

Fac un pas înapoi spre tata și acolo, chiar în fața altarului, e crăpătura dintre fusurile rapide și cele încete.

— Fusurile rapide și cele încete se termină chiar aici, spune tata.

Fâșia de timp normal e așa de subțire, că e ca și cum ai sta în picioare pe o frânghie. Mă întorc spre el.

— E ciudat să stai acolo. E timp normal? Nu e rapid sau încet, dar pare... altfel.

— Bineînțeles. Centrul aleii spre un altar e întotdeauna pentru zei, nu pentru oameni, răspunde o voce.

Imediat fac stânga împrejur și văd un bărbat între două vârste, în haine de lucru bleumarin. Are o greblă în mână. Tata se întoarce deja, zâmbește și se îndreaptă spre el.

— Hisakawa-san, i se adresează.

— De câtă vreme nu ne-am văzut, Campbell-san! răspunde individul, Hisakawa.

— Așa e.

Vocea tatei se ridică foarte puțin la sfârșitul propoziției, aproape întrebătoare, fiindcă, bănuiesc eu, nu reușește să-și aducă aminte.

Mă înclin.

— Eu sunt Sora.

Hisakawa se înclină la rândul lui.

— Încântat de cunoștință! E bine că avem ceva vizitatori. În zilele noastre, nu sunt foarte mulți.

— Fiindcă se află într-un fus, zic eu.

— Da. Și, cred că ați observat, nu e doar unul. Un loc foarte special, adaugă Hisakawa vesel.

— De aceea credeți că mijlocul aleii e timp normal? Fiindcă e pentru zei? îl întreb eu.

— S-ar putea, replică Hisakawa. Cu toate că nu știu dacă zeii urmează timpul omenesc.

Simt că tata dă ochii peste cap, deși nu face efectiv gestul. Nu crede în zei, în niciun zeu.

Mă uit în mijlocul aleii, unde mama îmi spunea mereu să nu calc, pentru că, atunci când e vorba despre un altar, zeii au dreptul să treacă. Încerc să nu arăt că mă străbate un fior pe șira spinării.

Hisakawa îl fixează cu privirea pe tata.

— Un alt cercetător al timpului?

— Sora-chan nu e cercetătoare, răspunde tata, înclinând capul, dar cu siguranță e...

Se uită la mine.

— ...exploratoare.

Eu vreau să zâmbesc, dar nu pot. Hisakawa nu-și mai încape în piele de atâta entuziasm.

— Hisakawa-san e preotul de aici.

— E o tradiție de familie. Stră-străbunicul, bunica, tata...

— Nu știam că și femeile pot face asta! zic.

— Vai, femeile pot orice, răspunde Hisakawa.

Eu rânjesc la el.

— *Locuiți* aici? îl întreb.

— Nu, nu stau aici prea mult. Doar cât e necesar, spune Hisakawa. Nu prea știu să intru și să ies.

Se uită fix la tata.

— Dacă nu vă deranjează, zice tata, mă duc să verific...

Pleacă imediat.

— Ce să verifici? îi strig eu, dar el a dispărut în spatele altarului.

Drăguț!

— Mulțumesc, îi spun lui Hisakawa, care-mi răspunde cu un zâmbet, așteptând.

Mai bine să-mi prezint omagiile. Mă scotocesc în buzunar și scot o monedă de cinci yeni. Noroc. Mă duc la altar, o arunc în cutia cu ofrande, fac două plecăciuni, bat din palme de două ori, mai fac o plecăciune. *Să ne aperi pe toți,* mă rog, rostind cuvinte vagi. *Să nu ni se întâmple nimic rău.*

Mă întorc și-mi dau seama că și Hisakawa s-a făcut nevăzut. O iau în direcția în care s-a dus tata, oprindu-mă lângă un pom înalt, cu o *shimenawa*[23] jos, la baza trunchiului său mare.

— Știați că primele altare au fost, pur și simplu, niște copaci speciali?

Tresar. Hisakawa a apărut iar lângă mine.

— Nu... Cum te prinzi că un copac e special? întreb.

Hisakawa scrutează coroana copacului, aflată la metri întregi deasupra noastră.

— O întrebare excelentă!

Aștept un răspuns. Dar el, nimic.

— Acesta este un altar *inari*, îmi explică. Mesagerii zeilor. Poșta sacră a Japoniei.

Izbucnesc în râs. El pășește spre alt altar, mult mai mic. E cât mine de înalt, statuile întruchipând vulpile îmi ajung până la mână. În fața lor sunt ofrande, chiar tofu prăjit, pe o farfurie, și cutia cu sake care, îmi închipui, e băutură obligatorie pentru toți zeii din altarele mici.

Hisakawa privește în direcția în care mă uit eu.

— Băutura preferată a vulpilor. Dimineața dispare întotdeauna.

Dacă or exista prin preajmă, șobolanii sigur sunt grași.

— Le-ați văzut pe *kitsune*, Sora-san? întreabă Hisakawa brusc.

— Poftim?

Nu mă slăbește din ochi.

— Sunt foarte rapide și sfioase. Ai crede că sunt altceva, dacă...

E cât se poate de serios, dar eu clatin din cap instinctiv. Sunt prea obișnuită să nu pomenesc niciodată de formele grăbite pe care le-am zărit, de mișcările din cotloanele unor locuri pustii, întrezărite cu coada ochiului.

El dă din cap satisfăcut, de parcă i-aș fi dat un răspuns lung și coerent.

— Zeii, zice el, se întorc.

Deodată, îl aud pe tata bombănind și-mi iau ochii de la Hisakawa înainte să fiu nevoită să reacționez. Urmez sunetul ce arată că tata a descoperit ceva. În spatele altarului se află niște pomi și tata, care se uită țintă la trei cutiuțe de jos. Una în fusul încet, una în cel rapid și una între acestea două.

— Ce avem aici?

— Clepsidre. M-am gândit că ar trebui să verific fusul mijlociu.

Un răspuns absolut inutil, de vreme ce văd clar formele de sticlă din fiecare cutie. Nisipul curge iute într-una dintre ele, în cealaltă curge cu doar o secundă ori două mai încet, iar la mijloc...

— Nu mișcă deloc!

Mă aplec lângă tata, fără să-mi pot desprinde ochii de la ea. Ce dracului? Nisipul e absolut

încremenit, ambele jumătăți ale clepsidrei fiind pe jumătate pline, aproape perfect.

— Tu l-ai pus așa acolo? întreb. N-ai început cu partea de sus plină?

Tata îl fixează cu privirea fără să clipească.

— Da.

— Atunci, cum...

— Habar n-am, spune el cu o voce în care se simt mirarea și frustrarea.

— Echilibru, zice Hisakawa.

— N-am mai văzut asta. Chiar crezi că timpul s-ar putea *echilibra* așa? am întrebat.

— E foarte improbabil, zice tata, clătinând din cap, rezervat.

— Da, cred că da, răspunde Hisakawa aproape în același timp.

— Crezi, repetă tata, cu un dram de dispreț. Pentru un om de știință, credința, în lipsa dovezii, nu înseamnă nimic.

Hisakawa nu pare jignit. E posibil să fie cel mai fericit om calm pe care l-am cunoscut.

— Budiștii cred că timpul e o iluzie. Că nu există decât prezentul și că, dacă transcenzi mintea ocupată să gândească, o să înțelegi.

Tata în niciun caz nu-și transcende mintea care gândește; el aprofundează.

— Nu sunt budist, spune.

— Nici eu, afirmă Hisakawa. Despre vulpi însă, nu știu...

Și-mi face cu ochiul.

Mie mi se pare că e extraordinar.

Tata suspină și face o droaie de fotografii cu telefonul, mâzgălește furios în carnet și evită să se uite la cele trei statui înfățișând vulpi. Sunt din piatră cenușie, tocită de vreme, chiar în spatele altarului, dar în același rând cu clepsidrele.

— Nicio schimbare vizibilă, declară el.

— Nu, sunt prea vechi, răspunde Hisakawa.

— Lucrurile nu sunt atât de vechi cât să nu poată să se mai învechească, zic eu.

— Ai dreptate. Dar sunt prea vechi ca s-o arate, precizează Hisakawa.

Cunosc expresia de pe fața tatei: înseamnă că, de fapt, o s-o ia razna cu un marker și o tablă de scris sau cu foi, nenumărate foi de hârtie, pe care o să le umple cu întrebări ce se transformă în numere, cuvinte ce se transformă în semne.

— Mulțumesc, Hisakawa-san. Vă rog să mă anunțați dacă observați vreo schimbare. Și, de asemenea, dacă ați putea nota ziua și ora...

— Le țin minte, rostește Hisakawa laconic.

A mai primit aceleași instrucțiuni înainte, este evident.

— Mulțumesc.

— Ce plăcere să te văd, Sora-san! Să fii cu ochii în patru!

Tata pornește, iar eu trebuie să alerg ca să țin pasul cu el, șerpuind printre pomi, lăsând în urmă altarul și nisipul, care nu ascultă de timp.

*

Tata n-a înțeles niciodată cum se face că pot simți schimbările în timp sau cum poți trasa granițele dintre *acum* și *atunci*.

După șapte ani trăiți aici, eu însă știu ceva mai mult. La Vancouver, nu ieșeam în evidență prin nimic. Eram o persoană obișnuită în majoritatea privințelor: școală, sport, prieteni. Aveam suficient din toate. Mergeam la școala japoneză în fiecare sâmbătă, ceea ce mă scotea din minți de obicei, dar și alți copii vorbeau alte limbi acasă. Pe fiecare copil îl obligau părinții să facă una sau alta. Nu eram deloc diferită.

Dar aici, nu în vacanță, ci într-un loc care mi-a devenit dintr-odată casă, am descoperit că sunt cât se poate de diferită, că la unele lucruri sunt mai bună, iar la mai multe lucruri sunt mai puțin bună. Nu vorbeam bine japoneză, așa că am devenit mai tăcută, însă nu conta, fiindcă erau mai puțini oameni cu care să vorbesc. La mine în clasă mă făceam remarcată. Când a venit la școală un asistent irlandez pentru profesorul de engleză, acesta din urmă a zis: *Acum avem doi străini aici!* Cealaltă persoană străină eram eu. Și nu puteam pretinde că nu sunt străină, așa cum nu aș putea pretinde că nu sunt japoneză.

Marginea, zona intermediară, linia dintre un lucru care devine altceva, iată un loc pe care-l cunosc. Recunosc senzația. Dacă există un loc în care să nu am senzația asta, atunci înseamnă că încă nu l-am găsit. Poate o să devin ca nisipul din clepsidră, dar înțepenită la mijloc, neajutorată și suspendată, nefiind nici una, nici alta.

*

În ziua următoare cedez și-i dau un SMS lui Koki. *salut. cum e la universitate?*

După aceea încerc să mă gândesc la altceva, să pregătesc masa de prânz, să navighez pe internet, să-l urmăresc pe tata cum oftează și tușește, până când îmi răspunde Koki, peste câteva ore.

scuze! chiar e un program încărcat. ce mai e pe acasă?

ca de obicei, îi răspund.

ce faci? mă întreabă.

acum?

O să mă sune?

în general.

Sunt dezamăgită, după care mă simt proastă.

nimic, tot ca de obicei.

ești OK?

Stau cu ochii în ecran. Aș putea să-i scriu o mie de lucruri.

da, îi zic.

mi-e dor de tine, scrie Koki.

nu, nu ți-e, răspund. *nu ar trebui.*

O pauză.

asta e ceea ce vrei? ripostează Koki.

Mă holbez la telefon, neștiind cum am ajuns la o asemenea conversație. Scriu și șterg *și mie mi-e dor de tine, du-te să te distrezi în Tokio* și *ești enervant*. Dar nu-i trimit nimic.

Se aude un ciocănit și deschid brusc ușa.

E tata, luat prin surprindere.

— S-a întâmplat ceva, Sora-chan?

— Nu, totul e minunat. Absolut fantastic.

— Înțeleg, răspunde el. Scuze că te deranjez când totul e atât de minunat, dar voiam să știi că mă apuc de lucru pentru o vreme. Așa că...

— Dar trebuie să te odihnești.

El îmi evită privirea și se duce spre ușa de la intrare.

Mă iau după el.

— M-a abordat doctorul.

El se încordează, dar tot își târșâie picioarele.

— Asta e trădarea relației confidențiale cu pacientul.

— Știi că *uiți* chestii, nu? Că ești confuz?

Tata își ține în mână servieta, strângând-o bine. Pufnește o clipă într-un râs groznic.

— Îmbătrânesc, presupun.

— *Nu* îmbătrânești.

Cumva, e chiar mai rău decât ce a spus doctorul. Tata nu e bătrân, e... de vârsta taților. Însă acum observ ridurile de la ochi și de la gură și are părul mai subțire? Vreau să-i zic despre bizarele senzații care parcă sunt șocuri electrice,

dar el însuși nu le-a simțit niciodată. Poate că nu m-ar crede; poate că doar mi-e frică.

— Există un medic la companie, continui eu. Ai fost la el?

— Da, pentru controlul anual.

— Deci acum un an?

— Bănuiesc că ar fi de acord că e de la gripă, lipsă de vitamine, chestii de-astea, zice el și dispare pe ușă înainte să apuc să-l trag de limbă.

Mă așez la laptop și citesc despre Alzheimer, demență, comoție, tumori, carențe de vitamina B12. Caut informații despre fusuri orare și boli, fusuri orare și pierderi de memorie, stare de rău determinată de schimbarea fusului orar, deficit cognitiv, și nimic nu e clar, nimic nu e de încredere.

Aștept câteva ore, cuprinsă de neliniște. După aceea mă urc pe bicicletă și pornesc spre companie.

---

[20] Poartă tradițională din Japonia, cel mai adesea amplasată în fața unui altar șintoist sau înăuntrul lui și semnificând trecerea de la profan la sacru.

[21] Amulete japoneze, comercializate la altarele șintoiste și la templele budiste, despre care se spune că aduc noroc și îi ocrotesc pe cei care le poartă.

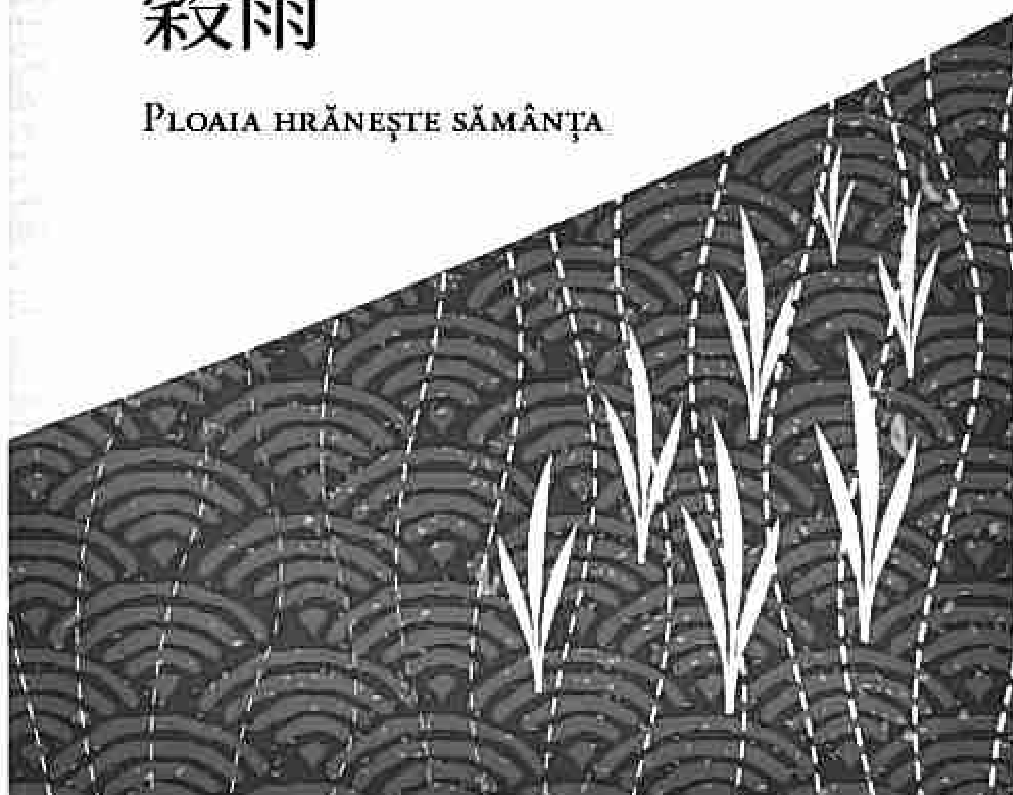
[22] Sau *kitsune*. În folclorul japonez, vulpi cu capacități paranormale, care se dezvoltă odată cu trecerea timpului.

[23] În șintoism, un fel de funie groasă din paie de orez sau din cânepă, prezentă în altare și temple pentru a delimita o incintă sacră.

穀雨

Ploaia hrănește sămânța

9

Compania, aflată între zidurile lungi și cenușii, de patru etaje, ar fi putut să se ocupe cu orice. E elegantă și anonimă, într-un fel care arată bogăție, dar nu o etalează. Eu n-am fost înăuntru niciodată, deși tata lucrează aici de doi ani. E altfel decât la laboratorul la care fusese până atunci. Locul ăsta e o afacere. Încerc să-mi netezesc părul când intru în holul aerisit și simt o pală de aer rece de la aerul condiționat.

Păi, tata e cât se poate de dezordonat tot timpul și-l lasă să intre, așa că de ce nu m-ar lăsa pe mine? *Deoarece îl vor aici,* îmi zice partea aceea negativă și corectă a creierului meu. *Deoarece are o slujbă și știe ce face.* Nu, nu știe, îmi spun eu, după care nu mă mai cert în gând cu mine însămi și mă duc la recepționeră.

— Bună, îi zic.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Am senzația că mă analizează din cap până în picioare, deși n-o face la propriu. Impresionant, aș vrea să învăț să fac și eu așa.

— Tatăl meu lucrează aici. Se numește Campbell. Nu se simte bine și cred că trebuie să meargă la medic.

Mă străduiesc să-mi păstrez calmul, deși sunt alarmată.

Pe fața ei nu se citește nimic. Chiar se pricepe.

— V-a anunțat tatăl dumneavoastră? Ați venit să-l luați acasă?

— Nu. M-am gândit că e mai bine să-l informez pe șeful departamentului, pentru că tata e foarte... devotat și nu vrea să se îngrijoreze

nimeni. Dar eu cred că starea lui *ar trebui* să preocupe oarecum firma, date fiind cercetările lui...

Mă opresc într-o manieră sugestivă.

— Înțeleg. Permiteți-mi să-l contactez pe Campbell-san.

— De fapt, eu aș dori să vorbesc cu șeful departamentului.

Aș fi vrut să știu cum îl cheamă — aș fi avut mult mai multă autoritate, în loc să pară că vreau să mă plâng unui șef că mi s-a adus altceva decât ce am comandat la cină.

— Nu se poate. Yamagata-san e foarte ocupat.

— Dar cred că e important ca Yamagata-san să știe asta. E puțin...

Mă opresc iar și aștept.

— O să văd dacă este disponibil, răspunde ea, înclinând ușor capul. Luați loc, vă rog.

Mă îndepărtez și mă așez pe unul dintre scaunele acelea elegante, incomode, încercând să nu mă gândesc la cât o să se înfurie tata. Recepționera vorbește și dă din cap la telefon, cu mâna la gură. Pune jos receptorul. Tastează ceva la computer, cu ochii în ecran. După fix zece minute, se ridică și îmi face semn cu capul.

Când ajung la ea, îmi zice:

— Vă rog să urcați la etajul trei. Numărul de la biroul lui Yamagata-san e 310.

— Mulțumesc foarte mult, răspund eu grațioasă.

În lift, apăs pe „3" și încerc să mă adun, fiindcă nu am crezut cu adevărat că o să ajung așa de departe. Probabil că Yamagata e unul din tipii ăia în vârstă, cum par întotdeauna șefii, politicienii, oamenii cu responsabilități. Aș putea recurge oricând la lacrimi ori m-aș putea preface măcar că plâng. Ori... Ușa liftului se deschide.

Ies într-un coridor curat, banal. E liniște. Tata nu mi-a povestit niciodată despre colegii lui de aici, chestie de care de fapt nici nu mi-am dat seama până acum. Am ajuns la 310, numărul scris pe o plăcuță neagră de pe perete. Ciocănesc.

— Da, răspunde o voce de bărbat, care nu pare în vârstă. Intrați.

Deschid ușa și iată-l pe Yamagata, stând la biroul din lemn de mahon. Probabil că are cincizeci și ceva de ani, e îmbrăcat cum se cuvinte, într-un costum negru, cu o cravată ciudat de veselă, cu un model în verde și albastru. E atât de nepotrivită cu privirea sa gravă, încât îmi ia un timp să-mi dau seama că în fața lui, la birou, stă tata, care se răsucește spre mine plin de furie.

Eu rămân la ușă, ezitând, întrebându-mă dacă o fi mai bine să mă așez sau s-o rup la fugă.

— Bună, Sora-san. Intră, te rog! Eu sunt Yamagata.

— Bună. Mulțumesc că m-ați primit.

Mă așez și evit să mă uit la tata.

— Vorbești japoneză foarte bine, spune Yamagata.

— Mulțumesc. Și dumneavoastră la fel, îi răspund.

Tata își drege glasul. Dap, nu e momentul să reacționez răutăcios la comentarii despre cum vorbesc eu japoneză.

Yamagata nu are nicio reacție.

— Înțeleg că-ți faci griji pentru starea lui Campbell-san.

— Eu sunt OK, intervine tata.

— Iar eu mă bucur să aflu.

Yamagata dă din cap spre el, după care se întoarce spre mine.

— Vorbesc cu tine, Sora-san, nu pentru că n-aș avea încredere în angajații mei, ci pentru că ai sugerat că gripa are legătură cu natura muncii desfășurate de tatăl tău. Privință în care sunt cam nedumerit.

Are un ton rezonabil și calm, astfel că nici nu-mi dau seama ce gândește, de fapt.

— Nu e vorba doar despre *gripă*.

Tata mă sfâșie din priviri.

— Sunt și alte simptome, vorbesc eu repede, încurcă, uită chestii, nu știe în ce timp suntem...

Asta, când ar trebui să zic ceva despre șocurile acelea ciudate, dar deja i-am trădat încrederea prea mult. Cât despre Yamagata, deocamdată habar n-am cum mi se pare ori ce o să facă el cu informațiile.

Yamagata își mută privirea de la mine la tata.

— Campbell-san, sper că respectați limitele stabilite pentru cercetarea de teren.

— Bineînțeles, se repede tata.

Mincinosul!

— Totuși, ar fi înțelept să faceți o vizită la medicul nostru. Desigur, ați primit această recomandare după episodul pe care l-ați suferit anterior.

În caz că a primit-o, tata n-a pomenit niciodată de ea. Nu că ar pomeni-o vreodată.

— Da, sigur, încuviințează el din cap.

A fost ușor.

Yamagata înclină capul spre mine.

— Am alte întrebări pentru tine, Sora-san. Ce știi despre cercetarea tatălui tău?

Clipesc nedumerită și simt un alt fel de pericol.

— Eu... Adică... lucrează atât de mult. Muncește multe ore și stă mult în fusuri, afară, chiar și când e vreme rea.

Privirea intensă a tatei se explică acum, fiindcă nu e supărat pe mine doar pentru că l-am pârât, ci pentru motivul pe care l-am dat. Yamagata nu trebuie să știe că eu mă duceam cu tata în fusuri și înțeleg de ce trebuie să rămână așa.

Trag adânc aer în piept și mă aplec în față.

— Și... am auzit că sunt chestii de speriat în fusuri.

— Cum ar fi?

— Am auzit că sunt animale care au suferit *mutații* și oameni care n-au ieșit și acum sunt ca niște zombi.

Fac ochii mari. Palmele îmi transpiră teribil.

— Tu ai intrat vreodată, Sora-san?

Pe fața lui Yamagata nu se clintește nimic, dar ochii i se îngustează o clipă.

— Nici gând. E prea de speriat. De-asta nu-mi place că tata se duce acolo.

— Te asigur că cercetările noastre urmează toate regulile necesare, spune Yamagata ca un robot. Mai ales că intrarea în fusuri e strict monitorizată de *lege*.

Vai, rahat! Acum știu cum mi se pare Yamagata. E deștept, nu-mi place și mă tem de ce poate să facă.

— Nu e niciun pericol ca Sora să intre acolo, intervine tata. Nu e cea mai curajoasă fată. Îți dai seama după câte griji își face că uneori e puțin exagerată.

Eu, auzind trădarea, zâmbesc spre el. Îl privesc în ochi pe Yamagata.

— Mama a murit, îi zic.

— Da, clatină el din cap încet. Și a mea.

Urmează o tăcere grea. Înghit în sec și sper că o aud numai eu.

Ochii lui Yamagata se plimbă de la unul la altul.

— Sunt sigur că medicul o să vă examineze azi. Dați-mi voie să întreb.

Ia telefonul de pe birou, vorbește un minut și închide.

— Din fericire, Banno-sensei vă poate primi chiar acum.

— Da, răspunde tata. O conduc pe Sora-san...

— Cred că ar fi bine să rămână cu dumneavoastră. Să-și liniștească temerile, zâmbește Yamagata.

— Mulțumesc, îi spun.

Tata se ridică, se înclină și eu îi urmez exemplul.

— Îmi cer scuze pentru deranj. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Se ridică și Yamagata.

— Pentru astfel de probleme, am întotdeauna timp.

Eu mă duc după tata, cuminte.

— Pe aici, asta e tot ce-mi zice el.

Intrăm în lift, coborâm un etaj, apoi o luăm pe niște coridoare și ajungem într-o mică sală de așteptare.

— Stai și așteaptă, îmi spune.

Ciocănește la cea mai apropiată ușă. Un medic îi deschide și-l invită înăuntru.

Eu mă așez pe scaun și nu mă clintesc. Am senzația că sunt urmărită și nu mă îndoiesc că sunt, fiindcă e genul de loc unde există camere video în colțuri. Îmi iau o față inexpresivă, după exemplul recepționerei, în timp ce jumătate din mine așteaptă să apară cineva pe coridor și să mă ia de aici. Mă uit pe fereastră, care dă spre terenul din spatele clădirii. Acolo sunt magazii, culturi aranjate ca în armată, conifere tinere plantate la o anumită distanță unul de altul. Terenul e mai mare decât credeam și se întinde până departe,

unde un gard sclipește în lumina soarelui. De partea cealaltă a gardului, șirurile drepte de plante continuă să crească disciplinat.

Ușa se deschide și apar tata și doctorul.

Cel din urmă mă privește radios.

— Tatăl dumneavoastră e foarte bine. Dar supravegheați-i, totuși, alimentația. Să vă asigurați că se hrănește — pun pariu că puteți să-i gătiți ceva bunătăți.

Oare o să-mi dea o acadea?

— Mulțumesc. Ce eliberare!

— Nu mă îndoiesc. Deci aveți grijă!

Îmi zâmbește larg și dă din cap spre tata.

— Vai, Campbell-san, Yamagata-san a zis că azi sunteți liber să mergeți acasă devreme ca să vă mai odihniți puțin. Ce amabil din partea lui!

— Da, răspunde tata cu asprime. Într-adevăr, foarte amabil. Să mergem, Sora.

Eu îl urmez în tăcere, pe lângă recepționera vigilentă și înapoi în căldura de afară.

— Treci în mașină, îmi spune.

— Merg cu bicicleta...

— Pune-o în portbagaj.

O duc lângă mașină și o bag înăuntru. Mă așez lângă tata.

Când ieșim din parcare pe șosea, îi zic:

— Tata, eu...

— Nu, Sora! mă oprește el, ridicând o mână. Să nu scoți o vorbă!

*

Mama vorbea cu plantele ei și cu pomii în japoneză. Odată am întrebat-o despre plantele care crescuseră în Canada — ele nu știau japoneză, deci nu era corect, nu?

Nu fi prostuță! mă certase ea. *Plantele înțeleg tot.*

Prin urmare, poruncile și încurajările ei pentru plantele respective sunt cele pe care mi le-

amintesc cel mai mult din copilărie, când poate că altor copii li se spunea *mănâncă-ți masa de seară, spală-te pe mâini* sau *du-te la culcare*. Eu, în schimb, auzeam lucruri de genul *să stai mult la soare, să țintești sus, să țintești adânc, să te faci puternică*. Ea așa îmi zicea și presupun că vorbele ei li se potriveau la fel de bine și unui copil, și unei tufe de roșii.

Erau expresiile japoneze pe care și tata le știa bine. El a început să învețe când eu eram mică, fiindcă *Dacă v-apucați amândouă să râdeți de mine în japoneză, și eu nu mă prind?*, cum zisese odată, făcând pe revoltatul. Mama a spus că e în regulă, putem să râdem de el în engleză, dacă vrea să participe. El a cuprins-o cu un braț și a strâns-o, i-a zis că e o abuzatoare și au râs amândoi, ceea ce nu avea nevoie de nicio traducere.

Suntem oameni diferiți în limbi diferite. În japoneză e greu să fii direct ori sarcastic. Engleza are mult mai puține nuanțe și e mult mai puțin aluzivă. Chiar și corpul meu se schimbă. Japoneza pare o construcție concepută pentru cățărat, plină de niveluri și de structuri prin care trebuie să treci cu mare grijă. În japoneză există expresii ca *a citi aerul* și *a lăsa spațiu* când vorbești, fiindcă există lucruri ce rămân nespuse, pentru a fi înțelese în tăcere. Dar, când vorbea în japoneză, vocea mamei prindea viteză și scotea mai multe sunete când asculta. În engleză făcea mai multe pauze, se uita atent la alți vorbitori, pronunța greșit și încurca cuvintele în propoziții într-un fel care mă făcea să mă jenez. Tata se axează pe vocabularul elementar, când în engleză sună de parcă tocmai ar fi înghițit un dicționar pe post de gustare. Pentru el, să se încline e ceva jenant.

Eu am învățat să ascult. Să descifrez pauzele și golurile dintre propoziții. Când s-a dus mama, s-a format un gol. Am tot așteptat ca el să se umple, ca tăcerea să se termine, pentru că era ca și cum s-ar fi tăiat ceva dintr-o propoziție și eu n-o să aflu niciodată cum se încheie.

Mi-aș fi dorit s-o întreb pe mama dacă i-au răspuns vreodată plantele și, dacă da, în ce limbă.

*

Tata tace când ajungem acasă, se duce la el în birou fără să scoată un cuvânt și stă acolo tăcut toată seara. În ziua următoare, la fel. Nu ciocănesc la ușă, nu-l întreb dacă-i e foame, nu-i zic că ar fi cazul să-mi dea explicații. Unele tăceri par imposibil de întrerupt.

Peste o zi mă adun și pregătesc o cină decentă. Zornăi prin bucătărie să mă asigur că mă aude și încerc să trimit mirosul pe hol.

— Am pregătit cina, tată, zic lângă ușa biroului său. Hai la masă!

El apare când eu așez masa.

— Ceva miroase bine.

— Să sperăm că e și bun.

Pun farfurii cu *nasu dengaku*[24], *gobo*[25] prăjit, salată, boluri cu supă miso și orez.

Ne apucăm de mâncat ca să umplem tăcerea. Văd că mănâncă binișor. Dar poate că n-a mai mâncat deloc de când l-am obligat eu ultima oară. E slab.

Trag aer în piept.

— Tata, îmi pare rău pentru ce am făcut și... toate cele.

El înghite în sec.

— Apreciez scuzele. A fost cât se poate de... neprofesionist. Ciudat.

Eu eram pregătită să țipe, dar el se uită la mine ca la o problemă cât se poate de serioasă, absolut de neînțeles.

— M-am gândit că pe șeful tău l-ai asculta. Altcineva n-are cine să-ți zică, tată.

Odată rostite, cuvintele sună teribil de trist.

— Motivele tale sunt curate. Metodele însă...

Tata soarbe din supă cu subînțeles.

— Dar eu sunt bine, continuă el. Ți-am zis că doctorul o să fie de acord cu mine, nu? Și nu ți-au mai trecut grijile?

Ba îmi zisese. Dar grijile nu-mi mai trecuseră.

— Yamagata m-a băgat în sperieți, îi răspund.

— Chiar n-ar fi trebuit să-i pomenești nimic de cercetările mele. E ceva confidențial.

— Sunt fiica ta. E de înțeles că mi-ai zis.

— Poate. Dar acum bănuiesc că și-a dat seama că ai venit în fusuri cu mine.

— Yamagata nu e poliția.

— Tot ce trebuie să facă este să dea un telefon.

Eu îmi îndrept spatele.

— Crezi că ar anunța poliția? Serios?

— Orice cetățean are datoria să anunțe o infracțiune.

— Ei, *hai*! Care e faza cu el?

— Nu vrea să fie luată la puricat activitatea companiei, oftează tata. Orice e legat de fusuri provoacă o grămadă de discuții.

— El ce anume face?

Dacă e cineva potrivit pentru a fi un șef malefic la o corporație, acela e Yamagata.

Tata îmi citește gândurile.

— Nu e nimic sinistru, Sora.

— De ce îi pasă lui de mine? De ce nu m-a ignorat, pur și simplu, când am fost acolo?

— L-ai speriat, bănuiesc.

— Iată efectul pe care-l am asupra bărbaților.

Tata zâmbește.

— Ai găsit vreo slujbă interesantă deja? mă întreabă brusc.

— Nu.

Mestecă îngândurat o clipă.

— Poate că ți-ar face bine o schimbare de decor. Știi, nu te-ai mai întors la Vancouver de mult.

— Ar trebui să mă duc la *Vancouver?*

— Ai putea să te duci în vizită. Poate că ți-ar fi bine dacă ai avea o slujbă part-time acolo o vreme. Pe-aici e greu.

— Da! îmi scapă cuvântul, înainte să apuc să-l opresc.

— Atunci, va trebui să facem un plan clar, zâmbește tata. Sunt destul de sigur că poate să te găzduiască cineva câteva nopți, cel puțin...

Pronunță numele unor vechi prieteni de-ai lui și de-ai mamei, care veneau la petreceri la noi acasă ori ne invitau la grătar. Mă cuprinde nostalgia, grea și învăluitoare, ca și cum m-aș cufunda într-o pătură groasă.

— Să încerc să vorbesc cu ei?

Eu sunt uimită.

— Ar fi minunat!

O parte din mine știe ce face el — mă dă din drumul său înainte să-i fac și mai multe necazuri sau să insist să ia cine știe ce tratament medical. Dar o altă parte din creierul meu susține că e om în toată firea, asta e alegerea lui și, la urma urmei, medicul de la companie a zis că e bine... Și restul din mine? „Să ieșim de aici", spune egoist restul din mine, „să ne întoarcem acolo unde am avut o viață normală".

— Când? îl întreb.

— Ar trebui să căutăm zboruri, dar bănuiesc că poți merge cât de repede îți dorești.

Se ridică cu greu de pe scaun.

— O să caut acum prin e-mailuri și numere de telefon.

— Mulțumesc, tată.

Îl iau de mână.

Mă strânge ușor. Are pielea rece.

— N-ai pentru ce. Cred că e o idee bună pentru tine.

Spălăm vasele împreună.

După aceea mă îndrept spre camera mea, pe jumătate țopăind și-mi deschid laptopul. Stau până târziu în noapte, tot scotocesc după slujbe, ponturi, locuri pe care vreau să le vizitez din nou și locuri în care nu am fost niciodată. Las deoparte grijile legate de tata. Mă holbez la poze cu munți, cu oceanul și cu tot cerul dintre ele.

De dimineață ciocănesc la ușa biroului, dar el sigur a plecat la muncă devreme. O fi reușit să dea de cineva seara? Împing ușa și intru la el în birou, care nu e un loc interzis, dar în care e așa un talmeș-balmeș, că îl evit. N-am de gând să-i deschid laptopul să verific, dar îi scrutez biroul, în caz că e vreo agendă telefonică pe-acolo.

Pereții au fost întotdeauna plini de postere, diagrame, hărți, notițe aproape neinteligibile. Sunt sigură, de fapt, că sunt straturi, straturi întregi de cunoștințe. Văd ceva ce înțeleg de fapt, pe o hârtie prinsă cu un ac de o tablă de plută. Șiruri și iar șiruri din aceleași cuvinte repetate iar și iar — nu tocmai cuvinte, ci kanji. Le știu pentru că alcătuiesc numele meu. Sunt simple: kanji pentru *eternitate* și *cer.* Aproape că ar putea fi ceva păstrat din copilăria mea, de când am învățat să le scriu, exersându-le ore întregi ca să pot să le fac precis și regulat. Ideogramele sunt inegale și stângace la început, dar se îndreaptă treptat, ca și cum tata ar învăța din nou să le scrie. Chiar asta să fi făcut? Să le fi uitat?

Mă uit pe pereți și citesc. E acolo un calendar de acum trei ani, încă înțepenit la decembrie. Adresa locuinței noastre de pe vremuri, dar numărul casei e greșit — scrie „16“, dar noi aveam numărul 23. Altă listă, de data asta cu locuri pe care le recunosc, locuri în care mergeam la Vancouver, când eram toți trei: parcuri, restaurante, muzee. La jumătatea listei, situația scârțâie și devine nesigură. *Unde a plecat toată lumea?* scrie pe un bilet lipit.

Vreau să iau de-acolo bilețelele ori să le corectez. Toți lasă bilețele de genul ăsta pentru ei înșiși, nu? Dar... Scrisul de mână al tatei nicicând n-a părut mai nesigur de semnele și de cuvintele pe care le așterne pe hârtie. Când încep să îmbătrânească părinții? Eu credeam că abia după ce îmbătrânesc *eu*. Dacă aș avea cumva copii, aș ști că tata e bătrân pentru că ei i-ar spune Bunicul.

Dau de un stilou și corectez numărul fostei noastre case. Văd atât de limpede ușa noastră galbenă, cu vopseaua scorojită pe lângă clanță. Cifrele mele au un scop și sunt clare. Cât o să-i ia să observe? Nu știu dacă oamenii pot să țină minte momentul în care au început să uite.

Rup foaia cu numele meu în kanji. O fac bucățele așa cum îmi fac bucățele sentimentul din inimă. Când tata o să-mi uite numele, aș vrea să știu.

---

[24] Preparat tradițional japonez, pe bază de vinete.

[25] Rădăcină de brusture.

葭始生
Primele trestii
fac muguri

10

După ce am început să merg la școală, am întrebat-o pe mama de ce mi-a dat numele Sora.

— Toți îmi zic Sarah. Ori *Sore*. De ce nu pot avea și eu un nume normal?

— Sora *e* un nume normal.

Mi-a dat gustarea mea de după ore, tipic canadiană: felii de măr cu unt de arahide. Și un Yakult[26], în cinstea Japoniei și a bacteriilor sănătoase.

— Nu știu pe nimeni cu numele ăsta.

— Tu vrei să zici comun, nu normal.

— Care e diferența?

Mama s-a gândit o clipă.

— Diferența e imaginația. Să nu-i spui asta cuiva care se numește Sarah, a adăugat ea repede.

Eu îmi agitam zdravăn sticla cu Yakult.

Ea stătea lângă mine, la masa din bucătărie.

— Știi să-ți scrii numele în engleză și în japoneză, nu?

— Da.

Eram mândră de asta, deși nu reprezenta ceva special. Și unii dintre noii mei colegi de clasă știau să-și scrie numele în chineză, în punjabi, în coreeană.

Mama a găsit o foaie de hârtie și un creion.

— Poți să-ți scrii numele în japoneză, dar ăsta e doar *unul* dintre alfabetele japoneze.

— Dar câte există? am întrebat eu îngrozită.

Ea a tresărit, parcă scuzându-se.

— Trei. Aproape patru.

— Poftim?!

— Dar cel mai greu e cel mai frumos și cel mai interesant.

Trăgea linii, unele drepte, altele unduitoare, alcătuind două secvențe diferite.

— Numele tău. Acest kanji înseamnă *eternitate*. Iar acesta — *cer*.

A bătut cu degetul în el.

— Înseamnă *cer* sau *spațiu*, ca și *spațiu gol*. Dar și *sora*.

— Adică ăsta înseamnă același lucru ca cele două împreună? De ce nu l-ai folosit doar pe el?

Părea inutil.

— Puteam să fac asta. Dar n-am vrut. Poți să-ți scrii numele în foarte multe feluri. Uite!

A mai tras câteva linii, formând niște caractere alambicate, cu un aer demn.

— Ăsta înseamnă *albastru* și *cer*, ăsta — *vară* și *cer*, iar ăsta — *idee* și *orhidee*.

— Care e ideea la orhidee?

— Habar n-am. Poate că solul are ideea unei orhidee, după care ea crește.

— Tu ai avut ideea de copil ca mine, după care eu am crescut?

— Nu chiar. Dar, când te-ai născut, cerul era foarte senin. Nici urmă de nor! Poate fiindcă erai foarte mică părea cât se poate de mare și de larg. Am văzut că cerul nu se sfârșește nicăieri. Atunci ți-am ales numele.

— Dar tata? A vrut să-mi aleagă și el un nume?

— Nu știu. Nu l-am întrebat niciodată.

Mă simțeam eliberată că nu-l întrebase. Aveam sentimentul că el ar fi ales ceva comun.

— OK. Hai la învățat, a zis ea brusc.

Mi-a mai dat niște foi și s-a apucat să numere mișcările creionului, pentru că trebuiau să fie într-o anumită ordine.

În momentul în care a proclamat că sunt suficient de bună, mă durea mâna.

Nu-mi puteam desprinde ochii de la foaia plină de linii.

— Numele meu în engleză e chiar mai plictisitor acum.

— Poftim?

Mama era exasperată.

— În japoneză există o poveste.

— Cred că Sora e chiar mai bine în engleză. Poți să te gândești la toate poveștile pe care le-*ar putea* avea în japoneză. Vezi?

Mi-a dat încă o felie de măr.

— Imaginația.

*

Închid paginile pe care le-am deschis pe laptop, una câte una. Joburi part-time, pentru care nu e nevoie de experiență. Yoga în parc, gratis. Cele mai bune prețuri la biletele de avion, comparații între ele. Ce am găsit când am căutat imagini cu munții din Vancouver. Scrutez imaginile în culori vii și le închid.

Aud semnalul sonor că a intrat un e-mail. E Naomi, care mai cere un tur. Primul meu client care repetă comanda. Îi răspund care ar fi costul și data, fără amabilități. Nu sunt în stare să scriu nimic simpatic.

Deschid dulapul și ridic capul spre fotografia mamei.

— De ce ai..., încep. Unde ai plecat?

Chipul ei rămâne același. Ceva micuț, apărat de timp.

Ies din casă. Gardul de la graniță mi se pare un semn de bun-venit când ajung la el, opusul a ceea ce reprezintă el, de fapt. *Viitorul* parcă nu înseamnă nimic aici, ca și *o vreme* sau *când?* Sau *de când se întâmplă asta?* ori *cât a mai rămas?*

Se pare că trotuarele și casele din ciment rețin căldura de peste zi, deși acum soarele pălește. Pe un zid cenușiu, monoton, din stânga mea se arată o siluetă de om. Stă câteva secunde, stană de piatră, după care se face nevăzută. Nu mă opresc din mers, dar mă înclin iute când trec pe acolo. Puțin mai departe, alta: o umbră se apleacă în față în dreptul unei uși, ca și cum ar băga o cheie în broască. Acum e aici, peste o clipă nu mai e.

Picioarele mă poartă constant pe drumurile stranii, pe drumurile cunoscute devenite ciudate, care duc acasă la *ojiichan*. Deschid ușa și șoptesc:

— *Tadaima*.

Umblu prin încăperi fără să fac zgomot, pe tatami. Curăț mizeria de pe podea, îngenunchez în dreptul măsuței joase și deschid radioul lui *ojiichan*. Niciun sunet. Scot bateriile și le rulez în palme ca să le încălzesc, după care le pun la loc. Sar cât colo atunci când din aparat țâșnește un zgomot tânguitor. Încă e reglat pe muzica *enka* a lui *ojiichan*.

Urc în fosta noastră cameră, unde ușa dulapului e deschisă; mâneci de pulovere și de cămăși atârnă din mormanele de haine. Iau o jachetă a mamei și nu mă pot stăpâni să nu-mi apropii de față tricotul din lână de culoarea smântânii. Nu miroase a parfumul ei, are doar izul de dulap singuratic al hainelor așteptându-și anotimpul în care o să le vină iar rândul. Mi-o trag pe mine și, în lumina soarelui, licărește ceva în spatele dulapului. E o clepsidră mică. Deci tata *a fost* aici. Privesc firele de nisip alunecând de sus în jos, încet, de parcă n-ar vrea să coboare.

Mă furișez jos și mă așez iar lângă aparatul de radio. Știu cântecul ăsta, unul din preferatele lui *ojiichan*. Un tip care cântă despre plâns, despre

plecarea din sat, despre un *jizo*[22] de piatră, despre cerul îndepărtat, despre Tokio. Muzica se stinge și eu strâng și mai tare jacheta pe mine.

— Mamă? șoptesc. Unde ești?

În hol mă opresc, fiindcă se simte o vibrație în aer, dar nu e niciun hotar. Mă întorc și o mișcare îmi face inima s-o ia la goană înainte să văd că e propria reflexie. Mă duc mai aproape: o oglindă a alunecat într-o parte, pe un raft cu cărți. Jacheta e puțin cam mare pentru mine, exact cum era și pentru mama. Întorc oglinda cu fața la perete și plec.

Mă strecor prin gard. Vântul îmi înfoaie părul și mă apucă tremuratul când simt fiorul rece în ceafă. Îmi strâng și mai mult jacheta și percep sub mâini o mică vibrație, însoțită de un bâzâit. Îmi scot jacheta și urmăresc cum se desfac tivurile și se cască găuri ca niște ochi. O strâng în brațe — bineînțeles că asta urma să se întâmple, au trecut ani. Acea senzație ușoară sigur a fost timpul care-o prinde din urmă. Iar apoi se descompune... Dar eu aș putea s-o repar, totuși, s-o cos și s-o peticesc.

Mă îndrept spre casă pe bicicletă, întrebându-mă dacă măcar om avea ac și ață. Tata e acasă când intru. Duc jacheta la mine în cameră înainte s-o vadă.

Pe ușa de la bucătărie i se ițește capul.

— Ți-e foame?

Mă duc spre el.

— Da, aș mânca ceva. Auzi, avem cumva o trusă de cusut ori ceva de genul ăsta?

El se sprijină de blat. Eu mă tem să nu-l apuce un *leșin* și mă întind să-l susțin.

— Sunt în regulă.

Mă mângâie pe mână, care e tot pe brațul lui.

— Reflexele mele fulgerătoare, încerc eu s-o dau pe glumă.

Simt vag niște înțepături ușoare în palmă.

Seamănă cu ce am simțit când s-a destrămat jacheta. Fusese scoasă din fus și timpul ei trebuise să se schimbe. Și tata...

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

Înghit în sec. Cu siguranță că și corpul lui trece printr-o adaptare, irosind minute și secunde, încercând să se echilibreze.

— Ce senzație ai când pleci din fusuri, tată?

— Acolo ai fost? se încruntă el.

— Zi-mi!

— Sunt dezorientat, am frisonul acela..., spune el, tulburat.

— Dar *în* tine se întâmplă ceva?

— Chiar nu știu dacă înțeleg la ce te referi.

Nu mai e dezaprobator, e doar curios.

— Poate... e ceva ca un șoc electric? sugerez, cu gândul la jachetă. Sau ca o destrămare.

Habar n-am cum să explic.

— *Tu* ai simțit asta, Sora?

Se apropie de mine, preocupat.

— Nu, n-am simțit sau n-am observat. Dar...

Îl apuc de mână ca să-i arăt, dar nu se întâmplă nimic.

El mă strânge ușor, nedumerit.

— Am simțit înainte, când te-am atins, îi explic.

— N-am băgat de seamă... Ar putea fi o disipare de energie? Un fel de energie statică? rostește el gânditor.

— Așa am crezut, dar e altceva. E ca atunci când timpul face praf lucrurile.

Tata se schimbă la față. Știu ce-și aduce aminte. Experimentele, degradarea, dezintegrarea.

Face un pas înapoi.

— A! Tu asta crezi că se întâmplă?
— S-ar putea.

Se uită țintă la propriile mâini. Îmi ia un pic până observ pe fața lui că intră în panică.

— Habar n-am. Doar îmi dădeam și eu cu presupusul, zic.

— Dar ar avea un sens, nu? întreabă încet. Și în cazul ăsta…

Se întoarce și pleacă spre biroul lui.

Eu mă duc după el și-l urmăresc cum scoate un caiet și se apucă să mâzgălească.

— Ce ai de gând? îl chestionez.

— Încă nu sunt sigur, îmi răspunde laconic.

— O să te întorci în fusuri, evident.

— Va trebui, din moment ce fenomenul apare când vin de acolo.

— Păi, tocmai de asta *n-ar trebui* să te întorci acolo.

El se face că nu aude.

— Cum se poate măsura…, îngaimă, în timp ce stiloul aleargă pe foaie.

— Nimeni nu mai simte timpul ca mine, spun eu. Corect? Tu tot nu poți. Deci cum o să reușești?

El ridică imediat capul.

— Va trebui să mă ajuți.

— Vrei să ne întoarcem la *cercetarea* noastră împreună, după tot ce ți-am zis adineauri? Doar că, de data asta, tu ești experimentul, nu eu.

— Am avut grijă de tine.

Dar nu mă privește în ochi.

— Nu din motivele corecte. Și nu *acum,* dacă vrei să merg în fusuri cu tine. Nu merg.

— Ai zis-o limpede.

— Nu merg la Vancouver.

Tata e luat prin surprindere.

— De ce?

Nu reușesc să răspund. Mă duc la mine în cameră și trântesc ușa.

Tata e foarte deștept și foarte prost, iar acum am făcut-o lată rău. Bineînțeles că nu puteam să-i spun așa ceva și să mă aștept să nu se mai ducă în fusuri, fără întrebări. Ar fi trebuit să știu.

*

Ojiichan era un om tăcut, căruia îi plăcea să fie gălăgie în jur. *Obaachan* avea ceva ce te trimitea cu gândul la vacarm. Le spunea povești, bârfe și palavre felurilor de mâncare pe care le gătea și vaselor în care pregătea cina.

Când aveam zece ani, ea s-a îmbolnăvit. Treptat, zicea *ojiichan*. Dar mergeam în Japonia doar o dată pe an, așa că, atunci când am sosit, n-a părut ceva ce s-a întâmplat treptat. *Obaachan* se transformase într-o bătrână care încurcă lucruri, iar bombănelile către ea însăși — în întrebări. Încă spunea povești, dar câteodată le încurca sfârșitul. Existau sfârșituri fericite, sfârșituri tragice și sfârșituri așa de enigmatice, că, privind în urmă, păreau chiar literare. Eu m-am obișnuit.

N-am așteptat un an până la următoarea vizită, ci doar șase luni. Când am intrat în casă, *obaachan* m-a privit îndelung, mi-a ținut mâna într-a ei și mi-a zis *mi-a fost dor de tine*. M-a întrebat odată *unde sunt?* și i-am spus că e acasă. *Da, știu că sunt acasă*, mi-a răspuns, *dar unde e asta?* Eu am plecat cu tata, dar mama a mai rămas. Zicea că pe *obaachan* o obosesc prea mulți oameni, dar că se descurcă. Așa că m-am mirat când a sunat, a vorbit cu tata, lui i s-au umezit ochii și a început să și-i șteargă. Mi-a dat telefonul și mi-a pus mâna pe spate, drept care, atunci când am izbucnit în lacrimi, i-a fost ușor să mă cuprindă cu o mână, iar pe cealaltă s-o

întindă ca să prindă telefonul căruia i-am dat drumul.

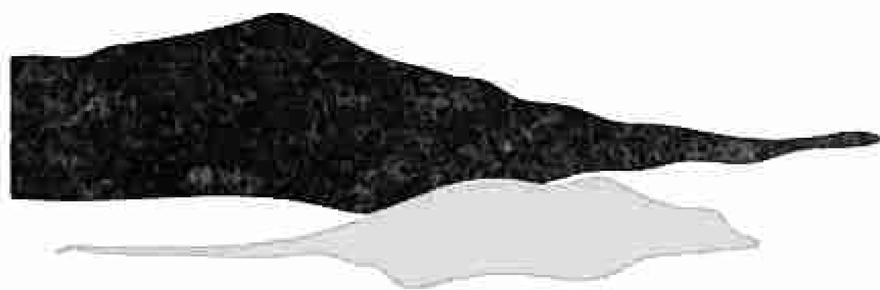
Nu ne-am dus la înmormântare. Ne-am întors în vară, ca de obicei. M-am străduit să fac gălăgie în casă, ca să se simtă mai bine *ojiichan*. Avea un radio portabil pe care-l căra cu el, lăsat pe un post care difuza multă muzică *enka*. Am încercat să cânt niște cântece *enka*, chestie care-l făcea să râdă. Făceam exerciții de încălzire cu el după îndrumările de la radio în fiecare dimineață. Am fost în vizită la *obaachan* și i-am stropit cu apă mormântul.

Ne-am întors în anul următor, apoi în următorul, dar atunci totul a luat sfârșit. Vreau să-mi închipui că *ojiichan* era lângă mama când a venit Teroarea și că, oricât de înspăimântător va fi fost vacarmul, mama i-a vorbit și el a auzit-o. Abia după aceea aveam să aflu prin ce se deosebește liniștea de tăcere, fiindcă mi-am dat seama că tăcerea lui *ojiichan* era una care asculta. Liniște e atunci când nu e nimeni să audă.

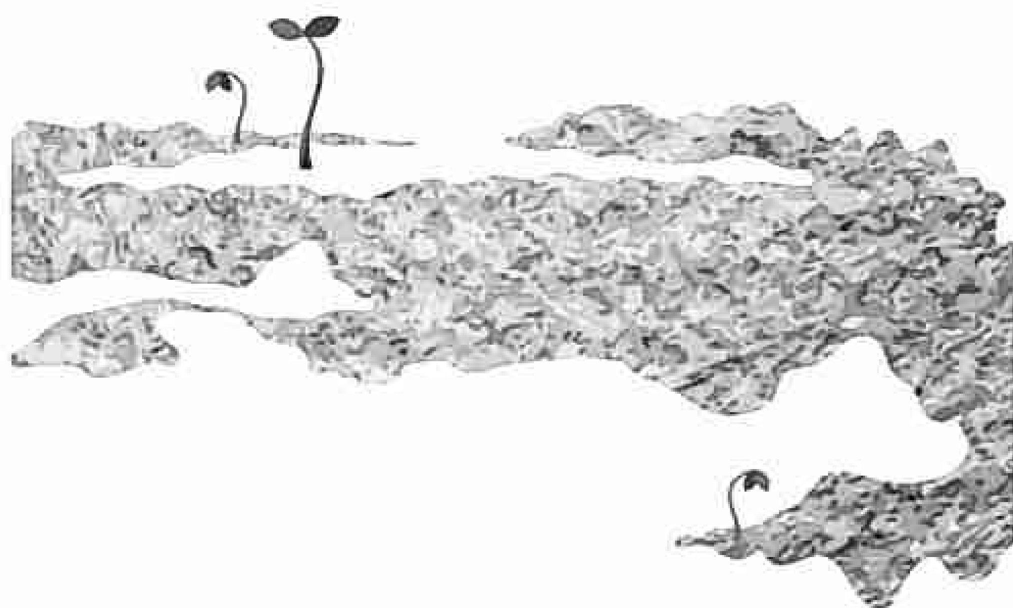
[26] Băutură probiotică, îndulcită, din lapte fermentat.

[27] Divinitate budistă, îndrăgită de japonezi, reprezentată prin statui din piatră, amplasate în temple, cimitire și în anumite locuri din zona rurală. Potrivit tradiției, ea îi ocrotește pe copii, așa cum ocrotește și sufletele copiilor răposați.

霜止出苗

Trece gerul și încolțesc semințele

11

— Stâlpul de electricitate are lăstari.

Naomi arată spre un stâlp de lemn eliberat din sârmele lui groase; lângă vârf au crescut crenguțe firave și s-au desfăcut frunze. Am început în fusul rapid, la cererea ei.

— Da... Eu credeam că lemnul din stâlpii ăia e mort.

— Și ce e mort capătă iar viață? întreabă ea așa de blând, că nu-mi dau seama dacă vorbește serios sau nu.

În jurul nostru, cimentul se face praf și pulbere, vopseaua se șterge și prinde nuanțe de cenușiu, păsările își fac cuib în bucătării părăsite.

— Habar n-am, zic eu.

Naomi ridică din sprâncene și mă prind că ar fi trebuit să zic *nu*. Scoate din geantă o chestie din plastic și o sticlă cu apă. Se apleacă, pune jos chestia din plastic, după care toarnă în ea apa din sticlă. Chestia din plastic e o sticlă tăiată pe jumătate, cu partea de sus întoarsă invers și înfiptă așa în partea de jos. Apa picură printr-o găurică din capac, atingând și depășind măsurătorile notate cu marker negru.

Păi, asta e o noutate.

Fără să clipească, Naomi urmărește cum cade fiecare picătură. Când jumătatea de sus s-a golit, toarnă apa la loc în sticlă. Notează ceva.

— E un ceas cu apă, spun eu.

— Este. Putem pătrunde mai adânc? Ori mai repede, nu prea știu cum să explic?

— Ultima dată n-ai făcut asta, îi zic.

— Nu, dar acum aș vrea s-o fac în alte câteva locuri, ar fi ideal.
— Mai repede?
— Da, iar apoi într-un fus mai încet.
— Dacă mergem mai departe în direcția asta, o să fie mai repede și după aceea putem să cotim spre est și să trecem într-un fus încet. Așa putem să ne întoarcem la mașina ta, dar din partea cealaltă.

Am ajunge aproape de firma la care lucrează tata, însă Yamagata nu prea ar cutreiera pădurile. Ba s-ar putea chiar să prind ceva din cercetarea de teren care urma regulamentul obligatoriu.

— Asta o să meargă binișor, spune Naomi.
— De ce faci cercetări? o întreb.

Ea mă privește cu neîncredere.

— Ca să-mi satisfac curiozitatea personală, răspunde scurt.

Precaută, nu mai scot o vorbă când ne îndepărtăm de case și o luăm pe drumurile folosite de fermieri când trăiau prin locurile acestea. Ne oprim într-o livadă de meri haotică.

Naomi se ghemuiește lângă roadele căzute, cu ochii la ceasul cu apă.

— Fructele crescute lângă fusul încet au succes. La unii.
— Exact. Se zvonește că *slow food*-ul te ajută să arăți mai tânăr. Bănuiesc că femeile din Tokio sunt interesate, nu? o întreb.
— Femeile bogate. Eu, personal, nu cunosc niciuna, răspunde ea. Ți-am zis că sunt din Tokio?

Eu clatin din cap că nu.

— Nu ești?
— Locuiesc acolo, răspunde și se ridică. Gata.
— Vrei să mai vezi un alt tip de ceas? mă trezesc eu întrebând.

Naomi se întoarce spre mine interesată:

— Bineînțeles, dacă ești de părere că merită să mi-l arăți.

Nu departe se află o casă în stil modernist, înconjurată de ziduri înalte, curbate, care ascund peluza mare datorită căreia locul devenise perfect pentru ceea ce făcusem acum câțiva ani. „Crescuse“, nu „devenise“ perfect — fiindcă măsura timpul cu ajutorul florilor.

Împing poarta înțepenită și o las pe Naomi să treacă. Ea intră tăcută.

Săpasem două cercuri, unul în altul, în care semănasem diverse semințe, cel din exterior pentru zi și cel din interior pentru noapte. Acum plantele nu mai stau la locul lor în straturi. Centrul e tot acolo, dar de jur împrejurul lui plantele se întind ca niște spițe de bicicletă.

Îl adusesem pe tata când era totul în floare și citisem ora după florile care se deschideau și se închideau. Zisesem că mama n-ar fi reușit s-o citească perfect aici și el se înnegurase la față. După aceea nu s-a mai întors.

— Ăsta e ceasul, spune în sfârșit Naomi. Tu l-ai făcut.

— N-a fost atât de greu, mint eu. Am găsit ideea pe internet și am încercat-o.

Ea dă roată locului, cu ochii când la flori, când la mine.

— Poți să vezi ce oră e?

Eu studiez florile, petalele deschise sau închise.

— Două după-amiază, două și jumătate? Nu e foarte precis.

— Dar e frumos, șoptește ea, iar eu roșesc de mândrie.

Pământul începe să se cutremure brusc și înghețăm amândouă, deși e doar un fior care trece. Mă uit la flori și văd că li s-au desfăcut toți

bobocii, ca și cum le-ar fi venit rândul tuturor imediat, pentru ca peste o clipă să se închidă la loc, mai puțin cele care anunță că e ora două, aproape trei.

— Foarte interesant! comentează Naomi. Mulțumesc că mi-ai arătat. E un tur excelent.

— N-am adus niciodată turiști aici.

— Mă simt onorată, îmi răspunde.

Clatin din cap de parcă ar fi o nimica toată. Plecăm și închid poarta imediat, întinzând mâna peste iarbă și apoi prin aer. Ne vedem de drum în tăcere. Nu trece mult și drumul începe să șerpuiască în susul dealului, atât de abrupt, încât să nu ne vină să vorbim.

Naomi duce o mână la stomac.

— Acum suntem în fusul încet?

— Da. Am ajuns.

Îi arăt un indicator rutier de avertizare, cu o căprioară.

Ne oprim în vârful dealului. Jos, spre răsărit, e compania la care lucrează tata. În spatele clădirii se află șirurile drepte de plante și tunelurile semicirculare, din plastic, folosite pentru plantele care au nevoie de mai multă protecție. Pesemne că le-au extins recent, pentru că la marginile fermei ordonate sunt aruncate resturi de pomi tăiați, trunchiuri îngrămădite de-a valma. Solul s-a înăsprit și e în suferință.

— Îh! Oribil! exclam eu.

— Nu e tocmai drăguț, nu? zice Naomi și se încruntă.

— E groaznic.

Îmi iau ochii de la dezastru.

— O luăm în jos pe aici.

— Bine, zice Naomi.

Drumul se înclină ușor, iar copacii se răresc. Printre ei văd rândurile ordonate militărește ale

fermei ce ține de companie. Se întind de aici până în spatele clădirilor companiei, la mai puțin de un kilometru, și în fața noastră, pe alți câțiva kilometri, înconjurate de un gard jos. Ce cultivă aici? Tata nu mi-a pomenit niciodată despre fructele și legumele companiei.

— Suntem chiar aproape de clădiri, observă Naomi.

— Nu e nimeni. Poți să faci o verificare.

Ea scrutează construcțiile și înaintează spre arbuștii aflați de partea cealaltă a drumului. Își notează chestii și e limpede că se simte eliberată când termină.

Eu măsor din ochi recolta. Nici urmă de buruiană. Varietatea plantelor e mai mare decât aș fi crezut — porțiuni mici cu porumb, poate, altele, cu niște tufe micuțe. Trag aer în piept, mai zgomotos decât aș fi vrut.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă Naomi.

— Nu, nu.

Nu știam că există o graniță aici. Studiez recolta din nou. Interesant că plantele au crescut așa de aproape de două fusuri!

— Unde te duci? mă întreabă ea.

— Nu departe.

Mă urc pe gard; nu e greu. Nu se străduiesc cine știe ce să țină la distanță animalele. Sau oamenii. Merg cu grijă pe lângă lăstarii înalți — da, e porumb. Cât mine de înalt, mai înalt. Sunt toți verzi și drepți. Perfect.

— Întoarce-te! mă strigă Naomi ascuțit, iar în vocea ei de obicei calmă se simte îngrijorarea.

Mă întorc și ridic un deget. Am în față un tunel din plastic și văd prin el plante pitice, pete de roșu. Nu mă pot stăpâni să nu ridic marginea și să bag capul înăuntru. Roșii. Mirosul lor cald și plin umple aerul, subminat de un iz chimic, care

te ia de nas. Roșiile sunt durdulii și fără pată, toate de aceeași dimensiune și de aceeași formă, crescute să se potrivească perfect în recipientele din plastic așezate rânduri-rânduri la supermarket.

Mă retrag din tunel și sorb cu nesaț aerul proaspăt. Naomi îmi face cu mâna. Merg paralel cu ea, până îmi dau seama că am găsit granița firavă spre timpul normal, fiindcă mi se ridică părul pe mâini. E o porțiune de teren goală aici, între culturi, de câțiva metri. La margine e un rând îngust. Deci ei știu unde se află granițele, și încă bine.

Mă întorc spre șosea și spre Naomi — pe care însă n-o mai văd. De după un trunchi de copac i se ițește chipul, palid lângă trunchiul maro, pătat de mușchi. Îmi zice ceva încet ori îmi șoptește, dar n-o aud.

— Hei...

O, *rahat*...

Fac stânga împrejur. E un ins în uniformă bleumarin, paznic sau muncitor.

— Bună! Eu...

— Ce cauți aici? E proprietate privată! urlă el.

Aleargă spre mine și, cu toate că e prea târziu, o iau la fugă. Mâna lui mă înșfacă de braț în câteva secunde.

— Plec.

Încerc să mă trag, dar el mă strânge și mai tare.

— Ai încălcat legea.

E neînduplecat.

— Este mai degrabă o regulă, totuși. Plec, OK? Scuze.

— Ești singură?

Se apleacă spre mine. Bine, e paznic.

— Da. Sunt singură.

Nu cedez tentației de a mă uita în spate.

El privește de jur împrejur. Înseamnă că Naomi se ascunde, fiindcă el mă trage în față.

— Unde mă duci?

— Te reclam.

— La poliție? Dă-mi drumul, te rog!

Nu-mi răspunde, nu-mi eliberează brațul, ci doar mă trage spre clădirile principale ale companiei. Și mă apucă frica.

Paznicul tace tot drumul, până ajungem în curtea mare din spatele clădirilor principale, unde sunt hangare mai mici și alți oameni. Trecem pe lângă un hangar din care iese un ins în halat și cizme albe. Chiar înainte să închidă ușa, în spatele lui văd șiruri de cuști. Tipul mă observă și o închide repede, dar eu am zărit deja animăluțele dinăuntru — iepuri sau porcușori de Guineea, niște făpturi micuțe și speriate. Tipul mă măsoară din ochi.

— O duc la secție, îi zice paznicul când îl observă.

El dă din cap aprobator și ne urmărește cu privirea când ne îndepărtăm. În spatele lui, în depărtare, se află hangare mai mari. Aud un sunet pătrunzător și simt un iz de băligar — pe undeva trebuie să fie niște vaci ori niște animale mai mari.

Paznicul deschide o ușă dosnică spre clădirea principală. Înăuntru e genul acela de recepție pe care o găsești la spital și la poliție: o persoană stă în spatele unei bariere din plastic gros, cu o gaură în partea de jos. Individul, în vârstă și tot în uniformă, nu pare să aibă nevoie de o asemenea măsură de protecție.

— O infractoare care a încălcat proprietatea, anunță paznicul meu.

— Adu-o înăuntru, răspunde omul, clătinând din cap dezaprobator.

— Unde înăuntru? Nu puteți să mă țineți aici!

Acum chiar sunt îngrozită. Oare Naomi ar spune cuiva ce s-a întâmplat? Poliției... Dar ea nici măcar nu știe cum mă cheamă în realitate. În plus, și ea a încălcat o proprietate...

— N-o să te ținem. Trebuie să-ți punem câteva întrebări înainte să chemăm poliția, mă informează paznicul mai în vârstă.

— Chemați-o acum.

Mai bine să ajung într-o secție de poliție decât aici.

El nu răspunde, dar iese de după bariera protectoare din plastic ca să deschidă altă ușă. Dincolo de ea, e doar o masă cu scaune. Paznicul, care mă ține în continuare de braț, mă duce înăuntru.

— Stai jos!

Mă așez și-mi trag rucsacul de pe umeri în față, ca un scut ori ca un ursuleț.

— Scoate-ți masca, zice paznicul mai vârstnic.

Mie îmi sclipesc ochii și-mi desfac masca de după urechi. Ei fac ochii mari.

— O fată străină, comentează paznicul mai tânăr.

Nu știu dacă asta o să-mi ușureze situația sau dimpotrivă.

— Vorbești japoneza? mă întreabă tipul mai în vârstă, foarte încet.

— Păi, am vorbit în japoneză tot timpul! îl reped.

După aceea îmi pare rău că nu am vorbit în engleză de la început. Poate că așa aș fi reușit să trec drept o turistă idioată și să scap.

Paznicii șușotesc și se apropie unul de altul. Scot telefonul din buzunar pe furiș.

Bucluc la firma ta etajul unu cu paznici, scriu și trimit mesajul.

— Lasă telefonul! îmi zice grav unul dintre ei.

— Nu mă puteți opri să-mi contactez familia.

Dar habar n-am dacă e adevărat sau nu.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

Yuna, Erika sau orice alt pseudonim folosesc, aș vrea să-i răspund. Dar n-ar ține mult, ar afla repede și, atunci, ar fi mai rău. Pentru mine și pentru tata.

— Sora Campbell, spun eu reticent. Tatăl meu lucrează aici, adaug în șoaptă.

El ridică din sprâncene. Discută între ei și cel mai tânăr iese din sală.

Eu închid ochii și aștept. O să fie bine. E clar că tata o să se umple de nervi, dar pot suporta asta. Poate *o să plec* din țară.

Se deschide ușa și mă rotesc cu scaunul.

— Tat...

Nu e tata. E Yamagata.

— Bună, mă salută el, de parcă ar fi o ședință ori am fi într-un birou. Sunt surprins că te revăd atât de repede.

Înghit în sec.

— Îmi cer scuze, Yamagata-san.

El se așază calm și-și împreunează mâinile pe masă.

— Mă tem că ai ceva probleme. Mai ales că am discutat recent chiar pe tema aceasta. Aproape simt că eu ți-am dat ideea.

Îmi vine să-i spun că sunt o tânără ușor de impresionat.

— Bineînțeles că nu.

— Nu, fiindcă tu mergi des în zonele interzise.

Nu fac cine știe ce efort să sune jalnic când zic:

— Câteodată mă duc în vizită acasă la bunicii mei. Știu că nu e voie. Dar mi-e dor de ei.

Yamagata mă privește de aproape:

— Deci de ce ai venit *aici* astăzi?

— Am devenit... interesată de ce lucrați aici. Eram curioasă.

— Nu puteai să-l întrebi, pur și simplu, pe tatăl tău?

— Tata spune că munca trebuie să rămână la muncă. Mai ales după ultima noastră întâlnire, adaug.

— Și ți-ai satisfăcut curiozitatea?

— Da, mint eu. De fapt, nu.

— Noi cercetăm felul în care se pot folosi schimbările nefirești ale timpului spre binele oamenilor. Nu e foarte interesant, însă producția de hrană este, în mod limpede, un lucru bun. Și putem crește și animale, nu doar roșii.

Alte oase de vite. S-ar zăpăci și ele, dacă ar fi scoase din fusuri? Sau printre umbre și spirite or fi abatoare?

Dar îmi iau gândul de la sânge.

— Oamenii pot mânca așa ceva?

Mă refer la căpșune.

— Adică pot mânca multe?

— Nu există dovezi că n-ar putea, răspunde Yamagata pe un ton nepăsător. Atât de mult din pământul acela e nefolositor, au crescut pomi și vegetație pe el. Munca noastră ar fi să-l aducem sub control.

— *Nu poate* fi controlat, zic eu.

— Valorificat, poate că ăsta e un cuvânt mai bun. Nu crezi c-ar fi mai bine ca oamenii să asocieze fusurile cu ceva bun? Pe cei de aici i-ar ajuta, fără îndoială.

— Da, îl aprob calmă.

Nu se înșală: i-ar ajuta.

— Cred că tatăl tău e afară.

Se ridică și deschide ușa.

Tata dă buzna înăuntru.

— Sora! Ce făceai? țipă la mine.

— Vă rog, Campbell-san! intervine Yamagata, ridicând mâna.

— Mă scuzați, Yamagata-san, își drege glasul tata. Nu știu de ce fiica mea era pe proprietatea companiei, este de neiertat.

— Este și o încălcare a legii, adaugă Yamagata.

— Aveți de gând să mergeți mai departe? întreabă tata, alb la față.

Șeful lui se uită când la el, când la mine.

— Nu.

Tata și cu mine scoatem același oftat de ușurare.

— Oricum, continuă Yamagata, nu mai puteți lucra aici.

— Poftim? zic eu tare.

— Pardon? Pardon? îngaimă tata.

— Da, din nefericire, și, ca să fiu sincer, mă gândeam la asta dinainte. Lucrați cumva... dezlânat. Trebuie să spun că în ultima vreme comportamentul dumneavoastră mă îngrijorează. Credeți-mă — Yamagata se uită spre mine — , *nu* vreau ca vreun angajat să se rănească ori să sufere într-un fel sau altul.

Pare sincer, după care revine la tonul lui profesional:

— Nu ar avea efecte pozitive pentru companie.

— Dar înainte nu vă deranja, îl întrerup eu cu amărăciune. Înainte să devină evident cât de rău e.

Șeful mă privește când pe mine, când pe tata; se vede că nu e în largul lui. Ridică ușor tonul:

— *Și* nu putem fi asociați cu un angajat a cărui familie încalcă și regulamentul nostru, și

prevederile legale.

Tata e stupefiat, asta e limpede.

— Dar nu e corect! intervin eu. Nu puteți face asta — nu e vina lui că eu am făcut asta. Chemați poliția să mă aresteze!

— Încetează, Sora! zice tata cu glas răgușit.

— Nu-mi pasă! Așa ar fi corect.

— Gura! mă repede tata în engleză.

Vocea îi e aspră și rece.

Yamagata așteaptă să tăcem.

— Sora-san, eu conduc o companie care efectuează lucrări într-o zonă față de care oamenii sunt încă *extrem de* precauți. Trebuie să înțelegeți că nu pot îngădui nicio încălcare a legii și nicio suspiciune. Avem mulți angajați aici și toți încearcă să descopere cum putem folosi fusurile spre binele nostru. Chiar credeți că e incorect?

Omul e exasperat. Pare sincer.

Nu am ce să zic, n-am niciun argument cu care să-l contrazic.

— Campbell-san, trage aer în piept șeful și se adună, aveți timp până la sfârșitul săptămânii să încheiați ce aveți în lucru acum. Veți primi, de asemenea, o scrisoare de terminare a contractului.

Tata doar dă din cap aprobator. E cenușiu la față. Nu se uită la mine.

Mie mi se învârte capul. Cum se poate una ca asta?

— Sunteți corect doar cu unii, îi zic lui Yamagata, dar glasul mi-e fără vlagă și sună a gol.

— Plecăm, anunță tata.

Yamagata ne ține ușa deschisă ca să ieșim.

牡丹華

Bujorii sunt în floare

12

În lumina rece din bucătăria noastră, tata și cu mine ne uităm unul la altul. Chipul lui nu exprimă nimic.

— Îmi pare rău, îi spun când nu mai suport tăcerea asurzitoare.

— Nu înțeleg ce făceai, răspunde el aspru.

— Nimic. Sincer, doar mă uitam la prostia de porumb, nu stricam nimic ori...

— În primul rând, ce căutai tu acolo?

Acum aș fi putut să mă descarc și să-i povestesc tot. La urma urmei, cât de grav era să bagi pe cineva înăuntru câteva ore? Și nici nu s-ar putea spune că exploatam pe cineva cu tarifele mele...

— E vina mea, nu?

Își ia ochii de la mine.

— Poftim?

— Eu te-am dus în locurile alea de atâtea ori.

— Pe-atunci era altfel. Voiam să vin. Ca să aflăm...

— Și ce am aflat? Nimic util sau de ajutor.

— N-are nicio legătură.

Mă așteptam să țipe și să se înfurie. Dar nu sunt sigură că-i înțeleg reacția.

— Nu? mă întreabă, privindu-mă fix dintr-odată, insistent. Cum te simți?

— Ca un rahat, evident.

— Nu. Cum te simți fizic. Și psihic.

— Nu mi-e rău.

Dar cum aș putea fi sigură? El inclusese și asta în supravegherea mea și a dovedit de ce, cu

fiecare amintire ratată, cu fiecare boală de care a suferit.

— Sunt bine.

Îmi tremură vocea.

— Poate că ar fi înțelept să pleci de aici o vreme. Cât timp eu... Ziceai că o să pleci și nu știu de ce te-ai răzgândit. Da, în Canada. Sau te poți duce la verișoara mamei, în Aichi.

Se uită oriunde, numai în ochii mei nu.

— Nu vrei să stau aici.

— Nu cred că e bine pentru tine aici, zice el fără putere.

— Dar pentru *tine* e întotdeauna bine, nu? În loc să mă alegi pe mine, ai ales locul ăsta, fusurile, iar și iar! urlu eu. Și te așteptai să rămân și eu am rămas, iar acum pur și simplu hotărăști tu că nu mai pot să rămân!

— E datoria mea să am grijă de tine. Asta fac. În cazul de față, te feresc de rău.

Vocea lui e atât de lipsită de orice inflexiune, că pare fără viață.

— Dar n-am pățit nimic până acum.

— Mă refer la răul pe care poți să-l faci *tu*.

Pe față nu i se citește nicio emoție.

— Înțeleg.

Mi-e greu să vorbesc, de parcă aș învăța pe altcineva cum să producă sunete și să formeze cuvinte. Dar înțeleg. Sunt mai rău decât inutilă sau de niciun ajutor. Stau în calea a ceea ce a fost întotdeauna cel mai important pentru el, munca, cercetarea, căutarea de răspunsuri care nu există.

— O să plec mâine, îi spun.

Nu se împotrivește și nu-mi zice că greșesc. Încerc să-mi dau seama cât timp aștept, dar nu-mi simt bătăile inimii. Poate că nu mai bate.

— O să plec, repet și o iau spre camera mea.

Scot din dulap jacheta mamei și mă trântesc pe jos, cu ea. O strâng până se face ca o minge și-mi apăs fața în lâna purtată și roasă. Ce ar zice ea, dacă ar fi aici? Dar, dacă *ar fi* aici, așa ceva nu s-ar întâmpla. Strâng jacheta în pumni și abia mă stăpânesc să n-o fac bucățele. Nu pot să distrug tot. În curând n-o să mai am nimic.

Când reușesc să-mi descleștez mâinile, mă târăsc în pat. Corpul mi-e greu, o piesă dintr-o mașinărie pe care trebuie să mă concentrez s-o țin sub control. Mi-aș dori să dispar în somn, dar mintea nu-mi stă locului, iar ochii nu vor să rămână închiși. Deschid laptopul. Nu mă duc la Aichi, la niște rude pe care abia dacă le cunosc. Vancouver pare un vis acum.

Un semnal sonor anunță un e-mail.

Ești bine? Sper că da. Nu am apucat să te plătesc, deci îți datorez dublu.

Te rog răspunde când poți.

Naomi.

E altă adresă de e-mail decât cea pe care o folosea înainte, una absolut oarecare, *naomi* plus nu știu ce litere. O fi uitat s-o folosească, pentru că asta nu e anonimă. La sfârșitul mesajului scrie: *Naomi Nomura, doctorandă în științele timpului*. Dedesubt, numele universității. Universitatea lui Koki.

Trag aer în piept și fac un efort să-mi îndrept spatele. Bun, atunci, o să plec. O să plec la Tokio.

*

După ce a murit *obaachan* și mama s-a întors acasă, am fost copleșiți de tristețe, apoi ne-am revenit. Mama vorbea la telefon cu *ojiichan* în fiecare zi și-mi dădea mereu telefonul ca să-i povestesc ce am învățat la școală. *Ojiichan* îmi

zicea că sunt isteață, mă corecta la japoneză ori își aducea aminte cine știe ce poveste despre copilăria lui. Îl iubeam, dar mă săturasem de formula asta. Aveam zece ani.

Într-o zi am clătinat din cap că nu, atunci când mama mi-a întins telefonul.

— Am o tonă de exerciții la mate, i-am șoptit.

— Două minute, doar îl saluți, mi-a cerut ea.

Eu însă am ridicat mâinile la piept și mi-am băgat capul în înmulțiri și împărțiri.

Mama s-a supărat pe mine, cu toate că *ojiichan* nu. Tata nu părea să observe. Citea niște documente de serviciu în timpul cinei. Mama a strâns vasele și le-a spălat. Eu aveam nervi fiindcă mă simțeam vinovată.

S-a auzit un țipăt din living, după care mama a intrat în bucătărie, cu un ghiveci în mână.

— A murit, a zis.

Planta avea frunze verde-închis și flori de un stacojiu atât de strălucitor, că nu puteam să mă uit la ea fără să clipesc. Dar cele mai multe erau rupte și ofilite, iar frunzele — uscate.

Mama a întins ghiveciul spre tata:

— Trebuia s-o uzi cât am fost plecată.

Tata s-a încruntat.

— Am udat-o.

— Ai pus oțet în apă, cum ți-am zis?

El a lăsat stiloul jos.

— Oțet? Nu-mi amintesc să-mi fi zis asta.

— Îi trebuie oțet. Pentru că solul nu e bun. Nu poate să trăiască singură în solul ăsta.

Mama scurma cu mâinile în ghiveci.

— Ce ciudat, a comentat tata. Cât chin pentru o floare!

Mă gândeam că tata e bătut în cap, dacă nu observă că mama e furioasă. Dar fața-i era serioasă, se vedea că e atent și atunci mi-am dat

seama că și el e furios. Asta mă speria mai tare decât dacă țipa cineva la mine.

— Nu e niciun chin. E doar puțin diferit, a replicat mama.

— Eram ocupat cu lucrul și bănuiesc că mi-a scăpat, a spus tata.

— Asta e casa noastră. E și treaba ta.

În vocea ei egală se simțea tensiunea.

— Da, dar nu eu sunt expertul în horticultură, nu?

Știam că nu e vorba despre plantă, dar nu pricepeam mai mult de atât.

— Trebuie să fii expert ca să pregătești cina? Ca să faci curat? Ca să ai grijă de familie? a întrebat ea.

El a clipit nedumerit.

— Deci de ce te aștepți s-o fac eu?

Ea a lăsat planta, calm și dinadins, pe hârtiile lui.

— Nu e chiar moartă, am intervenit eu disperată. Încă are flori.

S-au întors spre mine cu aceeași mișcare de oameni surprinși. Uitaseră că sunt acolo.

— Ai dreptate, Sora, a aprobat tata. O s-o îndreptăm. Hai s-o îndreptăm împreună.

A atins foarte ușor o petală și mama s-a înmuiat, de parcă ar fi atins-o cu mâna pe obraz.

— Poți să vii încoace, Sora?

M-am dus lângă el, simțindu-mă eliberată, în timp ce el și-a strâns hârtiile de pe masă.

— *Oshiete kurete kudasai*[28], i-a zis mamei, care a zâmbit.

— Ești politicos, așa că da, o să te învăț.

Și s-a apucat să vorbească despre mediul alcalin și acid dintr-un sol și despre echilibrul de care are nevoie o plantă ca să înflorească și cum i l-am putea oferi.

Tata a notat și a amestecat cum trebuie oțet cu apă, apoi a turnat amestecul în ghiveci. Am urmărit cum pământul îl absoarbe bucuros.

— Vezi? i-a zis el mamei. O să crească iar. O să fie fericită.

— Trebuie să ai grijă de ea, i-a răspuns mama, în fiecare zi.

El a promis că o să aibă. A luat-o în brațe și ea și-a lăsat capul pe umărul lui. Eu mă uitam la ei, simțind că iubirea lor mă îmbrățișează și pe mine.

Peste ani, într-o seară când băuse prea multe beri, tata mi-a mărturisit că mama dorise să se mute înapoi în Japonia.

— Canada e casa noastră, i-am spus eu. Ar fi fost o dezrădăcinare pentru tine atunci. Nu doar pentru tine, ci pentru noi toți.

M-a privit așa cum o privise pe mama, sperând că ea o să-i arate cum să facă o floare să crească.

---

[28] „Vă rog să mă învățați" (în japoneză în orig.).

立夏

Sosește vara

13

Cobor din autobuz ultima. Picioarele mele lovesc trotuarul și e ca și cum aș fi căzut într-un râu plin de pești. În jurul meu, oamenii se grăbesc și se despart, încă un obstacol pentru deplasarea în viteză. Mă duc în stație și mă sprijin de un zid, ținând strâns geanta. De-acum e seară, se termină aglomerația. Cerul se întunecă și clădirile se luminează, în văzduh se ridică vuind un amestec de alb de neon și culori, să umple golul lăsat de soare. Pe partea cealaltă e stația JR Shinjuku, trenul aduce sau preia oameni. Toți știu unde se duc.

Am impresia că ar trebui să alerg pe străzi, să fac un *selfie*, pe fundalul foarte colorat, cu reclamele și luminile orașului. Dar eu mă chircesc sprijinită de zid. Mă uit la ceas. Se aude permanent un zumzet cu care nu sunt obișnuită: mașinării, motoare, voci; zgomotul unui oraș care aleargă. Mă holbez la oameni, la mașinile înțepenite în circulație pe șoseaua largă. Există indicatoare spre alte locuri, după care văd în centru o ilustrație bizar de veselă. *Șoseaua de urgență,* scrie în japoneză și în engleză, *se închide în caz de cutremur sever.* Caricatura arată un somn rânjind larg cu buzele lui albastre, galbene și roz.

Dintr-odată, mi se face cald, îmi scot jacheta mamei și o îndes în geantă. Îmi curge transpirația pe față, dar, când mă șterg, constat că sunt lacrimi, constat că plâng.

Rahat! Scotocesc după un șervețel să mă șterg pe obraji. O clipă îmi țin fața în șervețel, care miroase ca acasă, și mă gândesc ce ușor ar fi să

aștept următorul autobuz, pe care să-l las să mă ducă înapoi.

— Sora?

Ascund imediat șervețelul și mă ridic așa de repede, că mi se învârte capul.

— Koki!

— Din fericire, zice el. Odată mi-a luat patruzeci și cinci de minute să găsesc pe cineva cu care trebuia să mă întâlnesc aici.

Mă sprijin cu mâna de zid ca să-mi revin.

— Ești în regulă?

Pare sincer preocupat, dar nu mă atinge.

— Koki, repet eu, doar ca să mă asigur, sunt obosită, atâta tot. Autobuzul. Și Tokio...

Deci am uitat să vorbesc. Drăguț.

După care ne uităm unul la altul. El arată altfel. O fi de la păr. Nu zâmbește, dar nu e nici supărat, nici nervos. Are haine mai noi. Stă puțin mai departe de mine decât ar fi normal.

Eu sunt șifonată, țeapănă și stângace. Port niște pantaloni largi și un tricou uzat și, brusc, îmi dau seama cât de ponosită sunt, pe lângă trecătorii în cămăși apretate, rochii frumoase și pantofi cu toc eleganți. Sigur arăt ca o fată de la țară. Brusc, mi-aș dori o slujbă, o tunsoare și niște locuri în care să fac naveta, îmbrăcată în ținută de birou.

Koki se schimbă la față:

— Bună!

Se apropie și-mi atinge brațul.

— E prea aglomerat aici. Să mergem într-un loc mai liniștit.

— Da, *te rog*.

După care mă enervez pe mine, din cauză că mă sperii atât de ușor, din cauză că lui sigur îi e milă de mine.

— Nu e foarte simpatic pe-aici, nu? Și sunt obosită, repet. Sunt obosită.

Dă din cap că înțelege, îmi ia geanta și pornește pe stradă. Mă țin cât mai aproape de el. Deși el doar o să meargă, deși avem telefoane și îl pot suna, deși l-aș putea striga pe nume și el m-ar auzi, mă tem că, dacă îl pierd din ochi, n-o să-l mai găsesc niciodată.

Koki știe încotro se îndreaptă. Mă conduce încrezător — nu, nu e vorba că e încrezător; e relaxat. E ceva normal pentru el acum.

Se oprește la o intersecție.

— Ramen, soba sau curry?

— Curry, răspund, cu toate că e cald și nu prea mi-e foame.

— Așa mă gândeam și eu.

O ia la stânga, la dreapta, traversează o stradă, apoi iar la dreapta.

Îmi repet în gând drumul. Vreau să mă asigur că-mi aduc aminte unde mă aflu. Unde e stația. Trebuie să știu cum pot ajunge înapoi acasă.

Koki se oprește în fața unui mic restaurant, unde ușa e deja deschisă. Chelnerul ne salută și ne conduce la o masă, ne aduce șervete răcoroase, umede și apă. Las deoparte bunele maniere și mă șterg pe față cu unul. Parcă toți kilometrii ăia de autostradă mi-au intrat sub piele.

— Cât ai stat în autobuz? mă întreabă Koki.

— Ani. M-am născut în autobuzul ăla.

Vine chelnerul.

— Pui cu curry, îi spune el. Două porții.

— Nici măcar nu m-ai întrebat ce vreau! comentez indignată.

— Atunci, ce vrei?

— Doar legume, îi răspund.

— Te-ai schimbat.

Bun, mă gândesc, înainte să-mi dau seama că mă ia peste picior.

— Și tu.

Chelnerul ia comanda și pleacă în grabă, probabil crezând că e o întâlnire de cuplu care nu poate să meargă decât mai rău.

Dau pe gât paharul cu apă și mă prefac că nu-mi pasă că el stă cu ochii pe mine. E pe punctul să mă întrebe ceva, dar eu încă nu vreau să răspund la nicio întrebare, așa că zic plictisită:

— Mănânci des aici?

— Am mâncat o dată. Singur.

Nu sunt sigură că știu de ce adaugă asta și, brusc, el pare jenat. Se lasă tăcere până vine chelnerul cu mâncarea, câteva minute mai târziu. Ce om amabil! Probabil că ne-a urmărit și a gătit cât de repede a putut ca să ne scutească de tăcerea stânjenitoare.

— *Itadakimasu,* spun eu și amestec orezul cu curry aburind.

E bun și îl înghit, deși e fierbinte, așa că trebuie să-l plimb prin gură cu mișcarea aia stupidă ca să se răcească.

— Mai bun decât la CoCoICHI[29]?

— *Altfel,* răspund eu.

El îmi zâmbește și mâncăm fără să vorbim, dar e o tăcere mai calmă decât cea dinainte.

— N-ai venit doar să mă vezi, nu? mă întreabă.

Îmi mușc buza.

— O să fac și alte chestii cât stau. Nu trebuie să-mi porți de grijă.

Sună defensiv.

Koki mă privește în continuare, încă așteptând.

— Nu puteam să stau acasă, zic în cele din urmă. Au plecat toți și n-aveam ce face, doar să-l

scot din minți pe tata. Și el m-a scos din minți. Am dat de... necaz.

Koki e îngrijorat, apoi pare *cu adevărat* îngrijorat.

— Ce fel de necaz? Ce s-a întâmplat?

Eu nu-mi dezlipesc privirea de masă, încercând să mă hotărăsc dacă să-i povestesc ce s-a întâmplat de fapt, de ce mi-a spus tata să plec. Ochii ni se întâlnesc. Sunt mari și speriați.

— Nu e chiar așa de rău, nu. A, nu! Nu sunt *gravidă*, Koki!

Chelnerul, care vine spre masă cu o carafă cu apă, face ușor stânga împrejur și se întoarce la bucătărie.

— Bine, bun, OK. Dacă ai fi fost... știi, clar..., se bâlbâie el.

— Da, da. Uau, parcă ți-aș vedea toată viața defilându-ți prin fața ochilor.

— Adică... Poate o viață alternativă.

O clipă parcă zăresc și eu un crâmpei. Iau nota și mă duc să plătesc.

— Stai, îți dau eu bani, zice Koki.

— Nu. Eu îți dau, te rog. Ia-o ca pe o plată.

— Pentru ce? întreabă el precaut.

— Pentru că mă lași să stau la tine diseară, îi răspund zâmbind plină de speranță.

Dă ochii peste cap.

— Dar unde altundeva ai putea sta?

— În parc, îi spun. M-aș ascunde.

— Atunci, parcul poate să fie rezerva. Dar mai întâi îți arăt Godzilla, mă anunță el.

De data asta nu mă prefac că nu mă interesează. Mă holbez de jur împrejur, la zgârie-nori, la lumini, la oamenii care trec grăbiți pe stradă, merg la cumpărături, intră și ies din restaurante. Sunt singuri, în cuplu, în grup și sunt și turiști, cărora le-au ieșit ochii din orbite și

care fac poze, iar eu sper că nu semăn prea mult cu ei.

Koki nu mă grăbește. Îmi arată clădiri, îmi povestește cum s-a rătăcit, ce lucruri noi a văzut. Mi-o arată pe Godzilla profilându-se deasupra unui cinematograf. E încântat. I-o fi fost greu când a ajuns aici, dar văd că acum îi place, s-a molipsit de energia locului, atât de diferit de orășelul nostru liniștit, cu tăcerile și cu spațiile lui. Casa noastră pare foarte departe și cu tot felul de lipsuri, pe când Tokio nu e doar plin, ci chiar dă pe afară.

Și nu de ciudățenii. Nu există ochi ciudați care să mă urmărească, nu simt furnicături pe piele din cap până-n picioare când se schimbă timpul, nu zăresc umbre. Când trecem pe străzi lăturalnice ori pe lângă clădiri întunecate, nu simt acea pustietate; e doar o pauză înainte ca oamenii să se întoarcă, să se trezească ori să vină acasă.

Picioarele mi se îngreunează, iar Koki observă.

— Hai acasă! Sunt doar câteva stații până acolo, îmi zice.

Ne aflăm lângă o stație, mult mai mică și mai ușor de folosit decât Shinjuku. Înăuntru cumpăr o cartelă Suica — Koki spune că e mult mai convenabil decât să cumperi bilete tot timpul. Intrăm pe poarta unde se verifică biletele și mă simt aproape de-a locului până bâjbâi să-mi pun cartela la loc în geantă, în timp ce toată lumea și-o bagă încet în husa telefonului. În vagon, rămânem în dreptul ușilor, locurile sunt ocupate toate de călători care moțăie, stau aplecați deasupra telefoanelor ori pierduți în sunetele din căști.

După trei stații coborâm, iar peste zece minute ajungem lângă o clădire cu patru etaje. Urcăm

până la etajul trei pe scări, el descuie ușa și eu îl urmez. E ceva mic, o bucătărie în care încape o singură persoană în picioare și o cameră cu salteaua lui strânsă într-un colț, o masă joasă, plină cu hârtii, rafturi înțesate de cărți.

— E cam dezordine.

Koki se apucă repejor să ascundă chestii.

Eu rămân în picioare în ușă. Camera e așa de mică, încât îl simt mai aproape decât înainte.

— Nu-ți face griji, te rog! E prea mare deranjul pentru tine. Îmi pare rău, nu m-am gândit...

— La dimensiunea apartamentelor din Tokio?

Vede că mă uit la saltea.

— A! Am două. Tu poți s-o iei pe cea subțire.

— Da, perfect.

El râde.

— Stai jos. Un ceai? O baie?

Se duce la bucătărie.

Mă așez pe o pernă de jos. Pe fereastră se văd cabluri electrice care se întretaie, alte construcții cu pătrate de lumină, case adică, și un petic mic de verde la mijlocul distanței.

Koki îmi întinde o cană cu ceai verde, în care plutește pliculețul.

— Mulțam. Ai ore mâine?

— Da. *Și* am și slujba part-time, îmi răspunde.

— Unde lucrezi?

— Într-o cafenea. Ar trebui să treci pe-acolo mâine.

— Poate trec. O să comand ce e cel mai greu de pregătit.

Mă cuprinde un val de vinovăție.

— Serios, mulțumesc pentru toate astea.

— Te cunosc de ani, deci sigur pot să te suport câteva zile.

Dintr-odată, devine neliniștit:

— *Sunt* câteva zile, nu?

— Câteva zile.

Pe mine mă încearcă o bănuială.

Când se umple cada, galant, mă lasă să intru prima. Mă spăl cu șamponul și săpunul despre care cineva a hotărât că au un miros potrivit pentru bărbați, după care mă cufund în cadă. Simt cât de încordată și de țeapănă sunt abia când căldura începe să topească starea asta. Mă chinui să mă îmbrac cu pijamaua în baie și mă întorc la Koki, simțindu-mi părul ud și corpul cald. El a întins deja saltelele.

Arată spre ele și evită să mă privească.

— E cam devreme, dar pari obosită. În plus, și eu trebuie să mă trezesc devreme mâine.

Mă fac mică sub pătură. Salteaua e chiar subțire. Îmi scot telefonul. Niciun mesaj de la tata. Nu mi-am luat la revedere de la el. Cât o să treacă până o să se deranjeze să verifice dacă mai trăiesc? O s-o iau ca pe un experiment.

Koki se întoarce, roz la față, într-un tricou și în boxeri. Acum e rândul meu să evit să-l privesc, dar el stinge lumina ca să scăpăm amândoi. Vine pe salteaua de lângă a mea. Suntem foarte aproape unul de altul; dacă întind brațul, mâna i-ar cădea pe piept. Camera e luminată slab, chiar și prin perdele, felinarele strălucesc în fața ferestrei. Eu sunt obișnuită cu bezna adâncă de la țară.

Și acum adevărata ciudățenie. Simt că amândoi suntem pe punctul de a spune ceva. O facem exact în același moment.

El trage aer în piept.

— Sora…

— Despre…

Mă strâmb.

— Spune.

— N-am vrut…

Tăcere din nou.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la mesaje când ai plecat, zic eu.

— Înțeleg dacă ai simțit că n-ar fi... bine. Pentru că am plecat imediat după. Asta n-a fost corect, clatină el din cap pe pernă.

— Trebuia să pleci. Oricum plecai, șoptesc eu.

— De-asta ai vrut să...

Mă întreb cum o să formuleze întrebarea, dar n-o termină. O termin eu, în locul lui.

— ...să facem sex?

— Da.

Mă opresc, încercând să-mi scot la suprafață sentimentele și să le pun în cuvinte ușor de înțeles.

— Nu *de asta,* pentru că, dacă n-aș fi vrut, n-aș fi făcut-o. Dar, dacă tu n-ai fi plecat, poate că n-am fi făcut-o *atunci*. Eu îmi doream să... fiu cu tine. Nu știam dacă o să mai fim așa împreună vreodată.

E cea mai bună explicație pe care sunt în stare să i-o dau.

— Înțeleg, spune Koki pe un ton cât se poate de neutru.

Mă întorc cu fața spre el, dar el rămâne pe spate, cu ochii în tavan. Și ține ochii închiși.

— Și tu ai vrut, nu?

— Da. Dar n-am știut niciodată ce simți pentru mine. În felul ăla. Și nu-ți zisesem niciodată că vreau să fii prietena mea... M-am întrebat dacă așa îți iei la revedere... Sau...

Expiră.

— ... sau nu voiam să pleci? încerc eu.

— Poate. Nu sunt sigur. Cred că încă sunt confuz.

— Și eu sunt.

Părul lui seamănă cu niște pete de cerneală pe perna albă.

— Bineînțeles că-mi placi, Koki.

— În ce fel? Suficient? Încă? mă întreabă el.

Eu mă gândesc.

El se ridică și se apleacă deasupra mea. Cumva, știe exact unde-mi sunt buzele. Stăm așa secunde lungi, doar gurile atingându-ni-se. Ne îndepărtăm încet. El se întinde și apoi și eu.

Asta nu m-a ajutat deloc să gândesc mai limpede. Nu știu dacă încă-mi așteaptă răspunsul sau l-a găsit. Întind mâna spre a lui și el mi-o strânge. Nu cu putere, dar de ajuns ca să știu că n-o să mă îndepărtez.

---

[29] Lanț de restaurante din Japonia.

蛙始鳴
Încep să cânte broaștele

14

O bufnitură mă trezește din somn.

— Scuze!

Koki ridică o carte de pe jos.

— Mă duc la curs, așa că poți să dormi. Cerealele sunt în dulap, cheia e pe masă.

— E la fel de bine ca la hotel. Trec pe la tine când termini de lucru. Unde e cafeneaua?

El trage fermoarul la geantă.

— Lucrez în fusul rapid.

O clipă, nu înțeleg ce spune.

— *Da?* E ciudat?

Mă ridic.

— Nu e doar un loc în care vezi obiective?

El își pune geanta pe umăr.

— Știi că acolo trăiesc oameni, nu?

— Nu mulți, presupun eu.

— Aici e *Tokio,* răspunde el enervant de condescendent.

— Dacă se poate trăi într-un fus înseamnă că nu e atât de rău. Nu-i chiar un fus, pun pariu.

— Pentru noi, sigur. O groază de oameni n-au încercat așa ceva niciodată.

— Totuși, n-au cum să știe cum e cu adevărat...

— Se duc acolo ca *să poată* ști, mi-o taie el. Ce vrei să facă? Să se ducă să trăiască viața *noastră*?

Cuvintele lui plutesc prin aer ca niște fire de praf.

— Nu, îi răspund. O să văd eu singură mai târziu.

— Da, o să vezi, se îmbunează Koki. Ne întâlnim atunci, bine?

Cad înapoi pe pernă. Îmi verific telefonul. Nimic de la tata. Îl gonesc supărată din gândurile mele. Acum în niciun caz n-o să mai dorm. E timpul să văd Tokio.

Este o zi nouă, luminoasă. Nu știam că cerul o să fie atât de albastru deasupra orașului. Oamenii se duc la serviciu, se îndreaptă spre stația de metrou concentrați, îngrijorați ori absenți, pentru că sunt somnoroși. Evit metroul, preferând să merg pe jos pe străzi ce pornesc în unghi drept una dintr-alta, pe lângă case și clădiri construite în tot felul de stiluri arhitecturale, concepute astfel încât să umple formele stranii ale terenurilor mici.

Merg până mă dor picioarele, după care mă dau bătută și-mi croiesc drum până la cea mai apropiată stație, până la linia pe care trebuie s-o urmez, până la partea potrivită a peronului. Dau impresia că am mai făcut asta de o sută de ori. Mă uit la toată lumea și mă străduiesc să par la fel de plictisită și de închisă. Când sosește trenul, mă bag în colț, lângă ușă, ca să pot să văd mai mult. Clădiri se perindă pe lângă noi, șosele, case și oameni, mereu oameni. Forma orașului se înalță și se aglomerează când ne apropiem de centru.

Fusul rapid e aproape de Shibuya. E un adevărat punct de atracție. *Cel mai rapid loc din lume tocmai a devenit și mai rapid!*, iată sloganul lor. Mai departe, la nord, pe coastă, sunt locuri mult mai rapide. Dar și mai încete. Orașul nostru e cunoscut pentru asta, dar nu într-un sens bun. Cobor la stația Shibuya și urmez cuminte indicatoarele, până când ajung la ieșirea Hachiko, cu statuia câinelui. Parcă toată lumea se duce acolo. Trebuie să fie o statuie extraordinară.

E doar o statuie OK. Oamenii se înghesuie în jurul ei, aproape toată lumea urlă în telefon *Ești aici? Eu sunt aici. Nu te văd.* Tot ce e în jurul ei e mult mai interesant: ecrane uriașe, lumini revărsându-se asupra mea, deși e ziuă. Celebra trecere de pietoni e în față și, când mă uit, se aude semnalul și se face verde și hoarde năvălesc pe dungile albe și negre ale zebrei. Turiștii fotografiază și filmează, probabil că de aceea e nebunie maximă, fiindcă oamenii stau în mijloc și fac *selfie*-uri. Sunt o groază de străini. E mult de când n-am mai simțit că nu ies în evidență pe stradă.

Știu că mă apropii de locul rapid fiindcă magazinele au tot feluri de *omiyage*[30]: o varietate de ceasuri care o iau înainte, cu limbi care se învârt prea repede, tricouri, șepci, șosete. Un semn mare explică ce e un fus, avertizându-i pe cei care sunt la prima vizită să aibă grijă și să nu stea mai mult de douăzeci și patru de ore. Oamenii își fac poze lângă semn.

La intrare e o barieră și, înainte să trec, am o ezitare. În jurul meu toată lumea sporovăiește, râde, scoate telefonul pentru a sărbători momentul. La o cabină cu taxă, cu un paznic indiferent, se difuzează instrucțiuni și măsuri de precauție în engleză. Nu catadicsesc să-i zic că vorbesc japoneză. Dau din cap aprobator și mă lasă să intru.

Se aude doar un mic clinchet, însă în partea cealaltă oamenii se clatină, ținându-se unul de altul ca să-și păstreze echilibrul. Fusul e cu nici zece minute înainte, la fiecare oră; în cea mai mică dintre zonele de acasă e mai rău de atât. Unii țipă și râd, reacționează exagerat, se strâmbă în poze; puțini par cu adevărat speriați. Mă uit și eu de jur împrejur ca toți ceilalți. Strada e

înțesată de gherete și de magazine. E plină de oameni — nu de străini, ci de japonezi. La urma urmei, cea mai mare a țării se află în timpul normal.

Peste tot, ceasuri. Mascota e o versiune simpatică a unui *zorigami*, un ceas posedat, unul dintre multele obiecte dintr-o gospodărie care se înfurie și prinde viață, dacă e lăsat stricat ori singur prea mult timp. Alung din gând amintirea cu ceașca de ceai mișcătoare. *Zorigami* nu e ceva înspăimântător, e ceva adorabil, cu ochi mari și brațe și picioare mici. Se numește Zori-chan și arată de parcă un ursuleț și un ceas s-ar fi îndrăgostit și ar fi avut un copil. Celelalte ceasuri merg exagerat de repede, câteodată lângă alt ceas pe care scrie „timp normal", ca să se sublinieze ideea. Habar n-am cum ar putea ele să arate timpul normal aici, dar nimeni altcineva nu pare să-și pună întrebarea. O, e ciudat. Mă chiorăsc în prăvăliile și restaurantele mici. Undeva se vinde *imagawayaki*[31] în formă de ceas, cumpăr unul și îl mănânc repede, pasta de fasole îmi arde limba. E delicioasă.

Deasupra restaurantelor și a magazinelor sunt reclame la școli de pregătire, hoteluri-capsulă, saloane de înfrumusețare. Școlile de pregătire sunt cunoscute pentru că acolo obții mai mult timp pentru a studia. Există zone de lucru comune unde poți închiria un birou la care să lucrezi, să-ți faci temele ori să te ocupi de impozite. Cea mai mare e nouă și strălucitoare, condusă de o importantă companie internațională. Oamenii intră și ies în grabă, par stresați și epuizați, cu toate că se presupune că ar înșela timpul. Probabil că hotelurile sunt pline de oameni de afaceri care încearcă să mai prindă

câteva minute de odihnă în timpul pauzei pentru masa de prânz.

Plec de pe strada cu magazine acoperită. O mișcare pe o alee îmi atrage atenția, însă e doar o pisică vagaboandă, cu coada scurtă, care o zbughește în spatele unui aparat de aer condiționat ce zbârnâie. Nu, nu sunt creaturi fugare pe-aici, spirite sau zei.

Las pisica să-și vadă de rătăcirile ei secrete și mă îndrept spre o clădire din sticlă și metal, care se proclamă centru de informare. Pe lângă fotografiile și filmele ce rulează pe ecrane, există diverse plăcuțe informative. *La construirea clădirii nu s-a putut folosi lemn fiindcă nu se știa cum o să îmbătrânească,* anunță una. Există fotografii de dinainte de reconstrucție și de după. În primele, imobilele sunt distruse, prăbușite, crăpate. Oamenii umblă pe stradă, plini de praf, răniți și șocați. Nu e atât de groaznic, am văzut mai rău, după care mă apucă rușinea, fiindcă aș vrea să le spun celor din fotografii: *Nici nu știți ce noroc aveți*.

Următoarea secțiune e dedicată științei, încearcă să explice de ce a devenit confuz timpul după Teroare. Un film animat arată Pământul învârtindu-se, sărind, apoi învârtindu-se mai tare. Japonia ajunge în prim-plan, iar din mijlocul Terorii apar niște inelușe care pulsează. Mă uit și cred că știu ce punctuleț roșu e orașul meu. În film nu se menționează. Câteva instantanee scurte arată adevărata nenorocire, dar realizatorii își îndreaptă degrabă atenția spre altceva. Mă mut la celelalte fotografii, în care totul e curat și reconstruit. Oamenii zâmbesc unul la altul și la aparatul de fotografiat, încântați că viața lor e *reîntinerită* și *revitalizată*.

Mă uit în telefon pentru că nu mai pot să privesc expoziția asta. Koki mi-a trimis deja informații despre locul unde se află cafeneaua, e aproape. El mai are ceva de lucru, dar am obosit și nu am chef să mă plimb pe aici.

sunt pe drum, îi scriu într-un mesaj.

Cafeneaua lui e într-un bloc-turn atât de înalt, că are și o platformă de observație. La etajul douăzeci. Mă înghesui într-un lift cu puhoi de suflete și, pe măsură ce urcăm încet, încep să-mi bubuie urechile. Ușile se deschid și oamenii se împart în cei care vor cafea și cei care vor să admire priveliștea. Îl zăresc pe Koki prin pereții de sticlă, are o cămașă albă și un șorț bleumarin. Duce o tavă cu cafele la o masă unde stau două tinere. Ele se uită la cafea, râd și bat din palme, o pozează și le sclipesc ochii la Koki. El se înclină ușor și apoi se întoarce la aparatul de cafea. Intru, răspunzând cu un zâmbet vag când tipul de la ușă mă întreabă dacă doresc un loc.

— Bună, îl salut pe Koki.

El tresare și varsă niște apă caldă pe el.

— Ah!

— Au! Scuze!

— E OK. O pățesc des.

Bagă mâna sub jetul de apă rece.

— Faci cafele magice sau ceva de genul ăsta? îl întreb și arăt cu capul spre cele două femei de la masă. Sunt foarte drăguțe.

— A, spune el. E *latte*-ul casei. Ar trebui să încerci.

Mă duc la tejghea și comand. Aproape o mie de yeni. Serios?

El observă că mă strâmb.

— În zona asta totul e mai scump.

Se apucă să facă spumă de lapte.

— Ar trebui să ieși pe terasă, e drăguț.

Majoritatea meselor de afară sunt goale. Cerul e limpede, lumina capătă o nuanță gălbuie și orașul pare mai blând, iar marginile ascuțite ale edificiilor se estompează. Dar se simte o nepotrivire bizară și-mi ia un timp să-mi dau seama despre ce e vorba: văd orașul mișcându-se cu încetinitorul. O clipă mă ia amețeala și mă apuc de balustradă.

Koki iese și-mi întinde o ceașcă. În spumă e desenat un ceas.

— E semnătura?

— Da. Semnătura timpului.

Râd, dar n-am cum să nu dau ochii peste cap.

— E prea mult! comentez, mai tare decât aș vrea. Ceasurile, suvenirurile, e ca un parc tematic.

— Nu se deosebește cu nimic de orice atracție turistică din țară. Mascote și toate cele.

— Dar asta... asta e altceva. Aici s-a întâmplat ceva rău.

— Acum nu e rău, arată Koki spre omenii care mănâncă prăjituri.

— Nu crezi? Toate școlile alea de pregătire? Unii au nevoie de mai mult timp și nu din motive bune.

— Sora, după tine, lucrurile trebuie să fie ori una, ori alta. Tu nu te poziționezi niciodată la mijloc.

Habar n-are el cum mă poziționez exact la mijloc acum.

Se sprijină cu brațele de balustradă,

— La început mi se părea cam ciudat. Încă mi se pare. Dar e cumva... încurajator. Faptul că Teroarea n-a nenorocit pe toată lumea definitiv m-a făcut să mă simt mai bine.

Mă uit în gol spre străzile largi, drepte, pe care oamenii se văd ca niște puncte și spre șoselele

pline de mașini. Își văd de viața lor, iar eu simt că mi se deschide o gaură în piept, iar aerul se năpustește înăuntru, golindu-mă de orice altceva. Nu vreau să fiu geloasă pe ei, dar sunt, și nu vreau să mă simt goală, dar mă simt.

— Să-ți bei cafeaua, mă înghiontește Koki în umăr.

Iau o gură. Are un gust bogat, fin, de lapte.

— E bună.

— Nu fi așa de surprinsă! se indignează el. Mi-a luat săptămâni până am învățat s-o prepar cum trebuie.

— De ce ai vrut să lucrezi aici?

— E bun salariul. Se plătește și în funcție de orele din fusuri.

— Așa cum și trebuie. Dar eu aveam impresia că ai bursă.

— Nu e de ajuns. Trebuie să lucrez. Ca și alți studenți.

— Dar nu mulți, presupun eu. Sunt toți bogați? întreb.

— Mai bogați decât noi.

— Nici nu e greu.

— Ei știu că eu sunt puștiul cu bursă. Pentru că uneori universitatea mă mai scoate în lume pentru chestii legate de funcții și fotografii. Ca să arate ce buni sunt ei, cum ajută regiunile defavorizate. Trebuie să fiu recunoscător și să le mulțumesc iar.

Koki își încleștează mâinile pe balustradă.

— E oribil, zic eu. Atunci, universitatea n-o face din bunătate.

Koki își îndreaptă spatele.

— Știu. Dar primesc o educație, nu? O să merite.

Strânge din dinți ca atunci când e hotărât să-și atingă scopul. Când se îmbărbătează pe el însuși.

— Ai dreptate, îi zic. Tu să iei cât mai mult din educația lor și să ți-o bagi în creier.

— Trebuie să mă întorc la muncă, mă anunță zâmbind. Scurta mea pauză s-a terminat, e clar.

Eu mă așez și privesc pe lângă zgârie-nori, pe lângă Tokio Tower și Skytree, întrebându-mă în ce direcție o fi casa mea.

După ce-și scoate șorțul, Koki sare imediat în rolul de ghid turistic. Îmi atrage atenția asupra unui magazin vechi de fructe și legume, afacerea câtorva bătrâne care ar putea să fi fost surori, asupra unui mic balcon din care se revarsă flori, asupra unui grup de cercetători serioși, care iau notițe.

— Există și lucruri normale, zice el. Viață normală.

Ar trebui să știe cât de bine reușesc oamenii să păstreze normalitatea. Dau din cap și sunt de acord fiindcă el e fericit și nu mai vreau să stric asta din nou. Pot să râd aici, cu el. Nu simt niciun pericol, niciun pustiu, niciun spirit.

— Ce mai vrei să faci? mă întreabă.

— Nu am vreun plan anume. Nu mă gândeam exact la *Tokio* când am hotărât să vin. Mai mult la…

Mai mult la cum să fac să scap de tata și de tot ce se dusese pe apa sâmbetei.

— La mine? râde el.

— Vezi să nu! Îmi doream să merg în altă parte. Nu pot să rămân pe veci în *inaka*[32].

— Ai putea face atâtea lucruri. Ești *aproape* la fel de deșteaptă ca mine, spune el, ferindu-se când mă întind să-i trag una. Nu trebuie decât să ieși din zona de confort.

Nici nu mai țin minte când m-am simțit confortabil ultima oară. Vreau să-i zic: mama îți pregătește cina și se asigură că o mănânci. Tata

ține minte cum te cheamă. Dar nici el nu mai are un frate cu care să joace baseball, cu care să se certe pe filme. Ce sens are să te întreci în suferință?

— Tatăl tău o să se descurce fără tine, spune el, citindu-mi expresia feței sau gândurile.

Eu îmi dreg glasul.

— Știu ce vreau să fac mâine. Aș vrea să văd universitatea ta. Studiezi științele, nu?

— Da, științele. Pentru că vreau ca prima mea specializare să fie științele *timpului*, Sora, îmi explică el cu subînțeles.

Nu știam asta, deși ar fi trebuit.

— Du-mă la un curs unde sunt mulți studenți. Pun pariu că profesorul nici măcar nu m-ar observa.

— O să mă gândesc, oftează Koki.

---

[30] „Suvenir" (în japoneză, în orig.).

[31] Desert japonez, pregătit adesea la festivaluri.

[32] În Japonia, zonă rurală, sat ori insulă izolată, departe de marile centre urbane.

蚯蚓出

Ies la suprafață viermii

15

— *Hai!* spune Koki.

Mă ia de mână, nu romantic, ci ca o mamă care-și trage după ea copilul crizat.

— Dar e atât de devreme, mă plâng eu.

— Nu, nu e. Și a fost ideea ta, nu?

Mă zorește prin poarta unde se verifică biletele în stație, cot la cot cu alți studenți și muncitori.

— N-ai decât să te întorci în pat.

— Nu, nu.

De fapt, îmi luase ceva timp să-l conving. A fost de acord doar pentru că poate susține că habar n-are cine sunt, dacă se prinde cineva că nu sunt studentă.

Mă dezmeticesc când, după ce intrăm pe poarta universității, mergem de-a lungul unei alei mărginite de copaci înalți, pe care circulă puzderie de studenți. În fața noastră, o clădire din cărămidă roșie se înalță hotărâtă pe fundalul alcătuit din norii estompați ai dimineții.

— Intrăm acolo?

— Nu, nu-ți face griji!

— Dar nu-mi fac griji.

Totuși, edificiul e intimidant. Poate că oamenii *ar ști* că nu sunt de-acolo.

Mă străduiesc să fiu relaxată când intrăm în sala de curs, cu toate că e exact așa cum mi-o închipuiam — ceea ce mă emoționează — , cu rânduri de scaune și de pupitre așezate în semicerc, în jurul unei platforme joase. Sunt mai puțin de o sută de studenți înăuntru, deși probabil că ar încăpea de două ori pe atât. Stau

împreună, vorbesc, râd, își fac de lucru cu telefonul ori dorm.

Koki mă conduce la un rând din mijlocul sălii, îmi arată un scaun din capăt, cel mai departe de pupitrul profesorului.

— Ei? E pe cât de atrăgător te așteptai?

— Cum să fie atrăgător, când tipului ăluia îi curg balele pe penar? Și nu sunt decât trei fete.

— Da, nu e tocmai un echilibru, se strâmbă el. Încă un motiv să vii aici.

— Ori să *nu* vin, zic eu.

— Ai putea fi un exemplu.

— Asta e treaba universității, nu a mea.

— Nu e de mirare că n-ai slujbă, răspunde el.

Asta îmi închide gura.

Însă profesorul care intră în sală e o femeie. Se aude vag o rumoare.

Koki se îndreaptă de spate.

— Nu e profesoara noastră.

E Naomi.

Mă stăpânesc să nu scot o înjurătură năprasnică și urlu în gând.

— Dar parcă am văzut-o pe-aici și se pare că e superdeșteaptă, adaugă Koki. Pun pariu că o să fie un curs interesant. E ziua ta norocoasă.

— Într-adevăr.

Și ceilalți par să se creadă norocoși. Toată lumea e atentă, se face liniște. Doar un singur student încă doarme.

Naomi e gata să înceapă.

— Bună! Eu sunt Nomura. Shirai-sensei e bolnav, așa că astăzi voi preda eu. Nu mi-a spus ce anume avea în plan pentru acest curs, așa că vă rog să mă scuzați dacă e o prelegere susținută, cumva, la întâmplare.

Vorbește într-o japoneză aproape perfectă.

După reacțiile studenților, nu se pune problema că ar fi nevoie s-o scuze.

Ea nu pare să-și dea seama că face senzație. Vorbește pe un ton clar și hotărât, care nu produce ecou.

— Lecția noastră chiar *va fi* la întâmplare, fiindcă astăzi vom discuta despre entropie.

Entropie nu e un cuvânt pe care să-l mai fi auzit vreodată în japoneză. Îmi dau seama, prea târziu, că e posibil ca toată prelegerea să fie așa, plină de termeni tehnici pe care nu-i cunosc.

— Entropie? îl întreb în șoaptă pe Koki.

— Ca... dezordinea. Haosul, răspunde el.

Naomi întreabă dacă a mai învățat cineva despre asta, iar studenții ridică din umeri sau încuviințează cu șovăială, într-un mod care sugerează că nu, dar nu vor să pară neștiutori, sau poate că ar fi învățat, dar nu vor să li se pună întrebări.

Naomi înțelege, firește, și continuă:

— Așadar, entropia este modul în care măsurăm caracterul întâmplător al unui sistem. Se folosește mai mult în fizică și în chimie, dar și în cosmologie, chiar și în economie. Evident că există în viața noastră de zi cu zi, deși e atât de prezentă, că nici nu o observăm. În viețile noastre există mai multă entropie decât ordine. În cazul vostru, care sunteți studenți, sigur e așa, adaugă ea sec.

Se aude un chicot precaut când toată lumea își dă seama că are dreptate, dar nu știe dacă ne ceartă sau glumește.

Naomi se apucă să vorbească despre cum se topesc cuburile de gheață, despre apă și abur, după care trece la o prezentare care include un fel de ecuații pe care aproape le-am uitat, în mare, deși le știam de la ora de știință — șiruri de

numere, litere, paranteze și simboluri. Ne arată o imagine cu un borcan în care par să fie niște artificii care ricoșează.

— Într-un sistem închis, haosul poate să rămână la fel ori poate să ia proporții. Oricum, de micșorat, nu poate să se micșoreze niciodată sau să se liniștească.

Cu un click dă la imaginea următoare, Pământul într-un glob de sticlă.

— Să trecem la o scară mai mare. Dacă universul e la fel? Un sistem închis. Ar putea răspunde la una dintre cele mai interesante probleme din știință: de ce nu ne putem întoarce în timp?

Se iscă rumoare, aproape un hohot de râs. Studentul care dormea s-a trezit și clipește des, dar n-aș putea spune dacă din cauză că e buimac sau pentru că intelectul lui e nedumerit.

— Un salt, spune Koki și ridică o sprânceană.

— Eu mă gândeam că așa ajungem de la o idee la alta, îi zic.

— Săgeata timpului se numește așa pentru că înaintează în lumea naturală, continuă Naomi. Odată plecată din arc, nu-și poate schimba direcția și nu-și poate stăvili impulsul. Dar, dacă universul este un sistem închis, atunci entropia nu poate scădea. E imposibil să ne întoarcem la un timp anume în sistemul nostru, care să fie exact cum era înainte; nu ne putem întoarce în trecut, fiindcă el a existat doar atunci. Nu se poate recupera.

Altă rumoare în sală, dar acum e mai degrabă o ridicare din umeri, un „Și ce?" nerostit.

Dar eu mă gândesc și mă tot gândesc pentru că, deși înțeleg, totuși e greșit. Nu ne putem întoarce și, da, lumea înseamnă haos, dar oare din cauza asta un timp există doar în trecut? Poate că nu ne putem întoarce fizic într-un timp,

dar ăsta nu e singurul fel în care ne putem întoarce. Și cu oamenii cum rămâne?

— Nu sunt și oamenii sisteme închise? Nu suntem alcătuiți din haos?

— *Sora,* sâsâie Koki la mine, fiindcă am vorbit mai tare decât intenționam și întrebările mele au nimerit într-un moment de tăcere, când Naomi făcea o pauză între cuvinte.

Iar acum ea se uită la mine și e limpede că are un autocontrol extraordinar, de vreme ce face ochii mari doar o fracțiune de secundă, atunci când mă recunoaște.

— Scuze.

Rezist tentației de a mă întoarce spre Koki ca să-i cer ajutorul. El se uită țintă în față, roșu în obraji.

— Oamenii sunt alcătuiți din haos *și* din ordine, explică Naomi și trece la următoarea imagine, revenind firesc la prelegerea ei, de parcă nici n-aș fi întrerupt-o vreodată.

Ceea ce nu e și cazul celorlalți, fiindcă mă aleg cu niște priviri care exprimă o varietate de reacții, de la curiozitate la o ușoară enervare. Koki, conștiincios, ia notițe. Eu o urmăresc pe Naomi, dar îmi vine greu să mă concentrez pe ce spune, pentru că sunt cu gândul la ordinea din oamenii pe care îi cunosc.

Proiectorul se oprește. Cursul s-a încheiat. Studenții își pun caietele în geantă, își verifică telefonul, ies din sală. Nu mai știu care au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit Naomi.

— Gata, anunță Koki. Trebuie să pleci.

Bag de seamă că a zis *pleci,* nu *plecăm,* și mă adun. Un student discută însuflețit cu Naomi și în spatele lui așteaptă altul.

— Scuze, Koki, spun eu afară. Pur și simplu, mi-a venit ideea.

— Păi, răspunde el, gândești cu voce prea ridicată, cred.

— Nu gândesc deloc, protestez.

— Adevărat.

După aceea clatină din cap și zâmbește.

— Tot o minciună.

— Mulțumesc că m-ai adus, îi zâmbesc și eu, ușurată. Mi-a plăcut.

— A fost altfel, oricum. Ne vedem mai târziu.

— Pa!

O luăm unul într-o parte, altul în cealaltă. Eu merg încet și număr până la o sută, după care mă întorc. Koki a plecat. Mă duc repede spre sala de curs.

竹笋生

Apar lăstarii de bambus

16

Când ajung, Naomi e la jumătate drumului dintre pupitrul profesorului și ușă.

— Aici erai! exclamă în engleză. Ți-a plăcut prelegerea mea?

— Da.

— Interesant! Eu mă gândeam că ți s-o fi părut imprecisă.

Mă uit atent să văd dacă e nervoasă.

— Nu. Doar m-a pus pe gânduri.

— Ceea ce pentru mine e o satisfacție profesională. Nu m-am așteptat să apari la un curs, îmi spune, scrutându-mă..

— Voiam să încerc să dau de tine, dar, sincer, acum a fost o coincidență.

— O coincidență.

Se uită la mine puțin prea mult.

— Îți sunt datoare taxa. Vii la mine în birou?

Bănuiesc că vrea să-mi vorbească.

— Sigur.

Biroul ei este mai plin de culoare decât m-aș fi așteptat. Are imagini printate și fotografii, flori roșii pe pervaz. Locul e mai mic decât aș fi crezut și mai ponosit. Naomi se așază la birou, iar eu în fața ei, reluându-mi rolul de studentă.

— Oamenii *sunt* alcătuiți din ordine și haos. Dar nu cumva mai mult din haos decât din ordine?

Nu am nici cea mai vagă idee de ce asta îmi iese pe gură prima dată.

— Trăim într-un sistem mult mai mare decât noi și trebuie să-i urmăm regulile. Dar, spune ea, există anomalii. Nu-i așa?

— *Știi* că e așa.

Se uită la mine vag amuzată.

— Așadar, ce s-a întâmplat după ce te-au prins?

— M-au luat la întrebări. Habar n-am de ce-și apără așa micile recolte.

— *Tu* de ce erai așa de interesată de ei? întreabă ea.

Ridic din umeri.

— Părea ciudat, pur și simplu. Adică... cu ce se ocupă ei acolo?

— Găsesc modalități să facă bani, cred. În general, asta e explicația.

— Să cultivi legume nu e o descoperire.

— Dar ar putea fi o metodă. Ce zici?

Așteaptă, nu ca o profesoară răspunsul corect, ci ca și cum ar interesa-o ce am de spus.

— Cred, zic eu, că în unele locuri legumele pot să crească mai repede, ceea ce înseamnă mai mulți bani. Mai încet... Nu e adevărat că, dacă mănânci *slow food,* îmbătrânești mai greu. Nu-i așa? adaug după o pauză.

— Din câte știu eu, nu, răspunde ea. Oricum, asta nu înseamnă neapărat că e neadevărat și nici că nu poți să le vinzi prezentându-le astfel.

— Sigur e ilegal.

— Există tot felul de produse care, deși nu s-a *dovedit* că funcționează, oricum se folosesc. Pentru că de ce să nu încerci, dacă există o șansă? Cumpărăm chestii pentru că sperăm, nu pentru că există dovezi.

— Deci compania chiar nu face nimic rău.

Dezamăgirea mă ajută să-mi dau seama că eram convinsă că e o corporație sinistră.

— Nu trebuie nici măcar să prezinte produsele ca leacuri miraculoase împotriva îmbătrânirii. Pot folosi pământul și timpul să cultive cât se poate de mult. Ori să crească animale și altele. Nu trebuie să facă rău ca să nu fie bine, bănuiesc.

Pot, pur și simplu, să fie capitaliști și să urmărească să facă bani.

Asta e o revelație chiar prostească.

— Ceea ce nu e *chiar atât* de rău sau sigur nu e așa pentru majoritatea oamenilor. Ar fi de ajutor pentru zonă, sunt sigură, drept care nimeni nu are nimic împotrivă, subliniază Naomi.

În acest scop n-o să se țină seama de cât de rău poate să fie pentru oamenii care chiar lucrează acolo până când n-o să fie prea târziu. Îmi vin în minte apele otrăvite, viețuitoarele care dispar și temperaturile din ce în ce mai mari. Nimic nou.

— Tata lucrează pentru ei.

Și aproape că mă doare când mă corectez:

— *A lucrat* pentru ei.

Ea se lasă pe spate în scaun.

— Și preocuparea ta a avut vreo legătură cu asta?

— A fost vina mea.

Mă holbez la blugii mei. Lângă genunchiul stâng e o pată.

Vocea ei devine mai blândă:

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa ceva, Yuna.

Uitasem de asta.

— Sora. Numele meu adevărat e Sora.

— Ești o adevărată infractoare! rânjește ea.

— Profesionistă, rectific eu.

— Bineînțeles. Păi, Sora, ce alte motive ai mai avut să vii la Tokio? Sau ăsta e felul tău profesionist de a aborda plățile restante? Apropo...

Îmi întinde un plic.

— Mulțumesc.

Îl bag în geantă fără să-l deschid.

— Prietenul meu studiază aici, în departamentul tău. Dar n-am aflat decât atunci când am venit aici.

— Altă coincidență.

— Da, mai ales că e singurul meu prieten.

Râd, ca să nu sune atât de jalnic. Dar asta face să sune și *mai* jalnic.

— Deci te interesează să studiezi timpul mai în amănunt, spune Naomi.

Nu știam că părusem altfel.

— Tu ce căutai cu mine în fusuri, măsurând timpul cu apă?

Ea clipește, parcă luată prin surprindere.

— Voiam să văd pe pielea mea, la o scară mai mare decât aici, în Tokio. Și voiam să mă întâlnesc iar cu tine.

— Poftim? De ce? o întreb, încordându-mă.

— Cred că, în ceea ce privește fusurile, localnicii au experiențe și idei diferite de ale celor care fac cercetări și le studiază.

Deci, din nou, eram un experiment pentru altcineva. Sigur mi se putea citi furia pe față.

— Apropo, asta nu e cercetarea mea oficială, completează ea repede. E o curiozitate, cum cred că ți-am zis. M-am întâlnit și cu alții care duc oamenii în fusuri.

— Eu nu-i cunosc.

Cu ceva vreme în urmă întrebasem în stânga și în dreapta despre alte tururi, dar nimeni din jurul meu nu se ocupa cu așa ceva sau, cel puțin, nu-și făcea reclamă, într-un fel sau altul. Mă gândisem să le scriu celor câțiva ghizi pe care-i găsisem, ba chiar și să merg sub acoperire să văd ce fac, dar ce rost ar fi avut? Nu era ca și cum ne-am fi luat la întrecere pentru cronici pe Tripadvisor.

— Nici nu credeam că-i știi. Dar tu aveai alt gen de cunoștințe. Ceasul-floare, de exemplu…

Mă măsoară din cap până-n picioare. Poate că n-ar trebui să am atâta încredere în Naomi.

— Eu mă pregăteam mult. Poate ceilalți ghizi aveau altele de făcut.

— O, fiecare cu felul lui, răspunde ea grav. Știau lucruri, desigur. Unii știau o groază de teorii — întemeiate și neîntemeiate — și povești despre ce pățiseră localnicii de acolo.

— Tu nu crezi că s-ar putea să *nu* fie povești? o întreb pe un ton degajat. Există vreo șansă...

— Sunt cât se poate de precaută, oftează ea, când susțin că e absolut imposibil. Și totuși, pe măsură ce trec anii, e din ce în ce mai puțin probabil să fi supraviețuit cineva în fusuri.

— Dar nu știi sigur, îngaim eu. Nu știi ce e înăuntru.

— Ghizilor le era frică, povestește ea dintr-odată. Unii urau fusurile, întotdeauna cu un motiv întemeiat. Iubeau casele pierdute, la care nu se puteau întoarce. N-ai cum să le urăști.

— Nu fusurile sunt de vină. Ele sunt un efect.

— A, urăști cauza.

Oricare ar fi fost forța care a mișcat pământul, vreau să zic, nu a fost ceva normal. Cum ar fi putut să provoace un dezastru atât de îngrozitor, un dezastru de necrezut? Mi se învârte în cap o poveste. Somnul mi se zbate în stomac.

— Mă doare, spun eu încet, să merg în locurile alea, în fusuri. E înspăimântător.

Ea dă din cap aprobator. Se ridică, se duce la fereastră și se uită afară, cu spatele la mine.

— Știi centrele de relocare?

— Da. Unde stăteau oamenii în timp ce așteptau locuri noi în care să trăiască.

— Fratele bunicului meu era într-unul dintre ele. Într-un loc din nord, mai departe decât casa ta. Am fost la el în vizită de mai multe ori. Nu era foarte comod — locatarii nu aveau bucătării proprii în care să gătească și totul era temporar,

deși unii locuiesc și acum în astfel de centre. El nu era foarte bătrân și nu era tocmai singur... Avea prieteni. Dar soția lui murise la Teroare și el se afla într-un loc care nu era casa lui și zicea că fiecare zi ajunsese să fie la fel cu precedenta. Ca și cum, pentru el, timpul s-ar fi oprit.

Își duce mâna la față.

— A murit.

— Îmi pare rău, zic eu. Îmi pare foarte rău.

— Da.

Aud vag glasuri, studenții, afară ori undeva în clădire, stau de vorbă, râd, merg încolo și încoace.

— Tata nu e bine, răbufnesc eu, mică și proastă.

— Oh...

Se așază.

— Tot uită când s-a întâmplat ceva. Nu e el însuși. Doctorul — un doctor — a spus că e bine, că doar are nevoie de odihnă, dar...

Îi văd ochii plini de compasiune.

— E cercetător de teren. În fusurile orare.

Naomi scoate un sunet care exprimă aproape satisfacție, de parcă ar fi găsit răspunsul la o ecuație grea.

— Și *de aceea* ai venit.

— Nu m-am gândit așa de clar, dar... da.

Nu mă simt mai bine după ce recunosc că am nevoie de ajutor.

— Tata merge foarte des în fusuri.

— Cât de des, adică?

— De câteva ori pe săptămână, cel puțin.

— În *fiecare* săptămână?

— Da. Știu că nu e bine. El a fost cercetătorul principal — de fapt, singurul, deci n-avea cine să-l oprească. Șefului nu-i păsa.

Ceea ce nu e tocmai adevărat despre Yamagata.

— Ori nu-i păsa destul, mă corectez eu.

Naomi clatină din cap.

— Asta e neglijență. Sigur încalcă niște legi ale muncii, dacă nu chiar interdicțiile din fusuri.

— Corect, fiindcă Japonia se pricepe cât se poate de bine când e vorba ca oamenii să *nu* moară de epuizare.

— Nu te înșeli, oftează Naomi. Ai suferit vreun efect advers?

— Câteodată mi-e rău când ies dintr-un fus. Vomam în fiecare dimineață, uneori, dar acum nu. Asta e tot.

Dar habar n-am. Ar putea exista efecte pe care nu le-am observat niciodată ori pe care le-am uitat. Poate am avut momente ca ale tatei și, pur și simplu, nu le-am ținut minte. Cum aș putea ști vreodată?

Naomi bate cu stiloul, nerăbdătoare să afle mai mult.

— Continuă, spune-mi! N-o să te bag în bucluc.

— Dar cum ar fi să te bagi pe tine însăți în bucluc?

Asta o face și mai curioasă.

— Eu pot să simt — fizic, cred — fusurile și granițele unde se schimbă timpul.

Ea se apleacă în față, atentă.

— Am luat chestii din fusuri de câteva ori. Știu că n-ar trebui, mă grăbesc să adaug.

Naomi ridică din umeri. Adică asta a vrut să spună cu „n-o să te bag în bucluc".

— Câteodată, atunci când fac asta, am așa, un sentiment. Ceva... mic se eliberează. Ca un impuls electric. Iar în ultima vreme am simțit chestia asta când eram aproape de tata. În timpul normal, nu în fusuri. Dacă-l ating, se întâmplă ceva ca un șoc. Ca... ca și cum ar elibera timp. Nu știu.

Ea nu mă slăbește din ochi, nici nu clipește.

— Sigur ai mai auzit din astea. Nu?

Naomi clatină din cap.

— Asta e ceva nou. Habar n-am ce e.

Simt cum mă dezumflu. Crezusem că ea știe, sperasem atât de tare că făcuse cercetări și dovedise ceva.

— S-au făcut cercetări despre radiație și... alte chestii periculoase. De ce sunt fusurile altfel?

— Tuturor, îmi răspunde ea, le e frică de timp. Tatăl tău cum resimte impulsurile astea?

— Nu le resimte. I-am povestit despre ele și l-au interesat — l-au interesat *prea* mult. O să se întoarcă în fusuri, asta e sigur. Mai bine nu i-aș fi zis nimic.

Fusesem așa de proastă!

— N-ar fi fost corect din partea ta să nu-i zici. El e omul care poate să te înțeleagă cel mai bine. A publicat ceva articole ori chestii din astea?

— A... da, de fapt, acum mulți ani. Împreună cu un alt cercetător cu care a lucrat, Kang Soo-jin.

Fuseseră cât se poate de fericiți, iar eu nu reușisem să citesc decât o pagină, după care mă dădusem bătută.

Naomi își notează asta.

— Pot să mă întâlnesc cu el? Ar fi dispus să discute cu mine?

— Cred că da. Dar să nu-i zici cum ne-am cunoscut.

— Bineînțeles. Aș vrea să te uiți pe un proiect la care lucrez. Ai putea veni încoace mâine?

— N-am nimic mai bun de făcut, îi răspund, de parcă n-aș vrea deloc să văd cu ce se ocupă ea.

— În Tokio? mă întreabă, ridicând din sprâncene. Cum spui tu. Vino după prânz, atunci apare asistenta mea. Ne întâlnim la mine în birou.

Aruncă un ochi la ceas.

— Trebuie să plec.

— Mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine. Etc.

Îmi vine să-i strâng mâna sau s-o îmbrățișez, dar ar fi prea ciudat. Nu mi se pare genul sentimental.

— *Eu* îți mulțumesc. A fost foarte interesant.

Interesant e un cuvânt prea mic pentru a descrie cum a fost, dar nu-i spun decât:

— Pe mâine!

*

Găsesc o cafenea ieftină și zăbovesc la o cafea oribilă, regretând că nu mi-am luat la mine o carte. Scot telefonul să-l întreb pe Koki când termină orele, dar îmi aduc aminte că diseară se duce la slujbă. Ezit înainte să-l sun pe tata. Simt o ușurare rușinoasă când nu răspunde. O să mai încerc.

Pentru moment, știu unde vreau să merg. În fusul încet.

Paznicul de serviciu la granița dintre timpuri pare mort de plictiseală. Arată spre ecranul din fața mea.

— Peste șaisprezece ani?

— Da.

— Însărcinată sau cu vreo problemă de sănătate?

— Nu.

— Cinci sute de yeni.

Pun o monedă în tava pentru bani și el îmi înmânează un bilet.

— Diferența de timp în fus e de aproximativ cinci-zece minute la fiecare oră. Vă recomandăm să nu stați mai mult de douăzeci și patru de ore. Vă rugăm să vă uitați la ceas în permanență.

— Înțeleg.

Iau biletul și intru, auzind cum paznicul deja repetă discursul pentru vizitatorul care urmează la rând.

După ce merg câțiva metri, simt schimbarea fusurilor. Destul de bruscă. E limpede că, de jur împrejurul meu, o simt și ceilalți oameni, dar fac mult mai puține fotografii, iar turiști sunt, e cât se poate de clar, și mai puțini. Clădirile sunt mai neîngrijite, vopseaua s-a decolorat, totul e mai șters. Există mai multe hoteluri ieftine și cafenele cu acces la internet decât în fusul rapid, mai multe magazine *conbini* cu scaune pe care te poți așeza. În loc de cafenele tematice cochete, sunt prezente lanțurile de restaurante — din cele cu mâncare proastă, care nu închid niciodată, unde poți să tragi un pui de somn, dacă mai comanzi câte ceva o dată la câteva ore. Oamenii din jurul meu par îngrijorați și istoviți și au hainele șifonate. N-au venit să muncească sau să-și aducă adolescenții la meditații scumpe. Sunt aici ca să nu fie obligați să stea mult în lumea normală. Mai târziu vor veni probabil cei care pierd ultimul tren și vor să grăbească timpul până când se reia circulația. Vor ca timpul normal să treacă, ceea ce pare să se întâmple întotdeauna dis-de-dimineață, înainte să se crape de ziuă. Acelea sunt orele cel mai greu de depășit. Poți să rămâi aici un interval care pare a fi o oră, pentru a afla, atunci când pleci din fus, că soarele deja a răsărit.

Am pățit-o chiar eu. Ca să treacă mai repede o noapte când nu reușeam să dorm și voiam să se facă dimineață sau când tata lucra până târziu și nu-mi doream să fiu singură. Merg încet pe străzi, mă afund din ce în ce mai mult. Sunt terenuri virane, clădiri pustii. Îmi aduc aminte de acasă.

Văd o cafenea mică, dărăpănată, cum sunt peste tot, dar cu o lumină galbenă, mai caldă, care-mi amintește de ceva. O veioză de dormitor de când eram mică ori un felinar. Împing ușa și un clopoțel sună de parcă ar vrea să se ducă la culcare.

— Bine ai venit! Intră, zice o femeie din spatele tejghelei.

Mă așez la o masă de lângă fereastră.

— O cafea fierbinte, vă rog!

— Sigur, răspunde ea.

E o ceainărie ca pe vremuri, retro, ca în anii 1970, cu mult lemn închis la culoare și miros de țigară, cu toate că nu fumează nimeni.

— Poftiți.

Femeia îmi pune cafeaua pe masă. Ceașca și farfurioara sunt delicate, cu flori pe marginea aurită, care s-a tocit.

— Mulțumesc. E drăguță ceașca.

— Sunt ale bunicii. Ea a deschis cafeneaua, apoi au preluat-o părinții mei, iar acum eu. Dar nu prea e lume pe-aici. Nu mai e de când s-a schimbat timpul, știți.

— Înțeleg.

Și eu, care credeam că locuitorii din Tokio nu trebuie să fie prietenoși.

— În fusul rapid e altfel.

I se simte amarul în voce.

— Toată lumea vrea să meargă acolo. Acolo o cafenea ar fi plină mereu.

— Ați vrea să vă deschideți una acolo? o întreb.

— E așa de mare chiria... Știți expresia *timpul înseamnă bani*?

— Bineînțeles.

— Acum mai bine s-ar zice *banii cumpără timp.*

Toate școlile alea pregătitoare scumpe și elegantele birouri comune.

— Așa e.

— Nu e nicio noutate, continuă ea. Bogații au întotdeauna mai mult timp decât săracii. Timp să plece în vacanță. Timp de pierdut. Timp s-o ia de la capăt... Dar, dacă ești sărac, îți petreci timpul lucrând și muncind și în plus. Nu-ți permiți să-ți iei liber ori să-ți petreci timpul cu oamenii și cu lucrurile pe care le iubești...

Trage aer în piept.

De cealaltă parte a ferestrei trece un om cu barba răvășită și cu o cutie de bere atârnându-i în mână.

Femeia deschide ușa.

— Ryosuke-kun! Merge un sendviș, nu?

Bărbatul se oprește și nu sunt sigură dacă e beat sau nedumerit.

— Dar *omurice*[33]?

— Aia nu e sendviș!

Ea tot insistă, arătând spre cutia de bere.

— Fără mâncare și băutură de afară, știi.

El îi întinde cutia fără chef, se târăște până la o masă din spate și se așază de parcă ar fi țeapăn din cap până-n picioare. Ea îi aduce un pahar cu apă și dispare în bucătărie, în spatele barului.

Individul se uită la paharul cu apă, după care îl duce la gură și bea. Îi tremură mâna.

— Mulțumesc.

Îmi dau seama de ce mi se pare atât de bizar felul în care vorbește — nu pentru că vorbește rar, ci mai degrabă fiindcă pare să-i fi încetinit vorbirea, ca o înregistrare pe care o pui la viteză redusă.

Sorb din cafea, care acum e călduță. Bătrânul are în față o farfurioară cu ceașcă. Nu bea. Studiază modelul de pe marginea ceștii, care arată ca niște floricele albastre.

— Nu-mă-uita, îmi zice el în engleză.

— Nu vă uit, îi răspund, după care, dându-mi seama că se referă la flori, că nu vrea nimic de la mine, întorc capul.

Mă salvează femeia, care apare din bucătărie.

— Poftiți sendvișul.

Omurice arată bine, un semicerc galben, înfoiat, pe care e trasată perfect o dungă de ketchup.

Bătrânul zâmbește, un zâmbet larg și calm. Bate din palme și ia o furculiță.

— Hai! îl îndeamnă ea cu un semn din cap.

El se apucă să mănânce și închide ochii de plăcere.

Ea se întoarce la mine și eu mă prefac că nu i-am urmărit.

— Nu vă îngrijorați, îmi spune femeia, e în regulă.

— Of! Bine. E de-al casei?

— E fratele meu, îmi explică ea. Nu e chiar atât de beat.

Dau din cap aprobator, cu ochii la el iar. Se văd urmele lăsate de timp și de ceva ce seamănă cu disperarea.

— Mai doriți cafea? O prăjitură? mă întreabă.

Îi fac semn că nu.

— Mulțumesc foarte mult. Ar trebui să plec. Îmi aduceți nota de plată, vă rog?

Printează bonul și mi-l aduce pe altă farfurioară drăguță. Pun banii în ea.

— Vă mulțumesc foarte mult, îi spun și mă ridic stângace.

— Aveți grijă! îmi zâmbește femeia.

Din spatele ei, fratele îmi zâmbește și el și se vede pe fețele amândurora că fac parte din aceeași familie.

*

Mai hoinăresc puțin prin fus — vreo oră, în timpul normal. Mă surprind uitându-mă după umbre ce zăbovesc, dar nu văd niciuna; fiecare umbră are omul ei. Aici e altfel, nu e îndeajuns de încet, nu poți fi îndeajuns de singur.

La ieșire, un alt paznic îmi verifică biletul și mă lasă să plec. Timpul crește și descrește în jurul meu și eu merg mai departe, plutind luată de val, simțindu-mi corpul mișcându-se altfel.

Mă duc la Skytree pentru că acolo, la colosul argintiu care se înalță trufaș mai sus decât celelalte clădiri, se ajunge cel mai ușor. Skytree și timpul. Nu cu multă vreme în urmă, tata mi-a spus povestea — că timpul se mișcă mai încet în vârful colosului. Din cauza gravitației și a lui Einstein sau ceva de genul ăsta. Eu nu îl ascultasem — așa, și? Oamenii au construit turnul, iar timpul se putea explica. Pentru mine, nu e suficient de interesant cât să plătesc. Și, în plus, nici nu s-a pomenit ceva mai diferit de un copac, numai metal fără viață și linii dure, alunecoase. Un copac adevărat nu ar străpunge cerul așa; s-ar deschide spre el. Ar da mai mult decât a luat.

Ecranul telefonului se luminează. Koki.

ai murit?

nu, dar sunt zombi, răspund.

ai nevoie de creier ori sânge?

sunt tot japoneză, îi scriu. *am nevoie de orez*

va trebui să faci rost singură că stau la bibliotecă să fac teme

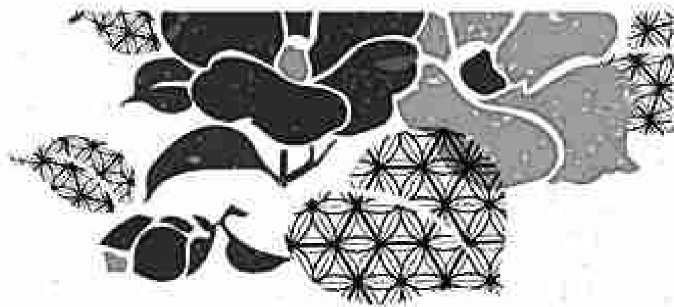
nicio problemă, răspund.

Mănânc *ramen*, după care mă urc în tren. Deși e trei sferturi plin, e cât se poate de liniște, călătorii stau cu urechile în căști și cu ochii în telefon. Toți sunt transportați undeva mai departe decât capătul liniei, la prietenii lor, să

afle păreri despre poze cu necunoscuți, să afle vești despre Japonia și despre lume, să se cufunde în cărți, în manga și în spectacole. Mă uit pe geam la lumini și la clădiri, estompate în tușe ample, în culori deschise.

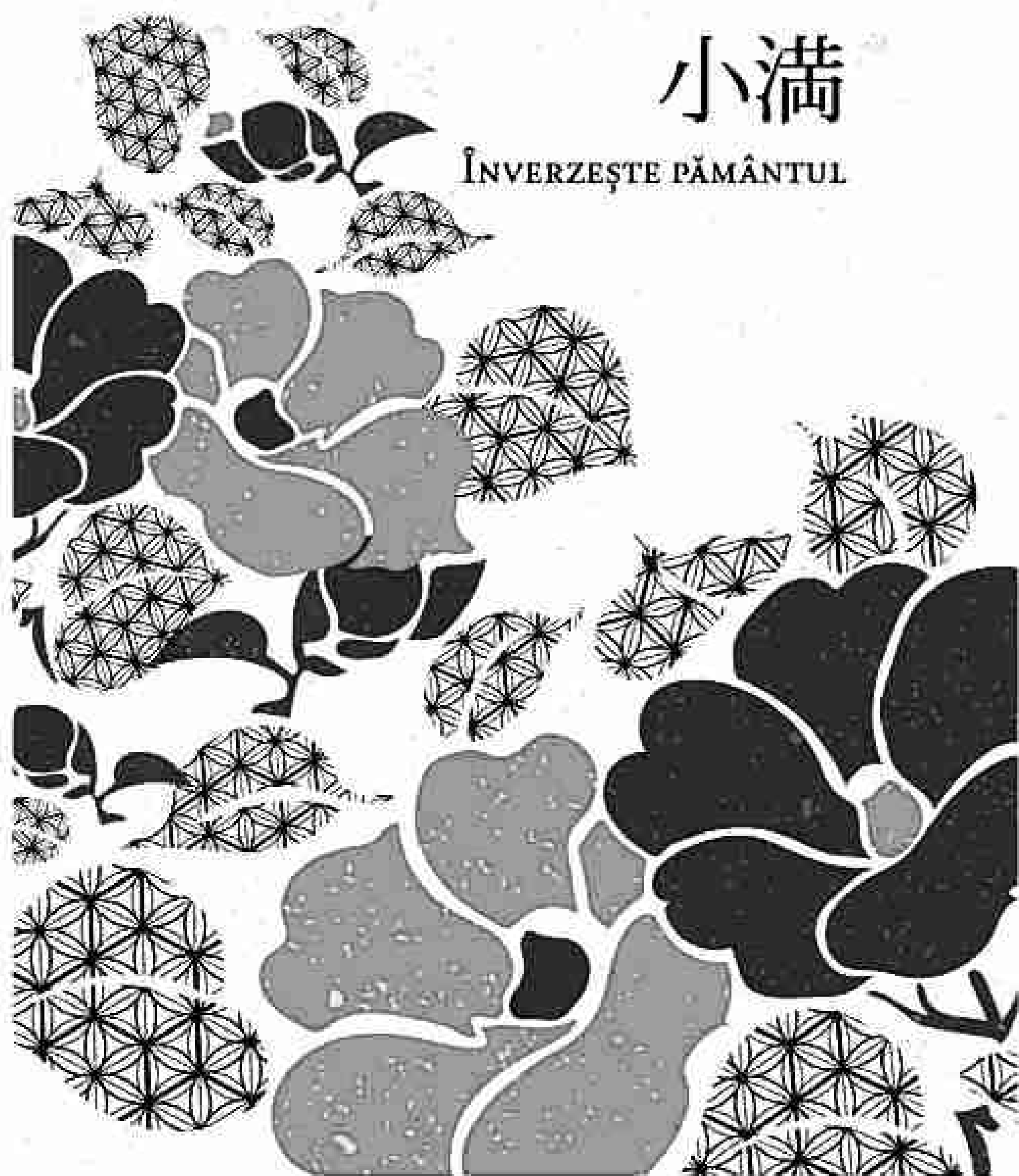
---

[33] Omletă cu orez, specifică bucătăriei japoneze.

小満

Înverzeşte pământul

17

Mă trezesc simțind aromă de cafea. Clipesc și întrezăresc lumina zilei.

— 'neața, zice Koki.

— Îhî...

— Sforăiai când am ajuns acasă, aseară.

Mă ridic.

— Nici măcar n-am auzit când te-ai întors. Era târziu?

— Nu foarte târziu.

Se uită în altă parte.

— Cafea? mă întreabă. Totuși, n-am timp pentru arta de a pregăti *latte*.

— Pot să-mi fac eu, dacă trebuie să pleci.

— A... Mai bine, îmi răspunde, privind în telefon. Trebuie să repet pentru un test înainte de curs.

— Sigur, e OK.

Sunt prea somnoroasă și prea proastă ca să port o discuție, ca să-l întreb ce a făcut, de fapt, în seara dinainte sau ca să vorbim despre ce am văzut cu o zi în urmă.

— Pe curând! îmi spune.

— Baftă la test! Să nu pici!

— Ce sfat prețios!

Îmi face cu mâna și pleacă.

Mă dor picioarele. Ieri am mers kilometri. Mă scol, fac duș, pregătesc cafeaua și îmi găsesc hainele cel mai puțin șifonate. Mănânc eu undeva pe drum. Apoi plec la Naomi și sper că la ea voi găsi niște răspunsuri.

*

— Ești bine? mă întreabă Naomi.

Eu îmi îndrept spatele pe scaunul din biroul ei.

— Da, sunt OK. De ce?

Îmi pare rău că n-am o oglindă ca să verific cum arăt.

— Pari obosită. Sau stresată. Ce se întâmplă?

— Habar n-am ce se întâmplă.

Și nu e nicidecum o minciună.

Ridică o sprânceană.

— Înțeleg. Păi, nici eu n-am habar de mare lucru.

— M-am dus în fusul încet ieri, îi zic.

— Da? Cum a fost?

— Altfel decât în fusurile rapide... Trist.

— Da. E trist.

Se îndreaptă spre pervazul ferestrei, unde ghivecele sunt așezate în ordine și etichetate. Alege unul și-l pune pe birou. E un răsad, un lujer verde, care răsare sfios din pământ. Arată spre celelalte ghivece.

— Uite un experiment!

— Toate par la fel, până acum.

Un verde care crește, proaspăt și nerăbdător. Îmi dau cu presupusul:

— Ai luat semințele dintr-un fus?

— Am luat apă. Din râu.

— Deci apă din râu comparativ cu apă de la robinet din Tokio?

— Am luat apă din alt curs aflat în același fus, iar mineralele, duritatea și așa mai departe sunt, practic, aceleași.

— Dar nu *exact* aceleași.

Seamănă atât de tare cu ce ar spune tata, că-i aud vocea în minte.

— Știm amândouă că nu asta e ideea.

Împinge ghiveciul spre mine.

— Ia ăsta!

— De ce?

— Ai putea să-l plantezi într-un fus rapid — într-unul în care să nu te prindă că ai intrat? Undeva unde timpul trece cu vreo… cincisprezece minute mai repede pe oră. Apoi să-l supraveghezi, dar nu exagerat. Nu vreau să te duci în fusuri să-l verifici în fiecare zi. Sunt doar curioasă. Nu e pentru ceva ce am de scris sau de publicat.

Găsește o pungă de hârtie îndoită, bagă ghiveciul în ea și mi-l dă cu ambele mâini, ca pe un cadou. Ceea ce și este.

— Se simt mult mai bine împreună, sper că micuțul ăsta o să fie OK singur.

Îmi ia o clipă să înțeleg că se referă la lujer.

— Pomilor le place să aibă companie?

— Mai degrabă *au nevoie* decât le *place*. Potrivit studiilor efectuate pe copaci în relație cu fusurile orare, copacii cresc mai bine împreună, mai uniform… știai?

Eu clatin din cap că nu.

— O plantă singură într-un ghiveci e mai afectată de diferențele de timp decât mai multe plante într-un ghiveci. Pomii o duc mai bine decât arbuștii, iar arbuștii — mai bine decât florile. Florile tăiate nu prea rezistă la un timp mai rapid.

N-am fost niciodată într-o casă aflată într-un fus în care să existe un buchet de flori, așa că n-aș putea nici să confirm, nici să infirm.

Naomi se întoarce pe jumătate spre plantele ei.

— S-ar putea să fie din cauza felului în care comunică pomii…

— Poftim?

— În pădure, încuviințează ea, copacii își pot transmite semnale unii altora dacă apare un

pericol ori o boală, pot împărți unii cu alții zahărul sau apa, dacă moare unul. Chestii chimice, rețeaua rădăcinilor, nu știu toate detaliile, dar s-a dovedit.

— Vorbesc unul cu altul, completez eu.

— Poate că *vorbesc* e un cuvânt exagerat, mi-o taie ea. Dar pot să trimită și să primească informații, se pot regla și se pot susține unii pe alții. În feluri în care alte organisme nu pot.

Nici măcar oamenii.

— Ar fi trebuit să știu.

Mama o fi avut idee? Mi-o fi zis?

— Sora, începe Naomi.

Eu îmi desprind ochii de la lujer.

— Vino cu mine! îmi zice Naomi și deschide ușa. Să nu-ți uiți planta!

Urcăm un șir de trepte, intrăm pe o ușă nemarcată. Știu să recunosc un laborator când dau de el: computere, grafice pe pereți, carnete cu însemnări și instrumente vagi. Prin ferestrele înalte se revarsă lumina soarelui. O fată de culoare care stă în fața unui computer se răsucește cu scaunul. E cam de vârsta mea, are cozi împletite, lungi și ochelari rotunzi.

— Sensei! zice ea, apoi mă observă și pe mine. A, bună!

— Ea e Sora, mă prezintă Naomi. Iar ea e Maya, una dintre cele mai bune studente ale mele.

Maya vine spre noi.

— Nu, nu, nu sunt.

Flutură din mână în dreptul feței într-un fel foarte japonez. Apoi trece la engleză:

— Mă bucur să te cunosc.

— Vorbesc japoneză, îi zic și, brusc, mi se face rușine.

— Toate vorbim japoneză, dar mi-e puțin mai comod în engleză, spune Naomi.

— Ești *hāfu*[24]? mă întreabă Maya zâmbind.
— Da. Și canadiancă.
— Și eu! spune ea. Mă rog, partea japoneză.
— Uau! răspund eu, după care tresar în sinea mea.

Sunt sigură că e obișnuită ca oamenii să fie surprinși când află că e și japoneză și n-ar trebui să mă număr printre ei.

Dacă Maya îmi observă reacția, o ignoră, ceea ce, îmi dau seama cu părere de rău, probabil că are obiceiul să facă.

— Okinawa și Chicago, dacă vrei informații precise. Sunt încântată să fac cunoștință cu o persoană *hāfu*!

Ridică o mână, iar mie îmi ia jenant de mult să-mi dau seama că așteaptă să fac la fel. Ridic mâna într-un târziu și batem palma entuziasmate.

— Există vreun echivalent feminin pentru „confrate"? o întreabă Maya pe Naomi, care inspectează una dintre mese.
— Eu nu știu niciunul, răspunde ea absentă.

Maya clatină din cap și cozile lungi i se leagănă a dezamăgire.

— Patriarhatul, se lamentează ea.
— Ce noutăți avem? întreabă Naomi.

Maya se apucă să înșire cifre și să ofere detalii, în timp ce Naomi dă din cap afirmativ și o întreabă chestii la fel de obscure. Eu umblu de colo-colo, fără să încerc să descifrez vreo informație, ci doar lăsându-mă în voia atmosferei din locul acesta, unde oamenii se concentrează pe lucruri exacte și stranii. Pe perete e un ecran mare, iar pe jos și pe birouri se întind rețele de fire. Într-un acvariu sunt peștișori aurii. Aud un foșnet și, dintr-o cușcă de alături, văd că mă urmărește o pereche de ochi sclipitori. E un

șobolan cu blană lucioasă, maro cu alb. Stă pe picioarele din spate, cu o lăbuță din față sprijinită de bare.

— Să nu-i dai de mâncare, deja e prea dolofan, strigă Maya.

— E animăluțul tău?

— E un asistent, răspunde Naomi.

Cușca plină cu animăluțe speriate din hangarul companiei... Oare și lor le-or fi zis „asistenți"?

Maya e tot cu ochii la mine.

— Nu-i facem niciun rău. Nu te îngrijora!

— Sora, mă strigă Naomi.

Mă duc la masa în fața căreia stau ele. E plină de cabluri, baterii de diverse mărimi și diferite instrumente. Există acolo un cub de metal, simplu, doar că îi ies prin spate niște cabluri; are cadrane rotunde, cu ace nemișcate ori tresărind ușor. De el e atașat, cu ajutorul unui cablu subțire, un fel de curea îngustă, cu un disc din metal mat, gri-închis.

— O nouă consolă de jocuri? întreb eu.

Maya râde. Naomi se încruntă. Amândouă zic:

— Nu.

— E ceasul nostru. Un ceas biologic, explică Maya.

— A fost o glumă, dar numele a prins. Pune-l, zice Naomi. Stai în capul mesei. N-o să te doară, adaugă, văzând că nu mă clintesc.

— Nu e nicio minciună, se bagă și Maya. Nu există nici măcar un șoc electric.

Nu-mi trecuse prin cap așa ceva înainte s-o spună ea, iar acum nu pot să mă gândesc decât la cum o să mă electrocutez. Îl ridic de probă. Maya bate din palme.

— Cum mi-l pun? întreb.

— Ca pe un ceas, îmi răspunde Naomi.

Maya mă ajută mult mai mult. Vine și-mi fixează cureaua pe mâna dreaptă, ținând discul pe partea interioară a încheieturii.

— Nu e prea strâns?

— E bine. Mersi.

Ating discul. E neted, greu și rece, de metal sau de piatră.

Maya se întoarce lângă Naomi în capul mesei, unde se află cubul.

— Ce avem aici? se uită Naomi la unul dintre cadrane.

— O să-ți zic imediat. Poți să mă anunți când trece un minut? Relaxează-te. Respiră.

— Urmărește peștii, mă învață Maya.

Sunt trei, scântei de galben și portocaliu metalic, care o zbughesc și se răsucesc pe lângă pietricelele cenușii și plantele verzi de acvariu. Pe vremuri oamenii căutau aur. Oare o fi descoperit cineva vreodată un peștișor auriu în felul acesta?

— A trecut un minut, anunț eu cu gândul în altă parte, imaginându-mi un peștișor auriu care o ia la goană.

— Mulțumesc, răspunde Naomi din spatele meu. Poți să te uiți aici și să-mi zici din nou când se face un minut?

Ecranul de pe perete se aprinde și difuzează o scenă de luptă dramatică dintr-un film. Două femei pe buza unei prăpastii se învârtesc și-și trag pumni și picioare cu sălbăticie, fără oprire. Sunt foarte tari și-mi propun să aflu ce film e. Una dintre ele se leagănă pe buza prăpastiei, în vreme ce jos, hăt, departe, valurile se sparg de stânci și…

— Un minut! strig eu.

Ecranul se oprește imediat.

— Au! *Haide,* nu opri acolo!

Mă răsucesc și Maya îndreaptă o telecomandă spre mine.

— Suspans, îmi zice.

Oftez și dau ochii peste cap.

— Relaxează-te și urmărește peștii din nou, comandă Naomi și eu mă supun până ce trece starea de tensiune. Acum uită-te la disc.

Pe el sclipesc cifre roșii, cu toate că n-am observat vreun cadran.

— Vezi cifrele? mă întreabă Naomi.

— Se schimbă foarte repede.

Dar, chiar în clipa în care îi răspund, mă concentrez și preiau ritmul cifrelor.

— 306, 307, 308, 309, citesc eu.

Continui până îmi cere să mă opresc.

— Bine, îmi spune. Poți să-l scoți.

Îl desfac și mă duc lângă ele să urmăresc ce se petrece în cub. Sunt două cadrane de ceas mici, unul argintiu și nou, rotofei și modern. Celălalt e dintr-un bronz pătat, cu cifre romane și limbi delicate. Sunt ca niște gemeni neidentici. Pe un ecran sclipesc cifre roșii, precum cele pe care tocmai le-am citit. Nu înțeleg ce arată celelalte cadrane.

— Ce crezi că e asta? mă chestionează Naomi.

Arunc o privire spre disc, care e din nou doar piatră cenușie.

— Verificați la ce viteză pot citi oamenii cifrele.

— Corect.

Mi-aduc aminte vag de un alt experiment despre care mi-a povestit tata.

— Nu e ceva despre creier? Nu-știu-ce cognitiv?

Maya și Naomi se uită una la alta — prima cu o expresie de surpriză, a doua cu o expresie aprobatoare. Dau amândouă din cap.

— Percepția cognitivă, explică Naomi. Putem și să reglăm viteza cifrelor, ceea ce ne ajută să

descoperim cu mai multă precizie în ce ritm le pot distinge oamenii.

Urmăresc ceasurile, mă uit la propriul meu ceas, îmi iau pulsul cu degetele. Fac semn spre ceasul modern:

— Deci acesta arată timpul. Celălalt este timpul individual? Cel pe care-l reglezi ca să descoperi cum se scurge timpul pentru mine?

— Da.

Naomi se uită la mine așa cum se uită un profesor când ești primul din clasă care rezolvă o problemă de matematică.

— Cum se scurge timpul pentru tine?

Eu fixez cu privirea ceasurile.

— Repede. Trei secunde la un minut, poate... Pun pariu că mai repede decât trece al tău.

— Da, într-adevăr.

— Și mai repede decât trece și al Mayei?

Naomi îi face semn Mayei, care își pune cureaua. Ochii ei se îndreaptă spre acvariu și-și pierd focalizarea. Apoi se mută spre discul de la încheietura mâinii.

— 300, 306, 311, 317, 325.

Citește mai rar decât mine, e clar, și sare cifre ca și cum n-ar putea ține ritmul.

Naomi se ocupă de cadrane și ciocănește într-unul, drept care îmi aduc aminte ce ar trebui să urmăresc. Ceasurile sunt aproape la fel, timpul individual e mai rapid cu doar o fracțiune de secundă.

— Mulțumesc, zice Naomi și Maya se întoarce la noi.

— Al meu e mult mai rapid. Bănuiesc că nu e normal, intervin eu.

— E..., începe Maya.

— De câte ori ai fost în fusurile rapide? o întrerupe Naomi.

Nici măcar n-aș putea număra.

— Păi... De multe ori. Dar am fost și în fusurile încete de multe ori.

— Stai! De unde ești? întreabă Maya.

— Din nord-est.

Și văd că i se aprinde un beculeț.

— În ce fus crezi că ai stat mai mult, dacă ar fi să alegi? continuă Naomi.

Acolo unde vor să meargă clienții mei, acolo unde mi-e ceasul-floare, acolo unde mă simt mai departe de *acum*.

— În fusurile rapide.

Naomi dă din cap aprobator, confirmându-și presupunerea.

— Dacă l-ar ține tatăl tău, cum crezi că ar merge ceasul? mă întreabă încet.

Mă gândesc la el. Pare așa de departe.

— Ar merge încet, ar fi mult mai încet decât al meu.

— Toți suntem puțin diferiți, spune Maya.

— Aproape toți oamenii și toate lucrurile merg un pic mai repede ori un pic mai încet, explică Naomi, și nici măcar nu e vorba despre oameni care s-au expus în fusuri. Și în diverse situații, cum ar fi frică, durere, traumă, percepțiile noastre se schimbă. Dar tu ai știut exact când se termină un minut, atunci când ai fost calmă, dar *și* când ai avut emoții, ceea ce e... neobișnuit.

Mă uit la Maya, pe fața căreia văd o expresie care spune *E chiar bizar.*

— Mă pricep să citesc timpul. Știai deja, adaug imediat.

— Într-adevăr, mă repede Naomi.

Mă duc ață spre acvariu.

— Ai zis toate *lucrurile*... Ce lucruri? o întreb eu. Numai oamenii pot citi cifre.

— Avem metode diferite pentru animale și plante. Și unele, și altele pot descifra timpul, fiecare în felul său, iar vertebratele și nevertebratele pot învăța și înțelege intervalele de timp...

— ...cu plată, se bagă Maya, făcându-i cu mâna șobolanului și dezvăluind de ce e și asistent, și dolofan.

— Cu sisteme de recompense, reformulează Naomi. E mai greu să măsurăm cum li se schimbă percepția asupra timpului în diverse situații ori în cazul diferiților indivizi. Dar în general animalele de mici dimensiuni percep timpul mai încet decât animalele mai mari.

Degetele mi se îndreaptă spre încheietura mâinii.

— Inima le bate mai repede.

Naomi încuviințează din cap.

— Ce-a zis tatăl tău când i-ai povestit?

— Da... Ieri era ocupat, mint eu, dar o să vorbesc cu el azi. Dar dacă cineva a petrecut aceeași perioadă în fusurile rapide și în cele încete? adaug imediat.

— Poate că timpul trece la fel ori poate că se oprește. Nimic nu se întâmplă exact la timp. Nici măcar în Japonia, completează Naomi crispată.

Iar eu întreb cu întârziere:

— Dar cum funcționează, mai exact?

— O să-ți explic cum trebuie, dar nu chiar acum. Știi teoria lui Heidegger despre timp? mă întreabă Naomi.

— Poate?

Ea se întoarce spre Maya.

— Te supun la un test.

Maya se trage de una dintre cozile împletite.

— Noi suntem timp. Noi, oamenii. *Noi* știm ce s-a întâmplat înainte și așa există trecutul. Noi

putem să ne imaginăm viitorul, deci așa există viitorul. Noi trăim acum, deci le ținem pe toate trei la un loc.

— A fost filosof, corect? Nu om de știință.

Un asemenea comentariu ar face tata.

— Mai întâi avem nevoie de idei, vine replica dezaprobatoare a lui Naomi.

Eu am nevoie de o explicație. Dar, în loc de asta, zic:

— Stați un pic. Toată povestea este despre cum văd timpul oamenii și animalele, dar fusurile nu sunt ceva ce noi toți percepem altfel. Sunt *locuri* adevărate, nu chestii din capul nostru.

— Da... Dar dacă un întreg loc poate percepe timpul și poate folosi respectiva percepție asupra oamenilor?

Naomi a vorbit pe un ton diferit de cel pe care mi-a răspuns la întrebări. Pare că ezită, ca și cum n-ar fi sigură dacă s-o spună cu glas tare sau nu.

Întrebarea asta nu-mi dă pace. E așa de straniu, o idee pe care n-am mai auzit-o înainte ori la care nu m-am mai gândit. N-ar fi posibil, dar nici fusurile n-ar trebui să fie posibile. Amintirea pământului cutremurându-se m-a străbătut ca un fior; da, Teroarea însemnase frică, traumă și durere, însă...

Un clopoțel anunță că ora a luat sfârșit.

— Ah, trebuie să plec, zice Naomi, tulburând o tăcere de care nici măcar nu-mi dădusem seama.

Fac un efort să-mi adun gândurile.

— Ai spus că ai făcut teste pe plante și copaci? Pe ei cum îi măsori? Lor nici măcar nu le bate inima.

— Copacilor le bate, mă corectează Naomi, într-un fel. Dar numai o dată pe an. Acum trebuie să fug. Tu rămâi aici toată ziua, nu, Maya?

— Da.

— Bine. Sora, aș dori să aflu mai multe despre cum poți tu să măsori timpul atât de coerent. Poți să te întorci? Poate... poimâine?

Viața mea ca un experiment continuă. Deschid gura să refuz, dar o surprind pe Maya că-mi face semn.

— Sigur, răspund.

Naomi încuviințează din cap și o ia spre ușă.

— O dată pe an. Dar când? nu mă pot abține să întreb.

— Primăvara, zice Naomi și iese.

Maya trage un scaun.

— Poți să stai jos.

Mă prăbușesc pe el.

— Nomura-sensei e o ființă intensă. Înfricoșător de inteligentă, evident, și cât se poate de haioasă. Dar mai ales intensă.

Se așază și ea.

— De unde o cunoști?

— De la muncă.

Maya se bate cu un deget în bărbie.

— Bănuiesc că e ceva legat de fusurile orare. Și nu de cele din Tokio.

Eu scot un sunet echivoc.

— N-ai decât să scoți ce sunet vag vrei tu, dar de știut, se pare că știi o groază.

— De când lucrezi aici? o întreb eu, ca să nu mai fiu în centrul atenției.

— E al doilea an de când sunt aici. Toată chestia asta e un curs cu proiecte la care am convins-o pe Nomura-sensei să-mi dea voie să particip.

— E interesant.

— Și incredibil de greu de înțeles și câteodată plictisitor. Chiar îmi place. Dar, ridică ea o mână, să *nu*-mi ceri să explic ceasul bio, pentru că o să greșesc. Și devine greu să măsori timpul când asta e *tot* ce încerci să faci. Se schimbă ideea de

secundă ori de minut. Acum mă întreb: cum a zburat secunda? Un minut pentru cine? Așa că da, e interesant și merită să cercetezi realitatea.

— Deci tu crezi că timpul are legătură cu ce simți?

Un aliat.

— Da... cel puțin, parțial.

— Naomi — adică Nomura-sensei — nu pare să fie de aceeași părere.

— Zice că nu. Dar n-ar trebui să fie exclus.

Maya se duce la cușca șobolanului.

— Vrei să ne saluți?

Deja deschide ușa. Șobolanul se năpustește spre ea, ea îl ridică în brațe și îl mângâie. Se așază lângă mine, cu el în poală. Mâinile ei brune și alinătoare alunecă pe blana lui netedă.

Întind mâna și el mă adulmecă. Mă amușină și ochii lui strălucitori mă judecă.

— Cred că ai dreptate... Dar atunci nu putem măsura nimic, dacă e vorba despre adevărul *individual*. Și, oricum, asta e filosofie, nu știință, corect?

— Studiez și asta, dar nu sunt atât de bună.

Îmi pune șobolanul în poală.

— Îl cheamă Mochi.

E o cărămidă.

— Daifuku Mochi?

— E un băiat mare și frumos și îl iubesc.

N-aș putea spune că am iubit vreodată șobolanii, dar Mochi e iscoditor și blând și mă miroase în ureche.

Ea se lasă pe spate în scaun.

— Primii oameni de știință se numeau filosofi ai naturii, știi.

— Eu am avut mereu senzația că știința e opusul filosofiei. Vrea răspunsuri, iar filosofia nu are răspunsuri și există o luptă între ele.

Mă gândesc la Soo-jin, la Aristotel, la Hisakawa și la budism.

— Dar acum văd că sunt cam același lucru.

Îl mângâi pe Mochi, care se pare că deja trage un pui de somn pe umărul meu.

— Amândouă pun o grămadă de întrebări, totuși, așa că pornesc din același loc. Dar sfârșesc în locuri diferite. Și poate că nici nu sunt atât de diferite. Cine știe? Am luat 8 la ultimul test, deci nu e cazul să stai să mă asculți.

— Îmi place să te ascult, mă împotrivesc eu.

Un zâmbet îi luminează fața.

— Ce drăguț să aud asta!

Mă uit în jos și ridic din umeri. Mișcarea îl trezește pe Mochi, care chițăie indignat.

— Scuze!

Mi se urcă în cap.

— Dă-te jos!

— Nu, stă comod. Lasă-l să se liniștească, râde Maya. Ți se potrivește.

— OK, OK.

Mochi e o povară caldă, picioarele lui îmi gâdilă pielea capului.

— Dar asta, numai pentru că în general nu-mi stă bine cu pălărie.

— Deci vii să studiezi aici? întreabă ea tot un zâmbet.

— Poftim? Nu.

Cât pe ce să clatin din cap, dar îmi aduc aminte de Mochi.

— Unde studiezi?

— Nicăieri. Mi-am luat liber un an. Ca să lucrez. Dar prietenul meu, Koki, învață aici și m-a luat la o prelegere.

— Prietenul, repetă ea, sau iubitul?

— Nu iubitul, mă reped eu.

— Ciudat! Eu am venit încoace din cauza unei… prietene, spune Maya. Mă rog, nu era o prietenă, înțelegi? adaugă ea, accentuând vag cuvântul *prietenă*.

Mă prind după o clipă. Ea se uită atent la Daifuku, după care mă urmărește cu coada ochiului. Îmi așteaptă reacția.

Ești lesbiană, mișto, nu par cuvintele potrivite, așa că mă rezum la:

— E fosta ta?

Ea izbucnește în râs.

— Uau! Simt o speranță în tonul tău?

— Nu, eu nu, adică eu nu sunt!

Simt că-mi ia foc fața. Poate am febră. Poate mor de jenă.

— Relaxează-te, te rog! Nu mă face să mă simt nasol că te-am luat peste picior, îmi zice.

— Poți să mă iei peste picior, e în regulă. Mă bag și eu. Mă pricep.

— Acum *chiar* mă simt prost.

— Ți-am zis că mă pricep.

— Niciodată nu m-am îndoit de tine, mă consolează ea. Da, e fosta mea. Dar a fost prima mea iubită. Cred că oamenii rămân cu primul sau cu prima doar în manga pentru adolescenți și în comediile romantice.

— În comediile romantice *ajungi* să fii cu prima iubire la sfârșit. Mai ales dacă ești femeie de carieră și în vacanță te întorci în orășelul natal, unde te ciocnești de tipul de care erai îndrăgostită în adolescență.

— Da. Sau când ești la volan, ai o pană și te salvează iubirea de altădată.

— Ori cazi în zăpadă și te ajută să te ridici, da. Ori poate o să fiți iar împreună peste vreo zece ani.

— Uf! Am o groază de timp la dispoziție.

Brusc, îmi dau seama că suntem foarte aproape una de alta și că ea nu mă scapă din ochi. Clipesc și zic repede:

— Oricum, Nomura-sensei doar s-a gândit că mă interesează toate astea.

Maya se ridică.

— Și te interesează?

— Clar.

— Te interesează într-atât încât să le studiezi?

Tac câteva clipe.

— Dar asta nu înseamnă că *pot*.

— Poți, îmi răspunde cu o încredere absolută, neîntemeiată. Namura-sensei te-ar ajuta, pun pariu. Pe mine m-a ajutat — în general, un student din anul al doilea nu se apropie de genul ăsta de cercetare, dar ea chiar m-a ascultat când am vorbit.

— Profesorii de aici nu ascultă de obicei?

— Aproape că ascultă, dar pe femei mai puțin, pe o „străină" mai puțin, pe o *fată* de culoare și mai puțin.

Felul în care subliniază cuvântul *fată* mă face să mă gândesc că citează pe cineva.

— Trebuie să mă lupt tot timpul. Și tu.

E adevărat. Dau din cap aprobator și de data asta chiar uit de Mochi, care chițăie și mi se agață de păr.

— Au!

Maya se întinde și-l descurcă din părul meu.

— Copilaș îndrăzneț, ia dormi tu la tine în pat!

Îl pune la loc în cușcă, de unde el, care se simte trădat, ne străfulgeră cu privirea.

Îmi trec degetele prin păr.

— Cred că e timpul să plec. Mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine.

— Bineînțeles. Stai...

Își scoate telefonul.

— Ai Line?

— Da.

Îmi scot telefonul și facem schimb de coduri QR.

— Mersi.

Mă îmbrățișează. Sigur simte că mă încordez, fiindcă îmi dă drumul până să o iau și eu în brațe. E caldă. E drăguț. Mă relaxez lângă ea, poate puțin cam mult.

— Oricum...

Îmi iau geanta.

— E al tău? întreabă Maya, ridicând ghiveciul pe care l-am primit cadou.

Îl iau.

— Mi l-a dat Naomi. Un experiment, îi explic. Dar eu nu pricep mare lucru.

— Cel puțin, o să ai ceva care contribuie la mersul lumii, deși nu contribuie la știință, comentează ea.

— Tu știai că pomii vorbesc unul cu altul? o întreb din senin.

Dă din cap aprobator.

— Am auzit. Au un fel de rețea subterană, nu?

Îmi mai vine o întrebare:

— Ai măsurat vreodată timpul copacilor?

— Da, dar nu cine știe ce. Timpul lor e *foarte* încet, la un nivel diferit.

— Interesant...

Mă scutur înainte să-mi vină și alte întrebări.

— Mă duc.

— Pa! Pe curând?

Eu zâmbesc.

— Da, răspund. Pe curând!

---

[34] Persoană pe jumătate de origine japoneză, pe jumătate de altă etnie (în japoneză în orig.).

蚕起食桑

Viermii de mătase se ospătează cu frunze de dud

18

Mă întorc la apartamentul lui Koki, gândindu-mă și iar gândindu-mă, dar fără să-mi limpezesc deloc mintea.

— În sfârșit!

Sar.

— Ești surprinsă să mă găsești în ceea ce e, de fapt, casa mea?

Koki se sprijină de tocul ușii.

— Nu eram atentă...

— Mai ales nu la telefon.

Mă pipăi și-mi descopăr telefonul. Îl țin triumfătoare.

— E mort. Scuze.

— Dar e bine că te-ai întors înainte să mor și eu. Mi-e foame. Știu pe-aici un local unde pizza e cinci sute de yeni.

— Perfect. Toppingul meu preferat de acum e „ieftin".

Sigur e mort de foame, din moment ce aproape aleargă spre restaurant, unde găsim bună dispoziție și aglomerație. Imediat ce dăm comanda, începe să-mi chiorăie stomacul.

Koki aude.

— Și ție ți-e foame.

— Cred că da. Cum a fost la cursuri? La studiu? La muncă?

El întinde brațele.

— Totul bine. Dar sunt epuizat. Și tu pari epuizată.

— Am avut o zi interesantă.

Koki mă privește printre gene.

— Ce-ai făcut?

— De ce ești așa de suspicios?
— Ai făcut *ceva*, nu?
Vine pizza. Nu mai scoatem o vorbă.
— Pizza, anunță el scurt.
Nu răspund pentru că am gura plină. Mai rămâne câte un sfert din fiecare pizza înainte să ne liniștim cât să vorbim din nou.
— OK. Deci ce ai făcut? mă întreabă el, lăsându-se pe spate în scaun.
— Am fost în vizită la unul dintre laboratoarele tale. Am fost invitată, adaug. La cel cu... ceasul bio?
— Poftim? zice el puțin uimit. L-ai văzut?
— Tu nu?
E clar că nu l-a văzut.
— Sunt în anul întâi, deci nu facem așa ceva. Cum naiba ai ajuns acolo?
— E o poveste cam lungă...
— Să nu sari nimic! Zi-mi-o pe toată, se apleacă el spre mine.
— Ții minte când ți-am spus că am dat de bucluc, dar *nu* sunt însărcinată?
Trebuie să mă întorc la excursiile în fusurile orare cu Naomi și să încep de acolo. Trec peste boala tatei și las deoparte ciudățeniile cele mai mari. Koki își mănâncă pizza, uitându-se la mine ca la un ecran pe care rulează un film.
— ...iar acum îmi cam doresc un animal de companie, conchid eu.
— Ha! Evident, zice el. Nomura-sensei e înspăimântătoare și ciudată. Nu e de mirare că te place.
— Nu știu dacă mă place.
— Nu cunosc pe nimeni care să fi avut parte de un tur al laboratoarelor și eu *particip* la curs.
— Dar nu i-am cerut eu, Koki. Oricum, credeam că tu vrei să mă înscriu aici.

— Vreau, se relaxează el. Doar că nu mă gândeam că o să fie așa. Ai scutit-o de multă bătaie de cap, cred — ar fi fost rău dacă ar fi fost prinsă furișându-se ilegal în zone. E clar că ți-e datoare.

Eu nu văzusem așa lucrurile. Ar fi fost la fel de amabilă dacă ne-ar fi prins pe amândouă lângă micuța fermă a firmei?

Koki șterge o dâră de sos cu o coajă de pizza.

— E bine de știut că unii studenți din anul al doilea pot intra în proiectele alea. Poate încerc la anul.

Poate că n-ar fi trebuit să-i spun. Atât am fost eu de discretă.

— Să nu zici că ți-am povestit toate astea, da? Pentru că...

— Nu zic.

Un strat cu totul nou de griji mi se depune în stomac.

— V-ați împrietenit repede, comentează el.

— Nu știu dacă ne-am împrietenit încă. Doar că... și ea e *hāfu*. Avem chestia asta în comun. Și cam e o mare chestie.

— Da. La liceul nostru nu mai era niciun *hāfu*.

— În primele clase de liceu era Rin Shimizu. Îl ții minte?

— Era *hāfu*?

— Mama lui era thailandeză.

— Habar n-am avut.

— Nu cred că-i plăcea să vorbească despre asta. Zicea că în gimnaziu toată lumea îl făcea străin și nu mai voia să fie așa.

— Unde s-a dus? întreabă Koki.

— Nu-mi aduc aminte. Departe.

— Atunci, pune mâna și împrietenește-te cu Maya.

— Îhî... Păi, cum să fac s-o manipulez?

Glumesc doar pe jumătate. Poate doar pe sfert.

— O găsești online. Te prinzi ce-i place și zici că-ți place și ție.

— E sinistru.

— Tu ai spus *s-o manipulez*!

Dau ochii peste cap, dar deschid imediat Instagram și scriu numele Mayei. Nu durează mult s-o găsesc. Koki se apleacă peste umărul meu în timp ce mă uit la fotografiile ei. Uite-o cu niște prieteni, niște poze cu mâncare și flori de cireș, o mare albastră sclipitoare, care trebuie să fie la Okinawa.

— E drăguță, nu? întreabă Koki.

— E frumoasă.

— Ah, uite..., îmi arată el o poză.

E Maya cu o japoneză foarte frumoasă. Se țin de mână și zâmbesc. Pe obraji au desenate curcubeie. Sub ele scrie *Happy Pride!* în engleză și în japoneză.

— A, îi plac *fetele,* observă Koki.

— Da. Mi-a zis.

— Serios? Nu mai spune!

— Treaba ei, răspund, simțindu-mă dintr-odată într-o stare defensivă.

— Poate te place, Sora.

— De ce m-ar plăcea pe *mine*? E amabilă. Iar eu sunt...

Îmi dau seama că nu știu cum să termin propoziția.

El îmi aruncă o privire ciudată.

— Ce? îl întreb.

— E doar o glumă.

— Da, mormăi eu. Și totuși.

— Te porți ciudat, spune el.

— Tu te porți insensibil.

Pufnim unul la altul. Hotărât, el scoate telefonul și se apucă să caute ceva. Eu mă întorc

la contul Mayei. Nu are cum să mă *placă* pe mine. Ar fi jenant. Și imposibil. Și...

— Vrei să mergem acasă? mă întreabă Koki.

Lui întotdeauna îi trec nervii mai repede decât mie.

La întoarcere ne oprim la un magazin *conbini* și luăm niște cutii cu *chūhai*[35]. Tipul de la casă nici măcar nu catadicsește să ridice capul când bat în geam să spun că am peste douăzeci de ani. Ne plimbăm, bem și ne distrăm iar. Aerul e cald și îl simt greu pe piele. Șoselele înguste și firele de telefon duc în nenumărate locuri diferite, fac legătura între milioane de oameni. Totul ar putea fi OK.

Odată ajunși înapoi la el acasă, chicotim și terminăm ultima cutie, ne ciocnim când întindem saltelele. În libertatea pe care o oferă întunericul și chercheleala, ne găsim unul pe altul. Koki se smucește și alunec pe salteaua lui. E așa o alinare să-l sărut, să reduc tensiunea care a tot crescut între noi, peste care s-au așezat în straturi atâtea lucruri.

Dar încetinim, după care ne oprim. O clipă se face liniște, o liniște plină de cuvinte care îmi amintesc de prima oară când ne-am întâlnit.

— Nu cred că e... Nu chiar acum, îi șoptesc.

— Știu. Da, știu.

Vocea îi e moale ca petalele unei flori.

— Putem să dormim, pur și simplu?

— Bineînțeles. Cum vrei tu.

Se desprinde ușor de mine.

Și totuși, ce vreau? Nu mă duc înapoi pe salteaua mea, fiindcă e liniștitor să ai pe cineva aproape.

*

Printr-o gaură din perdele soarele luminează florile-de-la-ora-patru pe care i le-am dat lui Koki

parcă în urmă cu ani.

El se întoarce spre mine.

— Te-ai trezit?

— Acum, da.

Stăm așa o vreme. Încerc să mă adun și să-mi analizez sentimentele, dar sunt într-un haos total.

Mă chiorăsc la ceas. E șase dimineața.

— Ai cursuri azi?

— Da. Dar în partea a doua.

Închid ochii, gata să adorm din nou.

— Tu-ți iei vreodată liber?

— Dar tu îți iei vreodată *neliber?*

Deschid iar ochii.

— Mă scuzi, da, îmi iau. Însă acum sunt într-o mică vacanță.

— Și ce-ai de gând să faci azi? Să fii animălutul profei din nou? mă întreabă Koki.

— Nu sunt *animălutul* lui Naomi.

Îi dau un pupic pe braț.

El râde.

— Tu vrei să iei nota 10 la un curs la care nici măcar nu te duci. Nu știu dacă asta te face o studentă bună sau slabă.

— Eu doar am întrebări, asta e tot.

Koki se ridică.

— Și eu. De-asta am venit aici.

— Pentru ce ai nevoie de răspunsuri?

Sunt curioasă. Cumva, nici n-am vorbit despre asta cu adevărat.

— Când eram mic, credeam că pot... să rezolv fusurile. Să le unesc pe toate la loc.

Își freacă fața cu o mână.

— O prostie.

— Nu ești singurul care credea asta. Care crede asta.

Îmi aruncă o privire.

— Tu mai crezi?

— Nu. Adică... nu chiar, zic eu. Dar sunt atâtea chestii pe care nu le știm. Nu prea știm nimic.

— E prea mult. Adică — e *timpul*. Ce am putea schimba? Pe cine ar...

Închide gura și strânge din buze.

Pe cine ar aduce înapoi? Asta vrea să zică.

— Ai văzut vreodată chestii în fusuri, Koki?

El clatină din cap.

— Stafii?

— Umbre, mormăi eu.

Răsuflă adânc.

— Nu, răspunde în cele din urmă.

— Atunci, ce ai văzut?

— Nimic real, Sora! Acolo nu mai există nimic. N-a mai rămas nimic.

Se ridică brusc și rămâne în picioare în fața mea, cu brațele atârnându-i pe lângă corp.

— Nu-i adevărat. E casa noastră, sunt familiile noastre...

— Pentru tine, e altfel, îmi spune.

— *Cum?* mă reped eu.

— Tu nu ești ca noi. Tu ai putea să te întorci la casa ta *adevărată*.

Cuvintele lui mă fac să mă hotărăsc. Nu mă înfierbânt cum se întâmplă de obicei când mă apucă furia. Îmi păstrez calmul.

— Sunt japoneză, șoptesc eu, și e casa mea. N-o fi adevărată, dar în altă parte n-am unde să mă duc.

El se așază lângă mine.

— N-ar fi trebuit s-o zic.

— Dar ai gândit-o.

Văd pe fața lui că am dreptate. Nu contează că îi e rușine.

— Ai fi putut alege să pleci. Eu n-aș fi putut niciodată, spune el.

Clatin din cap.

— N-am avut de ales. Nu puteam să fac nmic.

Mama rugându-mă s-o ajut să aerisească saltelele. Eu spunând nu. Mergând, în schimb, la supermarket. Şi apoi...

— N-aş fi putut face nimic, zic eu.

Koki mă ia de mână. Tace, dar respiraţia lui e neuniformă. Îl înconjor cu braţele.

— Nu ştiu de ce ne certăm pentru asta acum.

Are vocea răguşită.

— Fiindcă asta facem mereu.

Dă din cap aprobator, relaxându-se puţin. Ne ţinem unul de altul în continuare, deşi ştiu că, de fapt, am început să ne îndepărtăm unul de celălalt.

---

[35] Băutură alcoolică.

紅花栄

Înfloresc șofrănei

19

Mă trezesc în momentul în care Koki se desprinde ușor de mine.

— Am adormit iar, trebuie să plec, îmi șoptește.

Trage pătura pe mine.

— Pa, îngaim eu.

Îmi ascund fața în pernă până pleacă, pentru că habar n-am ce expresie aș avea dacă m-aș uita la el.

Moțăi până când foamea mă împinge să ies din pat. Pregătesc cafea și pâine prăjită și mă întreb ce-ar trebui să fac azi. Poate ceva distractiv, fără legătură cu știința ori cu fusurile orare. Să merg la cumpărături. Să stau într-o cafenea simpatică. Alte idei nu-mi mai vin.

Ceva nu-mi dă pace de ieri, ceva despre copaci și timp, și dintr-odată simt că trebuie neapărat să ajung într-o pădure. Nu în Yoyogi, unde există o anumită distanță între copaci, ci într-un loc liniștit din natură. Scot telefonul să caut copaci din Tokio și observ că Maya mi-a trimis un ursuleț care face cu mâna, după ce fiecare a acceptat-o pe cealaltă la „prieteni" în rețea.

Iar degetele mele, parcă posedate, îi scriu *știi vreo pădure în Tokio?* și apasă pe „Trimite".

și bună dimineața, adaug.

După aceea mă holbez la telefon, întrebându-mă dacă mesajul meu o fi ciudat și dacă Maya o să mă creadă obsedată de pomi.

'neața! nu sunt sigură că e pădure, dar la Meiji Jingu sunt o groază de copaci. e un loc mai împădurit decât altele.

super, mulțumesc! o să verific. îmi plac copacii!

dar nu într-un fel ciudat!!! adaug.

Drept răspuns ea îmi trimite un emoji imposibil de descifrat, cel care râde și plânge.

După care îmi scrie *pot să te duc eu dacă vrei? n-ai mai fost la Tokio și eu am ceva timp liber.*

serios? ar fi minunat, îi răspund. *dacă ești sigură.*

da, bineînțeles.

Stabilim în ce stație și la ce oră să ne întâlnim și, deodată, îmi fac speranțe pentru ziua de azi.

Atâtea speranțe, că îl sun iar pe tata, hotărâtă să fiu veselă și prietenoasă. Telefonul lui sună și tot sună. De obicei e deja treaz la ora asta. Fac un duș și mă schimb. Îl sun iar. Niciun răspuns. Îmi aranjez părul, mă machiez și mă întreb dacă arăt OK. Îl sun iar. Nimic.

Mă apucă o neliniște care parcă a stat adormită în mine după ce i-am văzut fața obosită, confuză, ultima oară. A ieșit din casă și și-a uitat telefonul. Probabil că e bine. Însă neliniștea aceea s-a trezit complet acum și se răsucește ca un șarpe.

Mă apuc să-l sun din nou, dar văd cât e ceasul. Va trebui să alerg ca să prind trenul. Îmi trag fermoarul la geantă, căutând Google Maps cu mâna cealaltă și ieșind pe ușă valvârtej. Neliniștea mă urmează pe furiș.

*

Ca să-mi distrag atenția, urmăresc noile secvențe difuzate de minitelevizorul aflat deasupra ușii în tren. Inundații, atacuri cu bombă, scurgeri de petrol. Închid ochii până ajungem la stația care mă interesează. Maya e deja la ieșire, cu cozile împletite prinse într-un coc înalt, alambicat și aranjat cu pricepere. Când mă zărește, îmi face cu mâna, cu gesturi largi.

— Salut! îmi strigă și energia din vocea ei mă face să mă simt puțin mai bine.

— Bună! Scuze, aștepți de mult?
— Nu, am ajuns acum un minut. Ce faci? mă întreabă.
— Sunt OK, îi zic eu.
Ea tace o clipă.
— Chiar ești?
Mă străduiesc să arăt ceva entuziasm în tonul pe care îl folosesc.
— Da, sunt bine. Un pic obosită, atât.
— Tot vrei să mergem? mă întreabă ea.
— Clar! O plimbare o să mă trezească.
— Bine. Să pornim.
Maya o ia înainte și eu trebuie să merg iute ca să țin pasul. Îmi arată niște magazine și niște clădiri, mă întreabă dacă am fost acolo, dacă știu cutare sau cutare loc. Mă simt o idioată când răspund „nu" la orice, dar Maya îmi dă răspunsuri de genul *nu te obosi să te duci* sau *să încerci o dată!* și îmi povestește chestii haioase.
Până ajungem la Meiji Jingu, nu trebuie să mă mai forțez să par veselă.
— Gata, spune ea.
Porțile *torii* dinspre Meiji Jingu sunt masive, din lemn argintiu. Aleea de dincolo e mare și înțesată de oameni. Pe măsură ce ne îndepărtăm de trafic, vacarmul scade, aerul se înmoaie și se face mai ușor. De o parte și de alta, pomii sunt înalți și senini. Inspir și expir.
— Meiji Jingu e cel mai divers loc împădurit din Japonia. Poate că de asta mă simt acasă aici, explică Maya, coborând vocea.
— Ce fel de pădure au vrut să facă? o întreb eu la fel de încet.
— Tokio a ars aproape în întregime în timpul războiului, inclusiv altarul. Când l-au reconstruit, prefecturile din toată Japonia au trimis copaci, de

aceea e atâta diversitate. A răsărit o pădure cu totul nouă, cu copaci meniți să crească laolaltă.

Ne plimbăm liniștite. Mă întreb dacă i-o fi dor de casă vreunuia dintre copaci.

— E minunat. Aveam impresia că e mai bătrână.

Mă uit de jur împrejur, privind în adâncime printre copaci, căutând un fus, dar găsind un fel de încremenire în timp. Sau cea mai treptată mișcare. Aici ar putea exista spirite.

— Pare mai bătrână. Simt un alt fel de timp — sau ca și cum ce trăiește aici s-ar mișca încet. Adică nu lucruri, ci...

Mă opresc brusc, sperând că Maya n-o să mă întrebe despre *lucruri*.

Ea se uită la mine cruciș.

— Păi, e ceva normal la păduri, nu? Habar n-am la ce chestii te referi, dar... în Okinawa avem puișori de demoni roșcați, care trăiesc în baniani, rânjește ea. Nu sunt cu adevărat nici copii, nici demoni. Kijimuna. Sunt ce sunt ei. Nu mănâncă oameni, doar pește — doar ochiul stâng al peștelui, sunt foarte pretențioși.

— De ce ochiul stâng? mă interesez eu, de parcă ar fi o întrebare rațională.

— Nu i-am întrebat niciodată, zice Maya impasibilă.

— Tu i-ai văzut?

— Când eram mică, bineînțeles, îi vedeam tot timpul. Tu ce ai văzut?

Întrebarea ei mă prinde cu garda jos.

— Am văzut...

Pe Koki îndepărtându-se de mine, spunându-mi ce nu e real. Pe Ryosuke la cafenea, vorbind prea încet, pe tata nefiind sigur în ce timp se află. Mă cuprinde iar neliniștea, cu viclenie și frison. Mă tem că o iau razna.

— Nu pe ei, reușesc să articulez. Dar n-am fost niciodată în Okinawa.

Maya râde și pare eliberată ori pentru că are emoții în ceea ce privește propriul talent comic, ori fiindcă eu arăt, din senin, pe punctul de a ceda nervos. Ceea ce e mai probabil.

— Vrei să discutăm despre ceva anume? mă întreabă ea și pare îngrijorată.

Deschid gura și o închid la loc.

— Nu e absolut nicio problemă dacă nu vrei, îmi zice.

— Vreau, doar că... Doar că nu știu de unde să încep. E... mult.

Maya mă privește atent.

— Pune-mă la încercare! Ascult.

Mă uit în ochii ei care mă fixează, după care îmi îndrept privirea înainte, spre următoarele porți *torii*.

— Versiunea scurtă e că tata nu se simte bine și are legătură cu fusurile orare. Îl lasă memoria, ceea ce e de înțeles, chiar e. Dar sunt și alte chestii... Și nimeni nu pare să aibă habar cum să-l ajute. M-am gândit că o ști Naomi, care a zis că dă o mână de ajutor, dar...

Maya îmi pune mâna pe braț.

— Nomura-sensei e un geniu, dar nu le știe pe toate. Acum pricep de ce întreba de el zilele trecute. E grozav dacă o să-l ajute.

Trecem pe sub porțile *torii*.

— Crezi că o să-l ajute?

— Dacă așa a zis, da, răspunde ea ferm. Probabil că o să facă o obsesie pentru chestia asta și tatăl tău o să fie obligat să-și revină numai ca să-l lase în pace.

— Eu asta aș face, dacă aș fi în locul lui.

— Ai încredere în Nomura. E greu și să ceri ajutor, iar tu deja ai făcut-o.

Vocea ei e moale și liniștitoare și parcă nimeni nu mi-a mai vorbit așa de o sută de ani.

Nu pot să-i spun că l-am părăsit, că nu răspunde la telefon și că mi-e frică. Dar spaima s-a mai domolit puțin.

— Mulțumesc, îi zic. Te pricepi să calmezi lumea.

Ea zâmbește pe jumătate, ridică privirea spre altarul la care aproape am ajuns.

— Știi ce e PTSD?

— Vag. Când cineva suferă o traumă și nu-i trece. Sau nu-și revine, dacă e mai bine zis așa?

— În principiu, da. Poate afecta creierul într-un anumit fel. Uneori amintirea traumei persistă, de parcă ar reveni în buclă. Poți să te blochezi.

Se întoarce spre mine.

— Eu am fost doar în fusurile din Tokio, dar mai ales fusul încet mi-a dat senzația asta.

— Ne putem bloca în timp și timpul se poate bloca în noi, răspund eu pe gânduri.

— Nu e tocmai o teorie, ridică ea din umeri, dar, din punctul meu de vedere, are sens.

— Și din al meu.

După o clipă de tăcere, adaug:

— Atunci, știi cum e să suferi de PTSD?

Privirea îi devine circumspectă.

— Da, îmi răspunde sec. Poate o să-ți povestesc altă dată.

— Evident.

Mă cert în gând pentru că sunt atât de lipsită de sensibilitate.

Stăm la coadă să intrăm pe poarta altarului, după care aruncăm monede în cutie.

Mă înclin și îmi lipesc palmele. *Să fie tata bine. Să fie totul bine,* mă rog.

— Vrei un *omikuji*[36]? mă întreabă Maya.

— Nu cred că vreau să aflu ce-mi rezervă viitorul, îi răspund suspicioasă.

— Înțeleg. Eu l-am tras pe cel mai norocos acum un an și de-atunci n-am mai luat niciun *omikuji*. Deci încă am noroc.

— Așa funcționează?

Eu n-am crezut niciodată că așa merge.

— Așa funcționează pentru mine, răspunde ea hotărâtă.

— Rămâne pe data viitoare, replic eu.

— Bine.

Îmi zâmbește.

— E OK să ne întoarcem? Ar trebui să-mi fac tema, îmi spune.

— Sigur! Te rog să nu pici la vreun examen din cauza mea!

— Dar cine a zis că o să *pic*? Oricum, voiam să... iau o pauză.

Pare stânjenită.

Eu o fac să se simtă așa? O fi bine? Sau rău? Insist în tăcere pe subiectul ăsta până când, din fericire, începe să se plângă de unele cursuri, drept care o întreb ce studiază și discuția se leagă cu ușurință până ajungem înapoi, la intrare.

— Te întorci în stație? se interesează ea.

— Cred că o să mă plimb puțin pe-aici, îi zic.

Stăm acolo stângace.

— Mă duc..., spune ea.

— Mulțumesc că ai vorbit cu mine, mă reped eu să-i mărturisesc. M-am descărcat o groază la tine, deși abia ne-am cunoscut.

Clatină din cap.

— Și totuși, nu pari o străină.

— Știu ce zici, îi răspund, deși, înainte s-o zică, nu mai avusesem niciodată senzația asta.

— A fost o bucurie să te ascult.

Mă privește în ochi cât îmi bate inima de câteva ori.

Înăuntrul meu e un fel de căldură, așa că fac un pas înapoi ca să-mi ascund nedumerirea și fiorul.

— Mulțumesc încă o dată, îi spun.

Ea dă din cap aprobator.

— Să-mi trimiți mesaj dacă ai nevoie de ceva.

Îmi face cu mâna, apoi pleacă, pierzându-se pe strada plină de oameni.

O urmăresc îndepărtându-se, după care mă pun în mișcare și eu.

Mă întorc pe sub porțile *torii*, pe alee, dar ies de pe drumul principal de îndată ce pot. Vreau să simt copacii cum se înghesuie în jurul meu. Mă îndrept spre ceea ce sper că e zona cea mai adâncă a pădurii, împinsă de o nevoie stranie, urgentă de a fi printre frunze și crengi. E așa o tăcere, că e greu să-ți aduci aminte de zgomotul pe care-l fac oamenii, trenurile, străzile și orașul.

Întind mâinile și ating copacul cel mai apropiat, apăsându-mi palmele pe coaja lui tare. Ajung la următorul trunchi pestriț, apoi la următorul, care e neted, cu noduri ce ies în relief, după aceea la următorul și tot așa. Pentru ei, sunt o făptură micuță, o pasăre, o molie sau un șoricel alergând de la unul la altul. Îmi pun obrazul pe scoarța crestată adânc și trag în piept un parfum îndepărtat de lămâi. Ridic ochii spre ramurile și frunzele lui. *Hinoki*. Chiparos. Se folosește la făurirea de obiecte sacre: altare, palate. Căzi.

Mă așez jos acolo unde trunchiul se unește cu pământul. Sub mine apare imaginea în oglindă a copacului, rădăcinile răspândindu-se în pământ ca ramurile în aer. Las capul pe spate și-mi odihnesc mâinile pe pământ. Asemenea copacilor, respir. Nu e nevoie să număr minutele

și secundele și să-mi fac griji. În fața mea e o creangă căzută, lemn scobit, care se face praf și pulbere. Are puieți de la un capăt la altul, frunzulițe ce se leagănă și rămurele firave ce se împleticesc ca orice bebeluș. Aproape că le văd cum se întind și cresc; uitasem că pădurile nu sunt atât de încete pe cât par.

Și comunică — *vorbesc* — tot timpul. Despre mine ce ar spune? Nimic, probabil. Nu sunt atât de importantă încât să devin subiect de discuție, nici măcar pentru copaci. *Mai ales* pentru copaci. Și cum ar suna limba lor? Ascult. Frunzele foșnesc mișcate de vânt, crengile trosnesc, scoarța se întinde. Închid ochii. Firișoare de rădăcină absorb minerale, negoțul dintre insecte, păsări, animale.

Pământul e străbătut de un tremur; oare mă urmăresc cutremurele? Simt cum timpul se mișcă un pic, ceea ce mă surprinde, dar, la urma urmei, nu suntem departe de fusul rapid Shibuya...

... să mergi, nu, să curgi, să crești, să semeni, să știi, oh, oh, oh...

Mă ridic, scutur din cap ca să-mi limpezesc gândurile, mă frec la ochi. S-au auzit șoapte? Dar nu e nimeni pe-aici. Am gura uscată. Îmi caut ceaiul în geantă, îl deschid, îl beau. Mă întrerup pentru că lăstarul din punga de hârtie e alături, uitat și lăsat în întuneric de ieri. Și totuși, a reușit să crească; frunzele s-au înmulțit, tulpina s-a îngroșat. Mă holbez la el, nevenindu-mi a crede. A crescut, cum-necum, atât cât să nu mai încapă în ghiveci.

Bănuiesc că au vorbit copacii. Nu m-am gândit niciodată că nu înțeleg limba. Mă ridic, cu tot cu geanta și punga de hârtie. În cap mi se încâlcesc vise și amintiri. Ating fiecare trunchi de copac pe

lângă care trec, până mă întorc la cărare și la oameni.

Cimentul și străzile mă zăpăcesc din nou, dar observ o florărie și-l conving pe vânzător să-mi vândă un ghiveci mai mare, cu pământ. El transplantează lăstarul, fixându-l cu degetele în pământ.

— Să fii cuminte, îi spune, de parcă ar vorbi cu un nepot.

Îmi cere o sută de yeni și mă trimite la plimbare.

Brusc, sunt mai obosită decât am fost vreodată. Mă târăsc până în apartamentul lui Koki, desfac salteaua și-mi întind corpul confuz și epuizat.

---

[36] La altarele șintoiste și la templele budiste din Japonia, bilețel de hârtie pe care e scris viitorul. Cei care doresc să și-l afle fac o mică donație și aleg, la întâmplare, unul dintr-o cutie plină cu astfel de bilețele.

麦秋至

Vine vremea recoltei de grâu

20

Mă trezesc când aud telefonul vibrând alături. Mă frec la ochi, pipăi cu mâna să-l găsesc și răspund.

— Alo?

Sunt răgușită pentru că sunt somnoroasă.

— Sora-san?

Vocea îmi sună cunoscut, dar nu știu de unde s-o iau.

— Da. Cine e la telefon?

— Eiko Fujiwara. Mama lui Koki.

Mă ridic și îmi dreg glasul.

— A! Totul în regulă? Koki e în regulă?

Îmi apar imagini cu Koki care se prăbușește pe o cale ferată sau... o fi sunat-o pe mama lui să vorbească despre mine? Groază.

— Koki e bine. Dar am trecut să-l vizitez pe tatăl tău și nu e acasă.

— OK...

Habar n-am de ce trebuie să mă sune pe mine să-mi zică asta.

— Ușa era deschisă și am intrat pentru că n-a răspuns nimeni când am sunat. Locul e cam... Nu arată cum ar trebui.

— E murdar?

Dacă se așteaptă să fiu o fiică bună și să fac curățenie, o să urlu.

Ea tace.

— Arată ca după un... dezastru. Poate o fi spart cineva casa, dar și televizorul, și calculatorul sunt la locul lor, așa că mi s-a părut puțin ciudat.

Îmi transpiră mâna în care țin telefonul.

— Am așteptat destul, dar nu știu cum să iau legătura cu tatăl tău, așa că m-am gândit că ar fi cel mai bine să te sun. Poate îl suni tu ori suni la el la serviciu?

— Îl sun imediat. Poate a ieșit să se plimbe ori la cumpărături.

— Sigur, mă liniștește ea.

Dar în mine se strânge ceva care spune *Poate, dar nu e așa*.

— Fujiwara-san, știți că eu sunt la Tokio, da?

— Da. Treceam pe lângă casa voastră și mi-am zis să mă opresc să-l salut.

Tace o clipă.

— L-am văzut săptămâna trecută și părea..., ezită ea. Confuz.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să treceți pe la el!

— Îmi cer scuze dacă deranjez, îmi spune.

— Nicidecum. Îmi pare rău că v-am dat motive de îngrijorare.

Îi mulțumesc până închidem.

După aceea încerc să respir regulat. Îl sun pe tata. Ar fi trebuit să încerc ieri. Nici măcar nu sună, se aude doar *beep* și intră căsuța vocală. Mai formez o dată și încă o dată. Las un mesaj: „Unde ești, tată? M-a sunat Fujiwara-san și mi-a spus că la noi acasă arată de parcă s-ar fi dat o spargere. Ești OK? Ce se întâmplă?"

Îi mai las unul: „Și să mă suni!"

Trag nădejde să mă adun înainte să dau telefon la firmă. Mă duc la toaletă, apoi mă spăl pe față.

Vorbesc pe cel mai politicos ton, sperând că nu mă vor recunoaște.

— Bună ziua. Îmi cer scuze pentru deranj. Aș dori să vă întreb ceva: Campbell-san este la

sediul dumneavoastră? Este un fost angajat, dar poate se află în incintă, la o... întâlnire.

O voce rece mă întreabă cum mă numesc.

— Sora Campbell, răspund eu supărată.

Vocea, de o răceală care te paralizează, îmi cere să aștept.

Fixez cu privirea un petic de albastru ivit printre norii de afară.

Vocea revine.

— Îmi pare rău, dar nu este aici.

— A fost recent?

— Mă tem că nu.

— Înțeleg. Vă mulțumesc.

Și închide. Simt telefonul fierbinte lângă față. Nu, obrajii mei sunt fierbinți.

Mă ridic și deschid fereastra. Ating florile-de-la-ora-patru, petalele lor portocalii-roșii-albe. Florile ca niște trompete încep să se deschidă, prea repede, prea devreme. Oare eu sunt cea care le grăbește?

Fac un pas în spate.

*

Mă plimb de colo-colo în fața ușii ce dă în clădirea în care se află sala de curs a lui Koki. Telefonul tatei tot nu sună.

— Bună! mă strigă cineva.

Maya e în spatele meu și-i piere zâmbetul când îmi vede fața. Sigur arăt cu dracu'.

— Salutare, orăcăi eu.

— Ești OK? mă întreabă ea.

Eu înghit în sec.

— Nu. Tocmai am primit o veste proastă — mă rog, nu chiar proastă. Neliniștitoare. E vorba despre tata.

Maya se încruntă imediat, îngrijorată. Ochii îi cad pe bagajul meu.

— A, nu! Deci te întorci acasă?

— Da.
— Pot să te ajut cu ceva?
E posibil ca *nimeni* să nu mă poată ajuta.
— Nu, dar îți mulțumesc. O să mă întorc la Tokio. Nu știu când, dar...
Ea dă din cap aprobator, cu hotărâre.
— Știu că o să te întorci. Când vii, să mai aduci plante. Îmi place că ai plante pe post de accesorii.
Arborez un zâmbet.
— E semnătura mea. Lăstarul pe care mi l-a dat Naomi ieri.
Maya se lasă pe vine lângă bagaj.
— E... de cinci ori mai mare.
Sună clopoțelul, semn că ora a luat sfârșit.
— Habar n-am cum s-a întâmplat, spun eu neajutorată, am luat-o la o plimbare și poate că pur și simplu i-a plăcut aerul proaspăt. Am mai umblat pe lângă Meiji Jingu după ce ai plecat și m-a cam luat somnul sub pomi.
Maya studiază în continuare planta.
— Ai avut-o cu tine ieri?
— Era în geantă. Uitasem total de ea.
— De-asta voiai să fii lângă copaci? mă întreabă ea.
— Mă gândeam la ce am discutat cu o zi în urmă.
Mă uit țintă la lăstar.
— Acum n-am niciun răspuns, ci doar mai multe întrebări.
— Așa e mereu în știință, îmi spune Maya, ridicându-se. O să te vezi cu Nomura-sensei?
— Nu.
Nu mă gândisem s-o caut pe Naomi, dar ea oricum nu putea face nimic.
— Îmi iau la revedere de la prietenul meu. Îl cunoaște pe tata.

— Starea lui s-a... înrăutățit? mă întreabă ea ezitând.

— Nu știu, îi răspund, simțindu-mă ciudat de departe. A dispărut.

Maya duce mâna la gură, uluită.

— Vai, e îngrozitor! Îmi pare rău.

Dau din cap.

— Mă duc acasă.

— Evident. O să fii bine?

— Da, clar. Mulțumesc.

Încerc să zâmbesc, dar îmi simt fața fragilă, ca și cum s-ar putea sparge în bucăți, dacă mă mișc prea mult.

— De ce să nu merg și eu cu tine? propune ea din senin.

— Unde? La stația de autobuz?

— Nu. *Cu* tine. Să-l căutăm pe tatăl tău.

Rămân cu gura căscată cât timp procesez sugestia ei.

— Scuze, m-am băgat prea mult? N-am vrut să mă invit singură la tine acasă. Și oricum, probabil că ai o groază de alți oameni care ar vrea să te ajute, adaugă Maya în grabă.

Îmi revin din șoc imediat.

— Nu, nu e cazul. N-o să fie... distractiv.

— Sora, tu *chiar* îți faci griji, zice ea uimită, că, dacă *plecăm în căutarea tatălui tău care a dispărut,* o să mă gândesc că nu e o vacanță drăguță?

— Cred, da, îmi fac griji și pentru asta, și, în același timp, îmi dau abia acum seama cât de bizar sună.

Ea clatină din cap că nu, dar cu zâmbetul pe buze.

— Nicio problemă. Hei, ce-ar fi să pleci acasă și să vezi care-i treaba? Eu pot să vin mâine, dacă ai nevoie de mine.

— OK, consimt eu. Are logică. Tata poate că o să fie deja acasă când ajung. Nu vreau să-ți pierzi timpul.

— Nu-mi pierd nimic, mă contrazice ea ferm. Mâine, în caz că e nevoie, o să fiu gata. Promiți să-mi dai mesaj?

— Promit, încuviințez eu, cu toate că nu pot să mă imaginez făcând asta sau pe ea venind într-adevăr.

Îl zăresc pe Koki, care se îndreaptă spre noi.

— Uite-l pe prietenul tău.

Maya mă îmbrățișează brusc și mă strânge tare.

— Totul o să fie în regulă, îmi șoptește.

O clipă amețitoare simt că-mi vine s-o sărut, dar după aceea îmi dă drumul din îmbrățișare.

— Bună, zice Koki în japoneză.

— Oh, bună, răspunde Maya, trecând și ea la japoneză. Eu sunt Kinjo Maya.

— Fujiwara Koki. Mă bucur să te cunosc, spune el.

— Și eu mă bucur să te cunosc. Scuze, dar trebuie să plec ca să nu întârzii la curs.

Maya se întoarce spre mine și zâmbește.

— Să-ți ții promisiunea!

— Mi-o țin. Ah, și... poți să-i spui lui Nomura-sensei că am plecat? Te rog!

— Sigur.

Îmi aruncă o ultimă privire îngrijorată, după care pleacă în viteză.

Koki ridică din sprâncene, uitându-se la mine.

— Deci ți-a reușit manipularea.

— Poftim? Nu! Habar n-am.

Mă las pe bancă, pe jumătate căzând.

— Mă duc acasă.

— Mi-a dat mama mesaj. Ce se întâmplă? mă întreabă el preocupat.

— Tata e bolnav, Koki.

Tot răsucesc între degete cureaua de la geantă.

— Probleme cu memoria și... cred că a dispărut.

Îl urmăresc cum trece de la îngrijorare la spaimă și de la spaimă la nedumerire.

— Doar n-a fost *răpit?* zice în cele din urmă, pe nepusă masă.

— Nu, nu cred. O fi hoinărit până departe ori poate o fi plecat într-o excursie de o zi, ce știu eu...

— N-a zis nimic neobișnuit ultima oară când ai vorbit cu el?

Stau cu ochii în pământ.

— N-am vorbit cu el de câteva zile.

— Sau în mesaje, continuă el precipitat.

Clatin din cap.

— Ne-am certat, mi-a zis că ar trebui să plec și eu am venit încoace. N-a încercat nici să mă sune, nici să-mi dea mesaje, îi explic eu.

Koki ridică brațele.

— Eu n-am zis nimic!

Dar i-am văzut expresia.

— Pot să te ajut cu ceva? mă întreabă.

— Deja m-ai ajutat. Mersi că m-ai lăsat să stau cu tine. Știu că a fost greu și aseară...

Koki își masează ceafa.

— Mda.

Simt că-mi arde fața.

— Tu ești cel mai bun prieten al meu, Koki. Mi-a plăcut... tot. Dar noi suntem *prieteni,* nu? Cred că asta ar trebui să fim.

El se uită lung la mine, apoi zâmbește.

— Suntem. Și, da, cred că poate ai dreptate. Prieteni, dar *întotdeauna* prieteni. Îmi placi foarte mult, Sora.

Mă simt cât se poate de matură.

— Ar trebui să-ți zic, începe el.

Își freacă telefonul între palme agitat.

Ce proastă sunt!

— Deja ai o... iubită? aproape că țip eu.

— Nu! răspunde el. Sincer! E doar... cineva cu care am ieșit de câteva ori. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Maturitatea mea se transformă în altceva.

— E OK.

— Poate când vii la Tokio data viitoare o s-o cunoști, îmi sugerează. Putem să ieșim la o întâlnire dublă.

Trag adânc aer în piept, așa că nu-i spun ce idiot e, ci îi zic:

— Nu te las să mă cuplezi cu vreun ratat.

— Adu-o pe prietena ta Maya, mă provoacă el.

— Atunci, n-ar fi o întâlnire. Ar fi... ieșit în oraș. Împreună. De ce te uiți așa la mine?

El ridică din umeri.

— Plec, îi zic brusc.

El mă ia de mână.

— Îmi pare rău. Să mă anunți dacă ai nevoie de ajutor. Sau să-i zici mamei, ea e acolo și de fapt ți-ar fi mult mai de folos decât mine.

— Știu.

Încă îmi ține mâna. Mă sprijin de el și-mi las capul pe pieptul lui, iar el mă ia în brațe. Mă desprind în clipa în care simt că începe să mă podidească plânsul, dar fața lui e atât de aproape de mine, că nu pot să mă abțin și-mi lipesc gura de a lui, doar o clipă. Ce m-a apucat de vreau dintr-odată să sărut pe toată lumea? Imediat fac un pas înapoi, sunt înfierbântată și-mi vine să intru în pământ de jenă.

El mă strânge de mână și, când ochii ni se întâlnesc, văd că-și mușcă buza, ezită, e nesigur. Îmi trag mâna dintr-a lui, nedorind să-mi pară rău.

— Pa, Koki!
— Să-mi dai mesaj când ajungi acasă.
— Da.

Îmi adun bagajul. Când mă uit la Koki din nou, ochii i s-au limpezit.

— Să ajungi în siguranță! Ai grijă! îmi spune.

O iau pe bulevardul larg, îndepărtându-mă. Înăuntrul meu totul se mișcă, tremură, se înalță, coboară. La porțile facultății, privesc înapoi. El îmi face cu mâna.

Pe Koki o să-l mai văd, dar există o parte din el pe care nu o s-o mai văd. Dacă ar fi fost altfel... Dar nu e. Ridic mâna și îi fac semn, luându-mi la revedere.

芒種

Se seamănă semințele de orez și de grâu

21

În casă e mai rău decât mi-am închipuit. Pe hol e talmeș-balmeș, hainele și gențile sunt trântite pe jos, *pantofii înăuntru*. Pantofii mei de școală. Îi pun în pantofarul de lângă ușă.

— Tată?

Știu deja că nu e nimic viu aici.

Doar un gândăcel negru, cu două pete roșii pe spate, în bucătărie. Deschid geamul și-l țin pe vârful degetului până-și ia zborul. Biroul tatei e pe jumătate distrus. În dormitorul lui sunt haine peste tot, iar patul e nefăcut. Ușa de la camera mea e deschisă. Și dulapul la fel. Hainele mele au fost date la o parte, iar fotografia mamei e în altarul ei improvizat. Tata sigur a căutat aici habar n-am ce.

— El unde e? o întreb în șoaptă.

Pe drumul înapoi de la Tokio l-am sunat pe tata din zece în zece minute. Mama lui Koki mi-a zis că nu-l zărise, dar că întreabă în stânga și-n dreapta. De-acum o să afle tot orașul că a dispărut și nu știu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău. Ar trebui să mă duc la poliție, probabil, dar parcă e prea devreme. Ar putea să apară acasă diseară, ceea ce înseamnă că aș fi făcut gălăgie pentru nimic. O să mă apuc să-l caut eu însămi. Îmi iau bicicleta. O să încep cu vecinii.

Cel mai aproape de noi stă familia Uchimura. Nici n-apuc bine să sun, că se și deschide ușa.

— Uchimura-san, mă înclin eu.

— Sora-chan, vai, am auzit despre tatăl dumitale, ce îngrozitor...

Risa, fiica ei, a fost cu mine în clasă. Niciodată nu m-a băgat în seamă.

— Nu cumva l-ați văzut recent? Ieri sau azi?

Uchimura își duce mâinile la obraji.

— Nu, dar îl sun pe soțul meu, poate l-a văzut el.

Soțul ei are o slujbă pe care n-o înțeleg la un birou, așa cum nu înțeleg nicio slujbă la birou. Dacă află el, o să afle tot personalul. Bănuiesc că asta mă scutește să-i anunț eu.

— Mulțumesc, îi spun.

— Pentru nimic. Ne suni dacă afli ceva, da?

Ochii ei neliniștiți mă urmăresc când plec.

Mă îndrept spre următoarea casă, apoi spre alta și cei care locuiesc în ele deja au auzit că tata a dispărut. După aceea nu mă mai deranjez. Vestea o să se răspândească din gură în gură și o să afle toată lumea. Aproape că mă aștept să se difuzeze un anunț prin boxe.

Mă îndepărtez de case, mergând pe bicicletă, spre ocean. Urmez gardul despărțitor, arunc o privire, încerc să vad dacă e vreo mișcare, dar nu zăresc nimic kilometri întregi. Mă obișnuisem cu găurile, cu absențele, cu locurile în care au trăit oameni, cu spațiile în care au fost cândva oameni. După Tokio, uite că le observ din nou. Nu e tocmai pustiu, fiindcă încă văd ce a fost acolo înainte. Îmi aduc aminte.

Ar trebui să mă duc acasă. Ar trebui să caut mai departe. Ar trebui să merg la poliție. Nu știu cum e cel mai bine, cum e corect. Dar mi-e sete, drept care intru în cel mai apropiat *conbini*. Aerul condiționat bate în mine și mi se răcește transpirația pe spate. Țin capul în frigider cât se poate și cumpăr un ceai verde rece.

Afară, un bătrân în pantaloni de lucru largi stă sprijinit de rastelul pentru biciclete. Bea cafea

neagră dintr-o cutie și se șterge pe frunte cu batista. Mă sprijin lângă el și beau. El se uită la cer, la nori, la păsări.

— L-ați văzut cumva pe tatăl meu? îl întreb după o vreme.

— Dacă l-am văzut vreodată sau dacă l-am văzut recent?

— Recent.

Bea încet o gură de cafea.

— Nu.

— Lipsește.

Îi urmăresc ochii fixați pe o cioară care dă din aripi.

— Cine-i lipsește?

— Habar n-am, mint eu.

El dă din cap. Stăm acolo până terminăm ce avem de băut. După aceea mă urc iar pe bicicletă.

— Oamenii se întorc, îmi zice bătrânul.

— Unii, spun eu.

— Dar tot se întorc.

Își ridică fața spre cer.

Mă îndrept spre familia Fujiwara.

— Sora!

Mama lui Koki mă invită înăuntru imediat ce mă descalț.

— Tatăl tău?

Clatin din cap.

— Îl caut, dar...

— Ar trebui să bei ceva. Ți-e foame?

Mă duce repede la bucătărie.

— Nu, nu mi-e, îi zic, prăbușindu-mă pe un scaun de la masă.

Ea nu se obosește să mă ia în seamă, îmi pune ceai de orz rece într-un pahar și mă studiază.

— Ar trebui să mănânci.

— Am mâncat enorm la Tokio. Koki știe o groază de restaurante bune.

— Da? mă întreabă neîncrezătoare.

— Am fost într-un loc unde totul costă 365 de yeni.

— Atunci, e student, râde ea.

— Da.

Beau. E așa de rece, că mă doare capul.

— Un motiv în plus pentru mine să-ți pregătesc cina.

— Mi-ar plăcea să mă duc acasă cât mai repede. În caz că se întoarce tata.

— Înțeleg. Îți fac ceva ce poți să iei acasă.

Cedez și îi zic „mulțumesc".

Pare ușurată, se duce la frigider, apoi deschide ușile dulapului.

— Ai vorbit la poliție?

— Nu.

— Cred că ar trebui, Sora-chan.

— Da, încuviințez eu rezervată. O să vorbesc.

— Pot să vin cu tine, dacă vrei.

— Mă descurc. Mulțumesc.

— Bine.

Ascult sunetul liniștit pe care cuțitul ei îl scoate constant. Pe perete e o fotografie de familie pe care n-am mai observat-o niciodată. Tatăl lui Koki stă drept și mama lui arată exact ca în clipa asta, doar cu o coafură puțin diferită. Koki e scund, dar e suficient de mare să nu-ți mai vină să zici că e „drăgălaș". Și fratele lui. E mai înalt decât Koki cu un cap, un adolescent slăbănog, care sigur l-a studiat pe taică-său, pentru că și el stă foarte drept. Seamănă cu Koki, dar are părul mai drept, gura mai mare — pare serios, dar și mai inocent, cumva. Koki și cu mine sigur suntem mai mari acum decât e el în fotografie.

Fujiwara-san se întoarce, iar eu îmi mut imediat privirea, dar a văzut că eram cu ochii la

fotografie. Zâmbetul i se stinge pe buze și dispare, iar fără el fața ei pare vulnerabilă și goală. Îmi întinde o cutie *bento*.

O iau și mă ridic cu stângăcie.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Îmi pune o mână pe umăr, apoi se apleacă și mă îmbrățișează cu atâta grijă, că pare aproape îngrozită. Vreau să-mi lipesc fața de a ei și să plâng, dar strâng din dinți și-mi țin respirația.

— Odată, după aceea, îmi povestește în șoaptă, a venit la ușă. Era ud leoarcă și a cerut ceva uscat să se schimbe. Am vrut să-l întreb cum ajunsese în apă. Dar nu l-am întrebat. După ce i-am adus haine, s-a făcut nevăzut.

Îmi dă drumul din brațe.

— Te rog să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Nu ești singură, Sora-chan.

Nu pot decât să dau din cap, în semn că am înțeles.

Când mă întorc, casa e la fel de goală și de îngrozitoare cum am lăsat-o. Fac curat pe coridoare, în bucătărie, în living. Îi scriu lui Koki un mesaj că are o mamă minunată, că pentru moment totul e OK. Deschid cutia *bento*: trei *onigiri,* una lângă alta. Mușc dintr-una și simt gustul amărui de prună murată. E așa o prostie ca din desene animate să mănânci o minge de orez și să plângi, că mă apucă râsul când îmi dau lacrimile. Mai iau una: *shiso* și *miso* maro-roșu. Mă satur, sunt un pic mai bine și capabilă să mă duc la poliție. Iau și cutia cu mine, pentru confort, ca să mănânc dacă mă simt din nou slăbită.

În timp ce merg cu bicicleta, apune soarele, cerul prefăcându-se într-un violet agitat când soarele se scufundă în ocean. La secția de poliție

e înghesuială, iar cei doi polițiști parcă m-ar fi așteptat.

— Trebuie să anunț că a dispărut o persoană, le zic.

Mă așez și le răspund la întrebări. Pe pereți sunt afișe cu infractori căutați și copii dispăruți. O să pună un afiș și cu tata?

— De când lipsește?

— De trei zile, cred.

Ei îngaimă ceva și își notează.

Dar e posibil să lipsească de mai mult timp, până acum ar fi putut ajunge la Hokkaido sau la Okinawa, într-un bar vechi sau pe o plajă cenușie.

Mai răspund la alte întrebări despre tata și, când mă întreabă despre slujba lui, le spun numele companiei, dar și că, de curând, a încetat să mai lucreze acolo.

— O să luăm legătura cu dumneavoastră, îmi spun ei, dacă aflăm ceva.

— O să-l căutați? îi întreb.

Ei se uită unul la altul.

— O să alertăm rețeaua poliției.

— Dar n-o să-l *căutați,* de fapt? îi întreb.

— Doar în anumite împrejurări. În acest caz...

Nu e împrejurarea potrivită. Aveam în minte imaginea unei misiuni de căutare, oameni cu lanterne și walkie-talkie, dar, în atmosfera aceasta banală de la secția de poliție, imaginea se întoarce în filmele și emisiunile de televiziune din care a venit.

Pe drum spre casă, îmi dau seama că mama lui Koki m-a mințit: la urma urmei, sunt singură. E aproape prea întuneric ca să văd. Mă opresc și mă dau jos de pe bicicletă să-mi iau lanterna, dar n-o găsesc în geantă și cum o să ajung acasă?

Mă împiedic pe pietriș. Șoseaua asta e îngustă și liniștită. Sunt atât de epuizată, că aș putea să dorm și aici. Îmi trec mâinile peste față și văd artificii în spatele pleoapelor, iar când le ridic rămân înmărmurită, fiindcă a răsărit luna, radioasă și aproape plină. Luminează un altar aflat la câțiva pași mai încolo pe drum, iar pădurea e de un palid argintiu și ar putea fi alcătuită și ea din lumina lunii.

Altarul e lung și plin de șiruri de *jizo* din piatră. *Jizo* veghează copiii și drumeții, fiind un zeu mic și bun al vieții de zi cu zi. Statuile sunt aliniate pe trei rânduri, de la cele mai mici la cele mai mari, de parcă ar urma să facă o fotografie cu clasa. Unele au mici jachete sau chimonouri, unele șterse, altele în culori vii, toate cu motive vesele. Sunt și câteva jucării. Dulciuri și gustări. Flori.

În față, în mijloc se află un *jizo* tocit, cu acoperământ de cap și bavetă roșii, cum cere tradiția. Surâde răbdător, ca și cum ar fi profesorul acestei clase. Acum observ că ceilalți *jizo sunt* copii — sau, cel puțin, le sunt devotați copiilor. Câte unul pentru fiecare copil pierdut când a avut loc Teroarea. Optsprezece sau douăzeci din zona asta, luați de cutremur, de valuri sau de acele crăpături și fisuri ale timpului. Nu m-am mai oprit niciodată aici până acum.

Cel mai vechi *jizo* din mijloc are alături un *mikan*[37] ofilit și un sake One Cup. Pun ultima *onigiri* în cutia pentru hrană de pe altar.

— *O-jizo-sama,* șoptesc, *onigiri* e absolut delicioasă. Așa că, te rog, ajută-mă!

Mă înclin și-l las să se bucure de orez în liniște. Ceilalți *jizo*-copii îl înconjoară, așteptând în tăcere. Luna strălucește îndeajuns de tare ca să

văd drumul până acasă, dar, odată ajunsă, singurătatea mi se furișează iar pe sub piele.

Îmi vibrează telefonul. E un mesaj de la Maya.

ce faci?

nu extraordinar, îi răspund.

Înghit tare în sec.

ai vorbit serios când ai zis că ai veni încoace?

Trimit mesajul înainte să mă răzgândesc.

Maya răspunde imediat.

da.

*

— Doar tună, mi-a spus mama, dar asta nu înseamnă că mi-a trecut frica.

În casă pârâia totul, ceea ce nu era de mirare, fiindcă locuința lui *obaachan* și *ojiichan* era veche și tradițională, construită în principal din lemn și hârtie. Eu aveam șase sau șapte ani, e primul sezon ploios din Japonia pe care îl țin minte.

— Ascunde-ți buricul ca să nu-l mănânce Raijin-sama, mi-a zis *ojiichan*.

Eu am izbucnit în lacrimi.

— Ai uitat că povestea asta mă speria când eram mică? a țipat mama la *ojiichan*.

— Of, ce mai semeni cu *okaasan*[38], Sora-chan!

Ojiichan a rânjit, mi-a luat o mână și mi-a pus-o pe buric.

— Așa. Raijin-sama n-are cum să-l vadă acum.

— Cine e Raijin-sama? am suspinat eu.

— A, nu-l cunoști? E zeul tunetului. El face toată gălăgia asta, el cântă la *taiko*!

Ojiichan s-a ridicat, și-a luat o față supărată și a bătut în niște tobe invizibile.

— Bambambam-BAM!

Mama a râs și am chicotit și eu.

— Nu ești de părere că eu cânt bine la tobe?

M-a bătut cu degetele în burtă, făcându-mă să râd și mai tare.

Tunetul brăzda cerul și vuia.

— Raijin-sama e mai bun decât mine, dar are și tobe mult mai mari. N-o să-ți facă niciun rău. Tunetul e bun pentru orez, știi. Poți să suporți vuietul dacă el înseamnă că o să fie orez gustos, nu? mi-a explicat *ojiichan*.

Eu am dat din cap aprobator.

Mama a deschis ușa ca să urmărim ploaia biciuind trotuarul și să simțim tunetul în atmosferă. M-a luat la ea în poală.

— Când eram de vârsta ta, mă speriam atunci când tuna. Dar tunetul e ceva natural, ca norii, zăpada ori lumina soarelui. Doar mai mare.

— Precum cutremurele? am întrebat eu, căci și ele mă speriau.

— Cutremurele, mi-a răspuns ea, nu sunt decât tunete sub pământ.

*

Tremurul pământului mă trezește, dar, când clipesc și mă ridic, e liniște. Poate că l-am visat. Poate că am visat tot și, asemenea poveștilor prost scrise, trezirea asta este o întoarcere a normalității.

Îmi iau telefonul și îl sun pe tata. Aud același ton ca un zumzet, care acum mi se pare aproape o alinare, fiindcă nu se schimbă niciodată. Deci nicio normalitate. Răspund la un mesaj de la Koki și-i zic că sunt bine. Sun la poliție, care pare surprinsă că dau un semn. Încă nu l-au găsit pe tata. Mă caută ei dacă apare ceva. O sun pe mama lui Koki.

Am nevoie de ceva?

Sunt sigură?

Am pe cineva care să stea cu mine?

Ar trebui să știe că răspunsul e „nu", dar tăcerea e atât de jenantă, că zic „da" ca să

scăpăm amândouă. Ea susține că ar trebui să-mi sun apropiații, în caz că...

Amândouă puteam auzi toate finalurile posibile pentru propoziția asta, deci bănuiesc că niciuna dintre noi nu simte nevoia să le articuleze în cuvinte când ele se răsucesc în aerul dintre noi, întinzându-se ca niște fire telefonice care zbârnâie.

Îi spun că trebuie să închid și înțelege.

Am un gust de fier în gură fiindcă mi-a dat sângele la degete, pentru că mi-am ros unghiile. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să am logică. Consistență. Să adun informații. Mă duc în biroul tatei.

Studiez haosul. Cărți, caiete, hărți — teancuri de hârtii. Laptopul lui e mort și nu-i știu parola. Exercițiile cu kanji din numele meu au dispărut. Poate că n-a observat niciodată că luasem foaia. Pe perete, acolo unde erau hărți, sunt spații goale. Pe birou, pe jos — bucăți de hărți, schițe a ceea ce ar putea fi rute, numere care ar putea fi ecuații.

Fac un pas important când găsesc o listă cu cifre ce se dovedesc a fi coordonate și lângă fiecare scrie *fără semne, nimic măsurabil* sau *nicio diferență*. Jos e mâzgălit: *Dar cum pot ști?* Același gând care mi-a venit când m-a întrebat Naomi dacă am simțit vreun efect secundar. Măcar aș reuși să spun? Deci tata încearcă să vadă dacă poate măsura acele șocuri și alunecări în timp pe care le-am simțit, fiindcă sunt o proastă, fiindcă, dintr-un motiv sau altul, am crezut că asta o să-l oprească și n-o să mai meargă în fusuri. Dar a făcut exact invers.

Încerc să mă adun. Reasamblez hărțile ca pe niște puzzle-uri. Bucăți din ele au fost smulse și, când le aliniez, descopăr ce s-a luat: tot din

fusurile nordice, în special părțile mai vestice ale acestora. Îmi iau hărțile mele și le întind pe jos să le compar, ca să găsesc ce lipsește. E un loc pe care l-am explorat doar parțial, fiindcă timpul și-a crescut viteza, apoi a scăzut-o pe măsură ce înaintam, iar tata nu voia ca eu să continui. Ne-am întors. De atunci nu m-am mai dus acolo.

Deci tata a pătruns într-una dintre cele mai periculoase, cele mai necunoscute teritorii din fusul încet. E o ușurare stranie, chiar dacă îmi bubuie inima. Cel puțin, e de înțeles, e ceva ce știu. Un loc unde pot să mă duc.

Sună cineva la ușă.

Deschid și, incredibil, în fața mea se află Maya.

Chiar a venit.

— Bună! îmi zice. Am reușit.

— Bună! îi zâmbesc eu.

— Pot... să intru?

— A, da. Scuze! Vino, mă fâstâcesc eu, întrebându-mă cât oi fi rânjit așa la ea. Vrei un ceai, o cafea?

— O cafea ar fi grozavă, îmi spune și intrăm în bucătărie.

— Sigur ești obosită. E încă devreme. Poți să tragi un pui de somn, dacă vrei, îi propun.

Maya stă la masa din bucătărie de parcă ar fi stat așa de o mie de ori și ar fi ceva absolut normal să străbată Japonia pe jumătate ca să ajute o necunoscută să-și caute tatăl dispărut.

— De fapt, eu dorm chiar bine în autobuzele de noapte. N-am nici cea mai vagă idee de ce, îmi explică ea.

— Este un talent rar. Mulțumesc că ai venit.

— Mă bucur că m-ai chemat... dar îmi pare rău că ai fost nevoită s-o faci, adaugă ea repede.

— Totuși, tata ar putea să apară în orice clipă, spun eu, prea veselă.

— Sigur, aprobă Maya. Dar îți poate da cineva vreo informație? Vreun indiciu despre direcția în care a plecat?

Clatin din cap. Apa fierbe și mă concentrez să fac cafeaua, întrebându-mă dacă să-i povestesc ce am descoperit. Îi pun o cană plină în față.

— Mulțam.

Ridică ochii la mine.

— Ce e?

— Am găsit un indiciu, îi răspund.

— Asta e bine!

Nu sunt sigură că e, dar îi zic:

— O să-ți arăt. Poți să-ți iei cafeaua.

O duc în biroul tatei. Face ochii mari când observă haosul de hârtii, apoi fixează cu privirea schițe, notițe și ecuații prinse cu ace de perete.

Expiră prelung.

— Tatăl tău studiază fusurile. De-asta știi atâtea...

— E cercetător. *Era,* mă corectez eu.

Maya e deja la biroul lui, examinează hărțile, iar când se întoarce spre mine, văd că știe deja care e indiciul.

— Da. Sunt sigură că e în fusuri. Aici, cred, îi arăt.

Ia o gură de cafea.

— Atunci, acolo mergem.

Clipesc nedumerită.

— *Mergem?*

— De-asta am venit. Ca să caut împreună cu tine.

— Dar nu în fusuri, totuși. Nu credeam...

Dar am crezut, într-o anumită măsură, pentru că ăsta chiar e cel mai previzibil lucru pe care l-ar fi putut face tata.

— Nu m-am gândit că o să cauți *acolo*, cu mine. E periculos...

— Încă un motiv să nu te duci singură, mă întrerupe Maya. Dacă nu cumva se duc alții. Cum ar fi... polițiștii?

— Mă îndoiesc.

— Exact.

— Dar eu sunt obișnuită cu fusurile, protestez. Le cunosc. Tu ai mai fost în vreun fus înainte?

— Bineînțeles că am fost! îmi strigă. Fac cercetări în fusurile de la Tokio în fiecare săptămână, practic.

— Astea nu sunt ca fusurile de la Tokio — nu poți să intri pur și simplu și să cumperi suveniruri!

— Doar să le iei, nu?

Soarbe calm din cană.

— Caz în care, continuă ea, ești omul perfect cu care să mergi.

O fulger cu privirea.

— Asta e altceva. Va trebui să intru mult mai mult. O să ți se facă rău.

— Știu ce poate să se întâmple, dar nu mi s-a mai făcut rău.

— Niciodată? întreb eu suspicioasă.

— Sincer, nici măcar prima dată când am intrat într-un fus. Încet *și* rapid, îmi răspunde.

— Astea sunt altfel, îngaim eu fiindcă îmi doresc cu disperare să vină cu mine.

— Hei...

Ochii noștri se întâlnesc.

— ...sunt conștientă de ce pot face fusurile. Vreau să te ajut. Și — dezvăluire totală, OK? — chiar vreau să văd cum e înăuntru. Asta studiez, în definitiv. Ai uitat că ne-am cunoscut într-un laborator adevărat?

Vocea ei exprimă și iritare, și amuzament în același timp.

— Dacă intrăm, trebuie să mă asculți. E clar că tu cunoști mai multe studii științifice, mai multe teorii și mai multă filosofie, dar eu știu mai mult despre fusurile propriu-zise. Trebuie să ai grijă.

Îi susțin privirea până când ea aprobă, dând din cap hotărâtă.

— Înțeleg, zice. Acum de ce avem nevoie?

---

[37] Fruct originar din China, din familia citricelor, asemănător cu mandarina.

[38] „Mamă" (în japoneză în orig.).

蟷螂生

Călugărițele depun ouă

22

Înainte să trecem de gardul despărțitor, o rog pe Maya să verifice încă o dată dacă am luat tot ce ne trebuie: mâncare, lanterne, fluiere și alte lucruri esențiale pentru supraviețuire, de care sper că n-o să avem nevoie. După aceea mă îndepărtez puțin de ea, îmi fac curaj și sun la firmă.

— *Trebuie* să vorbesc cu Yamagata-san, îi spun vocii glaciale care răspunde. Sunt Sora Campbell.

— Mă tem că nu se...

— Ziceți-i că nu încalc nicio proprietate lângă el.

Se lasă tăcere. Se aude un click.

— Alo?

— Yamagata-san?

— De ce mă sunați?

E nervos.

— Am declarat deja, îmi zice, că nu știu unde se află tatăl dumneavoastră.

— Știu că nu știți. De aceea o să-l găsesc eu. Dar am nevoie să-mi spuneți cât de departe a ajuns cu cercetarea de teren în nord.

— În nord? întreabă el.

— În fusul încet. Nord, nord-vest.

— Nimeni nu se duce acolo. Nici dumneavoastră n-ar trebui să vă duceți.

— Dar tata a încercat, nu?

— Nu l-am sfătuit s-o facă.

— Ați știut.

— Nu dinainte.

— Într-adevăr?

— Ce părere aveți despre mine, Campbell-san? Că sunt un director care le ordonă angajaților fără creier să se îndrepte spre moarte? se răstește el.

Angajat fără creier n-a fost niciodată în CV-ul tatei.

— Nu.

Yamagata expiră regulat, ca și cum s-ar calma pe el însuși.

— Trebuie să vă avertizez să nu vă duceți acolo.

— Ar trebui să știu ceva despre teritoriul respectiv? mă încăpățânez eu.

E singurul om care cred că mi-ar putea spune ceva și am nevoie de toate informațiile de care pot face rost.

— Nu e sigur. Trebuie să treci în diferite fusuri. Timpul e prea... subțire.

— Subțire, repet eu.

— Ca aerul la altitudine mare. Oamenii se îmbolnăvesc. Au halucinații. Te rog...

Acest *te rog* mă descurajează.

— Cât de departe au ajuns oamenii? insist eu.

El ezită.

— Există — exista — un sat numit Nakagawa... E într-un fus rapid, iar apoi începe fusul încet. De acolo mai sunt vreo opt-zece kilometri spre nord, atât cuprind hărțile. După ei, pe o sută de kilometri, nu se știe dacă urmează o zonă sigură. Sora...

— Apreciez faptul că mi-ați dat această informație, intervin eu cât pot de senină și închei conversația.

Mă întorc la Maya și amândouă ne trecem bicicletele printr-o gaură din gard. O urmăresc cum șovăie când se așază în șa.

— E în regulă, îmi spune.

— Eu n-am scos niciun cuvânt.

— Dar îți văd fața, mormăie ea.

Sunt foarte bucuroasă că e aici și foarte îngrijorată.

— Oricând ai nevoie de o pauză, îmi zici, da? Sau dacă nu te simți bine. Sau dacă vezi ceva ciudat.

— Cum ar fi? mă întreabă ea.

Mă urc pe bicicletă și pornesc, așa că nu trebuie să răspund. Linia albă de pe drum s-a șters, dar nu a dispărut. Se estompează ca un fir și simt cum se desfășoară tremurul timpului. Scrutez drumul, împrejurimile. Tata ar putea fi oriunde; poate trage un pui de somn pe undeva unde nu ajunge nici privirea și niciuna dintre noi nu și-ar da seama în veci că am trecut pe lângă el.

— Tată! Tată! strig.

Maya recurge la un fluier care scoate sunete ascuțite, puternice.

Face parte din rutina mea de cercetare, dar e ceva groaznic de diferit, fiindcă nu mi-a trecut prin cap niciodată că va trebui să-l caut pe *acest* părinte. Și de data asta am mai mult decât o speranță minusculă; am o nevoie cumplită, înfricoșătoare.

Ghicesc pe ce traseu ar fi mers tata, pentru că e cel mai direct drum care n-o ia pe autostradă. El nu s-ar fi dus pe autostradă, pe lângă liniile drepte, plictisitoare, separate prin garduri de case, grădini și alte rămășițe de viață omenească.

Ne oprim în următorul sat, unde Maya își scutură picioarele și se chiorăște pe geamurile unor case în ruină.

— Deci asta e zona rapidă, îngaimă. E liniște.

— Dar la ce te așteptai? o întreb eu.

— E mai pașnic și mai puțin sinistru decât mi-aș fi închipuit.

— Cred că... E ca și cum ai *ține* timpul sub control strict. S-ar putea rupe ori ar putea scăpa din nou, în orice clipă. Dar, dacă îl pot ține sub control, atunci, o să știu dacă se întâmplă asta. Și n-o să mă rătăcesc.

— Înțeleg, rostește ea încet. Ai nevoie să deții controlul.

— Doar că timpul nu poate fi ținut sub control! Așa că știu că n-ar rost, dar nu mă pot opri.

— Pentru moment, are rost, subliniază Maya.

Reușesc să schițez un zâmbet.

— Cred că da.

Mă ridic și o iau pe lângă zid, privind de jur împrejur. Mă blestem în gând că n-am un binoclu. Valurile își păstrează aceleași ritm.

— Tată! strig. Taaată!

Pătrundem din ce în ce mai adânc, strigând și fluierând. Pedalăm mai încet, cotim la întâmplare pe drumuri și cărări mărunte, dar îndreptându-ne mereu spre locul acela necăutat de pe harta mea. *Ajută-ne să-l găsim curând, te rog, te rog,* îmi zic în sinea mea în timp ce dau din pedale.

În următorul oraș ne odihnim pe o bancă șubredă de lângă oficiul poștal. Maya închide ochii și se sprijină cu spatele de zid. Eu încerc să măsor timpul, luându-mi pulsul la încheietură cu degetele, urmărind cum o ia înainte a doua limbă de la ceasul meu. Tot în fusul rapid, dar timpul a încetinit o fracțiune. Scrutez cutia poștală de lângă mine și zăresc marginile unei scrisori sau ale mai multora. Aș putea să le pun la poștă când mă întorc, iar oamenii ar primi felicitări de ziua lor cu întârziere și facturi ce ar fi trebuit achitate... Dar tot ce vor fi așteptat ei de-acum sigur a trecut de mult. Au mers mai

— Câteodată ambele pot fi valabile deodată.

Dăm din pedale pe câteva străzi pline de crăpături, strigând și fluierând în continuare. Deranjăm rândunicile care-și au cuibul în streșinile unui *sentō*[39] vechi, pe a cărui firmă de pânză se mai deslușește kanji pentru „baie". Îmi cer scuze și ne vedem de drum.

Soarele arde și aerul e greu ca lâna. Sper că tata are suficientă apă și suficientă minte să găsească umbră. Dacă, pe lângă toate celelalte, mai face și insolație... E o eliberare când drumul cotește spre mare și simt pe limbă gustul sărat al aerului. O aud pe Maya cum gâfâie și mă întorc să-i văd fața strălucindu-i ca un alt soare când se holbează la apă.

— Bună ca la Okinawa?

— Nici pe departe, surâde ea. Dar de frumoasă, e frumoasă.

Ne oprim și ne așezăm pe faleză să bem apă și să privim nuanțele de albastru ale oceanului și ale cerului.

— Cât a trecut în timp normal?

Ea se uită insistent la ceasul digital.

— Cred că s-a stricat.

Mă uit la ceasul meu, apoi la soare, apoi îmi verific pulsul.

— Cam patru ore, dar aici, înăuntru, aproape șase.

— Cum *poți* calcula timpul cu atâta acuratețe? mă întreabă. Când ai făcut testele în laborator... N-am mai văzut la nimeni așa ceva înainte și sunt sigură că nici Nomura-sensei n-a văzut.

— Habar n-am, răspund sincer. Eu merg în fusuri de ani. Eram pe-aici când a venit Teroarea, deci îmi aduc aminte ce sentiment am avut când s-a schimbat timpul. Când s-a schimbat tot.

Ea nu mă slăbește din ochi, așteptând.

departe, fără îndoială. Nu e nevoie să răscolim trecutul.

O înghiontesc pe Maya cu umărul, iar ea se trezește tresărind.

— Scuze.

— E OK. N-am intenționat să adorm.

Se freacă la ochi.

— Cât de obosită te simți? o întreb, privind-o cu atenție.

— Atât de obosită pe cât te simți-când-nu-ești-obișnuită-să-mergi-pe-bicicletă-ore, îmi răspunde.

Îi dau un baton energizant.

— Bine. Ar trebui să mănânci.

Îl desface și se apucă de molfăit, în vreme ce eu verific harta, care îmi arată că Nakagawa e cam la o oră de mers. Și după încă zece kilometri... Mă ridic, mă întind, îmi scutur picioarele istovite și încerc să nu număr câte ore mai avem până se întunecă.

Maya se ridică și ea.

— Putem să facem câțiva pași?

Când plecăm, mă uit după umbre. Jumătate din mine ar vrea să apară una ca să văd dacă ea ar observa-o și ce ar face.

Ea se oprește în dreptul unui acvariu din vitrina unui restaurant.

— Ce s-a întâmplat cu peștii?

Recunosc acvariul. Am mai fost aici, o dată, cu ani în urmă.

— Au murit, îi răspund.

Maya scrutează apa tulbure.

— S-au descompus și oasele?

Nu-mi place acvariul. Mă duc mai departe de el.

Ea îmi aruncă o privire.

— E vreo problemă?

Ridic din umeri, simțindu-mă stânjenită.

— Eu i-am scos.

Expresia feței i se îndulcește.

— Drăguț din partea ta!

Sigur îi plac animalele, chiar și șobolanii și peștii ciudați.

Nu pot s-o privesc în ochi.

— Nu tocmai. Le-am dat drumul în râu. Dar erau pești de apă sărată. Și...

— Ce s-a întâmplat?

— S-au... s-au făcut praf. S-au descompus.

Când îmi aduc aminte, mi se face rău, deși s-a întâmplat cu ani în urmă. Solzii lor argintii au devenit roșii, apoi a început să li se vadă albul oaselor subțiri.

Și Maya simte la fel, evident, fiindcă-și ia o mină dezgustată.

— E ciudat. Râul e departe?

E la nici o sută de metri de aici. De aceea luasem peștii; păruse atât de ușor să-i eliberez. Ne oprim pe pod și ne uităm în jos la râu, nu departe.

— Apa proaspătă, îmi explică ea, n-ar distruge peștii de apă sărată. Nu sunt expertă în pești, dar sigur a fost altceva.

— Cam de coșmar. Ar fi trebuit să-i las în pace. Sau doar să le dau de mâncare.

— Ar fi murit oricum, zice ea direct.

Îi simt mâna ușoară pe umăr.

— Cel puțin, mai întâi au ieșit din acvariu.

— Cred.

Mă simt puțin mai bine.

Maya își ia mâna de pe umărul meu și-mi atinge obrazul. Eu stau nemișcată, suspendată într-o clipă de speranță confuză, înainte ca ea să-și coboare mâna.

— Ar trebui să mergem mai departe, îi șoptesc.

De o parte și de alta a drumului spre Nakagawa, se află copaci și bambuși care mă însoțesc cu un foșnet, ca valurile. Fluieratul Mayei începe să semene cu ciripitul păsărilor. Când se ivește un fir de apă care curge de-a lungul drumului, ne oprim și ne stropim pe față. Printre pomi se-aude un sunet scurt, clipesc ca să-mi iasă din ochi picătura de apă și văd că două căprioare mă privesc încordate, de la câțiva metri distanță. Lângă mine, Maya amuțește până când fac un pas înapoi încet, după care face și ea la fel. Căprioarele nu se clintesc până nu începem să dăm din pedale, după care sar pe picioarele lor delicate, nu departe de noi, în paralel, până când drumul o cotește și o luăm în direcții diferite.

Nakagawa e un sat la fel de liniștit precum celelalte prin care am trecut, care se fărâmițează ca și ele, dar are mai multă vegetație decât am văzut înainte. O tufă de tomate atârnă peste zidul unei grădini, împovărată de roadele mici și roșii. Mănânc unul și, când îmi explodează pe limbă, gustul e mai dulce și mai înțepător decât al oricărei roșii pe care am mâncat-o vreodată. Maya gustă și ea o roșie, ezitând, și o urmăresc să-i văd reacția — râde când întinde mâna imediat, să mai ia una. În șanțurile din stradă cresc lotuși. Acoperișul de paie al unui altar s-a transformat în strat de flori. Satul miroase ca o grădină și aș vrea să mă întind în mijlocul străzii și să las roadele să-mi pice în gură.

Dar ziua se duce, umbrele se alungesc și printre casele de altădată, devenite acum sere, am senzația că mă urmărește cineva, că simt mișcări periferice ale unor lucruri despre care nu *cred* că-mi vor face niciun rău, dar care mă urmăresc cu atenție. Nu știu dacă Maya bagă de seamă ceva, dar vine mai aproape de mine.

Yamagata a zis că timpul se poate face subțire, dar aerul e atât de bogat aici, că mi se învârte capul. La altarul plin de flori aud clipocitul apei.

— O să verific dacă e bună apa, îi șoptesc Mayei, care încuviințează din cap și se așază jos, recunoscătoare.

Nu întreabă de ce vorbesc în șoaptă.

Eu mă înclin, mă duc sub poarta *torii* îngustă, de un roșu șters și găsesc bazinul, unde poți să te speli pe mâini și la gură, unde apa curge regulat în șuvoi, dintr-un robinet de metal, în formă de broască-țestoasă. Mă spăl pe mâini și îmi clătesc gura. Apa e rece și curată și, după ce mă gândesc o clipă dacă o fi o profanare, umplu două sticle. În fața altarului, care are la capete două vulpi din piatră, cu fețe înguste, îmi unesc palmele și mă înclin.

— Te rog, ajută-mă să dau de tata, șoptesc. Și mulțumesc pentru apă.

Cozile vulpilor zvâcnesc.

Mă întorc cu atenție și mă îndepărtez, simțind fiori pe ceafă. Poarta *torii* are crengi ca pomii; or fi fost acolo dinainte?

Maya e în picioare când mă întorc, cu ochii mari.

— Locul ăsta e ciudat, îmi șoptește răgușit.

Eu doar dau din cap aprobator.

Picioarele îmi sunt în suferință când apăs pedalele bicicletei, dar măresc viteza și Maya ține ritmul, lăsăm în urmă satul cât putem de repede. Când rămâne în spatele nostru, ne apucăm iar să strigăm și să fluierăm. Suntem pe un drum umbrit de copaci, când simt că timpul începe să se schimbe.

— Nu merge atât de repede! îi fac eu semn cu mâna, agitată. Intrăm într-un fus rapid acum și s-ar putea să fie intens.

Ea își face curaj și pedalăm în voie câțiva metri, apoi dăm de un prag abrupt. Îmi pocnesc urechile și sar de pe bicicletă împleticindu-mă, cu stomacul la gură. Înghit în sec și mă întorc când o aud pe Maya gemând, cu mâna la ochi.

— Rahat, zic când sunt sigură că n-o să vărs.

Ea ridică palma încet și deschide un ochi pe jumătate.

— Doamne, a fost o migrenă ca un trăsnet sau ceva de genul ăsta, șuieră prin dinții strânși.

Scot din geantă un șervețel și torn apă pe el, apoi îl storc și i-l pun ușor în jurul gâtului. Tremură și, dintr-un motiv sau altul, și eu la fel. Maya deschide și celălalt ochi negru.

— E mai bine, îmi spune.

Încerc să-i răspund, dar creierul mi s-a golit de gânduri.

Ea face ochii mari, buzele i se deschid de încântare, iar eu mă aplec până îmi dau seama că nu se uită la mine, ci la ceva din spatele meu.

— Uite, șoptește ea.

Mă răsucesc în grabă și mă rog să nu-mi fi observat privirea concentrată asupra ei. Apoi văd ce îmi arată, fiindcă în fața noastră se află primăvara. Drumul cu pomi înverziți s-a prefăcut în bulevard de cireși înfloriți, o mare de petale de sakura roz și albe, ca niște nori ancorați de pământ cu rădăcini și ramuri.

Ne venim în simțiri amândouă și ne îndreptăm cu bicicleta spre ele, fără să vorbim cu adevărat, ci doar îngăimând întruna *așa de drăgălașe, așa de frumoase*.

— Cum? întreabă ea într-un târziu.

— Suntem în fusul încet. Aici e *hanami*[40], îi răspund.

— Deci cu câteva luni în urmă față de ce e normal.

Se vede acum că devine prudentă, că i se face frică.

— N-am crezut că se poate întâmpla asta.

— Își arată propriul lor timp, îi zic.

Ajungem la capătul bulevardului și ne trezim în vârful unui delușor. Drumul se îndepărtează de noi, șerpuind prin câmpuri pe care orezul a crescut prea mare, iar mai departe apare un pâlc de copaci — poate cei mai înalți copaci pe care i-am văzut. Soarele coboară, aurind atmosfera ca un dar de sfârșit, iar trunchiurile roșiatice ale copacilor strălucesc ca bronzul. Grație luminii aurii, ochiul meu surprinde un licăr sus, în față, un metal care sclipește și reflectă sfârșitul zilei.

— Tată! Tată! urlu. Vezi chestia aia, Maya?

Ea nu răspunde, după care observ că nu mai e lângă mine, ci prăbușită peste bicicletă, respirând sacadat.

— Maya!

O cuprind cu brațul pe după umeri și aproape că o car până la cel mai apropiat copac, unde o așez jos și o las să se sprijine de trunchi. Ține ochii strâns închiși și și-a mușcat buza atât de tare, că văd un firișor roșu de sânge.

— Zi-mi ce ai! Unde te doare?

Îmi tremură mâinile când îi pipăi fruntea, când încerc să prind pulsul ce i se zbate la încheieturile mâinilor.

— Mă doare, gâfâie ea. Capul, ah, tot corpul.

— E OK, e OK.

Îi duc la buze sticla mea cu apă, îi dau un calmant, îi pun un bandaj rece de frunte și mi se face frică, pentru că n-ar fi trebuit s-o aduc atât de departe.

O urmăresc nerăbdătoare în timp ce respirația îi devine regulată, iar ridurile de durere de pe frunte se mai netezesc.

Deschide ochii cu greu.

— Cred că trece. A fost... urât.

Răsuflu ușurată.

— Parcă ție nu-ți era rău niciodată, comentez rece.

— Da, niciodată până acum. Ești *supărată* pe mine sau ce? mă întreabă neîncrezătoare.

Mă ridic.

— Nu, îi răspund supărată foc. N-ar fi trebuit să te las să vii, fiindcă era evident că asta urma să se întâmple.

— Mă simt mult mai bine acum, protestează ea.

— *Nimeni* n-ar trebui să meargă atât de departe. Cum ar putea cineva să mai fie aici...

Mă opresc. Mă holbez la sakura ca să-i evit ochii.

După o clipă, îmi spune:

— Tatăl tău o să fie OK. Putem să-l găsim.

Eu nu mă gândesc doar la tata acum; mă gândesc la mama.

— *Ție* nu ți-e rău, constată ea. Dar de ce nu?

— Nici eu nu m-am simțit bine când am trecut în fusul încet, îi amintesc.

— Adică o secundă, zice ea.

Ridic din umeri.

— Eu am cam crescut în fusuri.

Mă opresc.

— Pentru mine, ele înseamnă acasă.

Îi arunc o privire Mayei, pe fața căreia văd suferință și bunătate.

— Du-te tu, mă îndeamnă. Eu o să aștept aici.

— Nici gând...

Ea nu mă ia în seamă.

— Nu mi-e atât de rău, dar în niciun caz n-o să urc pe bicicletă. Tu cauți mai departe, iar eu fluier mai departe.

Întinde o mână spre mine. O iau.

— Am ajuns până aici, continuă ea, iar tu poți să mergi mai departe. Ziceai că ai văzut ceva, nu?

Mă întorc spre licărul pe care-l zărisem.

— Da. Dar dacă... se întâmplă ceva...

Mă gândesc la *kitsune,* la *tengu*[41], la celelalte spirite iscoditoare. Nu mi-au făcut niciun rău niciodată, cu toate că acum mi-aș dori să existe un *jizo* mic, care s-o vegheze pe Maya, doar preventiv.

Ea mă trage de mână suficient de tare cât să mă las în jos și fața mea să fie la același nivel cu a ei.

— Să te întorci înainte să se întunece, bine? Te rog.

Mă sărută, repede și ușor. Gura ei are gustul tuturor celorlalte fructe pe care le-am mâncat în timp ce hoinăream prin fusuri — dulce, și îmbătător, și neașteptat, ca secretele sau ca darurile.

Ne despărțim, eu trag adânc aer în piept și îi răspund:

— O să mă întorc.

---

[39] Baie publică (în japoneză în orig.).

[40] Obiceiul de a admira florile, în special florile de cireș, atunci când acestea înfloresc la sfârșitul lunii martie sau începutul lunii aprilie.

[41] Ființe supranaturale, zei sau spirite, în credința șintoistă.

腐草為螢

23

Cobor dealul în viteză, vântul răcorindu-mi obrajii înfierbântați. Merg repede, strigându-l pe tata până când mă dor plămânii și răgușesc.

Încerc să calculez distanța parcursă — câți kilometri de drum distrus?

Scrutez orizontul, căci nu mai e mult și apune soarele. Nu văd licărul acela pe care l-am observat de pe deal decât atunci când drumul o ia în sus din nou, după care îmi atrage atenția o sclipire.

E cadrul de metal al unei biciclete și, lângă el, o siluetă întinsă pe jos, jumătate în drum, jumătate în iarba mare de pe margine, la umbra unui pom firav.

— *Tată!*

Dau din pedale cu furie, ocolind brazdele adânci, atât de repede, că trec de el, aproape căzând de pe bicicletă.

El clipește și înalță capul să se uite la mine, dar privește în gol. O clipă am impresia că e altcineva, nu e nicidecum tata — dar după aceea i se limpezesc ochii și pare să mă recunoască, doar că numele pe care-l rostește nu e al meu. E al mamei.

Nu știu ce să fac, dar cad în genunchi lângă el, luându-i mâinile, atingându-i fața, ajutându-l să se ridice în capul oaselor. Mă aștept să simt un șoc, dar nimic.

— Sunt eu, îi zic. Nu sunt... Sunt Sora.

Tata clipește și se strâmbă de parcă aș fi o lumină fluorescentă ce tocmai a fost aprinsă.

— Rezultatele cercetărilor mele sunt neconcludente, zice el cu glas răgușit. Nu reușesc să înțeleg, Sora.

Când îmi pronunță numele, sunt atât de ușurată, că mă prăbușesc jos, lângă el. Răsuflu adânc.

— Ce rezultate?

— Timpul merge mai repede și mai încet...

Arată de parcă n-ar fi dormit de zile bune.

— Da. Cum te simți?

El tace și dă din cap.

— Obosit.

Are un rucsac murdar și mototolit, ce pare aproape gol.

— Aici timpul e...

— Încet?

Deschid geanta să iau sticla cu apă și i-o dau.

El o apucă delicat.

— Pe oameni îi sperie timpul. Sau vor timp.

Deschid sticla și i-o țin la gură.

— Bea!

Când apa îi atinge buzele, își aduce aminte ce e setea și bea cu lăcomie până golește sticla. Își recapătă suflul.

— Astea sunt rezultatele.

Sigur delirează, dar cel puțin vorbește. Intru în jocul lui, căci așa cred că trebuie procedat ca să ajuți pe cineva să nu-și piardă cunoștința.

— Ce e neconcludent?

— De ce.

— Pentru că vreau să știu.

— Adică asta e neconcludent. *De ce* le e frică oamenilor de timp sau de ce vor timp. Nu înțeleg, clatină el din cap.

Nici măcar n-a întrebat cum l-am găsit și nici nu mi-a mulțumit.

— Din pricina morții, îi răspund tăios. Oamenii nu vor să moară. Nu de asta fac o groază de lucruri?

Expresia de pe chipul lui este cea mai bună întruchipare a uimirii pe care am văzut-o în viața mea. Ar putea figura într-un dicționar ilustrat, în dreptul acestui cuvânt.

Verific dacă are vreo rană, dar nu găsesc niciuna.

— De ce nu vor să moară? întreabă. Asta nu înțeleg.

— Adică?

Vocea mi-e subțire și speriată.

El stă cu ochii în iarbă.

— Au fost aici toți, înainte să vii.

— Cine?

— Bine, nu toți. Dar ea a fost...

Mă aplec și-l cuprind de umeri.

— Ai văzut oameni? îl întreb și îl strâng mai tare. Mama a fost aici?

El mă privește în ochi.

— Acum s-a dus, Sora, a plecat.

— Unde s-a dus?

— În altă parte. Unde sunt copaci, îmi răspunde răgușit.

Își lasă capul în jos și umerii îi tremură sub mâinile mele.

Mă uit la pomii înalți și frumoși din depărtare, gata să mă urc pe bicicletă iar, dar el tot tremură. Îi simt oasele.

— E în regulă, tată, îl liniștesc cu blândețe. Dar trebuie să mergem acasă.

Mă ridic și, pentru că el nu se urnește, îl trag eu în sus. Îi iau rucsacul.

— Când ai mâncat ultima oară? Sau când ai băut?

— De dimineață.

Se sprijină de mine cu totul.
— Care dimineață?
— Care?
— Ești plecat de zile întregi!
Mă opresc și rămân chiar în fața lui.
— Uite-te la mine! Tată, ești bolnav.
— Nu-mi aduc aminte! țipă el, atât de brusc, că mă dau în spate, împiedicându-mă.
Mă apucă nervii.
— Nu ai notat?
El notează întotdeauna.
— Ba da, am notat. Deși poate că notițele au fost luate... Nu știu dacă ele pot atinge ceva, totuși, nu chiar, mormăie el. Sunt doar umbre, dar unde sunt restul... Cine face umbrele?
Simt cum mi se face pielea de găină, ca și cum un fir de apă rece mi s-ar prelinge de la gât în jos.
— Habar n-am, tată. Ți-e foame?
Îi dau o *onigiri* înainte să mai adauge ceva. Îi țin bicicleta sus cât mănâncă. Îi e foame, așa cum îi era și sete.
— E mai bine? îl întreb.
— Da, mult mai bine.
E mai prezent, dar nu mă întreabă nimic, nu cât timp l-am căutat ori dacă sunt în regulă sau ce s-a întâmplat cât a lipsit el.
— Poți să mergi? îl întreb. A venit și prietena mea, ne așteaptă...
— O prietenă? Da, da, pot să merg.
Dar e stângaci. Împing eu bicicletele, cu o mână pe fiecare, îmi fixez privirea pe dealul roz și mă rog ca Maya să fie bine. Și-i aud fluieratul ascuțit, de parcă ar ști la ce mă gândesc.
Mă așteaptă în vârful dealului, dar ezită o clipă înainte să vină în fugă.
— *Chiar* ești tu! exclamă ea și mă ia în brațe.

— Păi, cine altcineva? îi zic, lăsându-mi capul pe umărul ei. Ai văzut ceva?

— Cine e? întreabă tata.

— E Maya, a venit ca să mă ajute să te găsesc...

— Maya, spune tata, gata, m-ați găsit.

Se trântește pe pământ.

— Ce bine îmi pare! răspunde ea cu căldură, dar îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Cum te simți? o întreb mai încet.

— OK. M-am adaptat puțin, cred. Tatăl tău e bine? mă chestionează mai în șoaptă.

— Nu extraordinar. Trebuie să ieșim de aici.

Ea dă din cap, aprobând cu hotărâre:

— Să pornim!

Mergem toți trei pe jos, spre Nakagawa. Apune soarele.

Maya și cu mine ne împleticim când trecem înapoi în fusul rapid, dar tata n-are nicio reacție. Dintr-un motiv sau altul, asta mă sperie. Iuțesc pasul.

La altarul din Nakagawa, îi zic tatei să stea jos când sprijin bicicletele de un perete. Maya se așază fără s-o invite nimeni.

— Mă duc să iau apă, îi spun tatei. Ai o sticlă pe care s-o umplu?

— În rucsac.

Îl deschid. În afară de o sticlă goală, mai are o lanternă, un caiet, niște foi de hârtie îndoite și hărți rupte.

— Așteaptă aici, cu Maya, îl rog.

Trec de poarta *torii*. Totul e nemișcat. Umplu sticla, fac o plecăciune și o iau înapoi.

Tata stă pe bordură, cu ochii la locul în care mă oprisem eu în picioare, iar Maya îl urmărește nedumerită.

Tata vorbește.

— Apa e bună doar dacă n-avem vreo bere rece și drăguță, Sora-chan. Niște *yakitori*[12] ar merge perfect cu berea. Dar, dacă nu poți să faci rost, mă mulțumesc cu apa și imaginația.

Râde la propria lui glumiță.

— Atunci, rămânem la imaginație, îi spun.

Se răsucește imediat.

— A fost rapid, nu erai aici?

Se uită înapoi la locul în care stătusem, locul cu care el vorbise. Nu bea din sticla pe care i-o dau.

— S-a întâmplat ceva... Erai acolo, apoi aici...

— Te-ai deshidratat, tată.

— Eu n-am văzut nimic, îmi șoptește la ureche Maya. E cam dezorientat.

Mă duc în locul cu care vorbise.

— Nu simt nimic.

— Înseamnă că a dispărut. Dar de ce?

N-am nici cea mai vagă idee cui îi pune întrebarea, dar e clar că nu mie.

— Ai mai simțit asta înainte? îl întreb.

Acum se hotărăște să bea apa.

— A început recent. Mă apucă și îmi trece și...

— Dar n-ai spus niciodată, observ eu.

— Mă apucă și îmi trece și...

Se oprește din nou.

Nu e bine.

— Trebuie să mergem acasă. Toată lumea pe bicicletă!

El se urcă și se chinuie să-și găsească echilibrul. Maya tresare când se așază în șa. Eu merg în față, mai încet decât aș vrea, dar probabil prea repede pentru amândoi. Pedalăm în tăcere vreo două ore chinuitoare, fiindcă se pare că ei rămân fără suflu, iar eu habar n-am ce să spun.

Tata cere să facem o oprire. Suflă greu. Îi dau un baton proteic. Ar fi trebuit să aduc mai multe.

Îl mănâncă și nu mă întreabă de ce nu am nimic. Maya împarte cu mine o *onigiri* și mi-aș dori s-o sărut din nou, așa, pur și simplu.

Acum s-a făcut întuneric beznă, deși luna e din nou rotundă și strălucitoare. Avem lanterne. O să urmăm drumul. O să fie bine.

— Să mergem, propun eu când tata termină de mâncat.

— De ce atâta grabă? întreabă el. Facem și noi o frumoasă plimbare cu bicicleta, nu...

Chiar nu-mi dau seama dacă glumește sau nu.

— Nu-ți prea pasă că ai lipsit atât. Ai idee cât de îngrijorată am fost? N-ai întrebat absolut nimic despre mine! Ori despre Maya, care a bătut atâta drum până aici ca să te caute!

Ea mă atinge pe braț, clătinând din cap.

— Știi care a fost lucrul cel mai aproape de *frumos* care ni s-a întâmplat până acum? mă reped eu.

Fața lui arată că nu vrea să știe.

— Că te-am găsit în viață, tată. Ăsta.

Maya tresare și se uită în altă parte, o ceartă în familie la care e martoră pare cea mai nasoală chestie la care am supus-o până acum.

El se urcă iar pe bicicletă. Când e clar că n-o să scoată niciun cuvânt, mă așez în șa și lovesc cu picioarele în pedale de parcă ar fi un sac de box. După aceea o las mai încet. Sunt obosită, mi-e foame și bineînțeles că nu mă simt bine. Și mi se mai întâmplă ceva. Mi se învârte capul, dar încă îmi mențin echilibrul. Parcă totul se estompează în jur și nu știu de ce, fiindcă, atunci când îmi apropii mâna de față, văd bine, cu toate că e aproape beznă. Mă mișc, dar mă trage ceva în spate și o clipă mi se pare că nu mai dau din pedale, dar, când verific terenul de sub cauciucuri, constat că merg înainte.

Brusc Maya este lângă mine, mă strânge cu putere de umăr. Bicicletele noastre se clatină și aproape cad, dar îmi recapăt echilibrul, așezându-mă din nou în șa. Scutur din cap, clipesc.

— Am adormit cumva?

Îl urmăresc pe tata cum vine meticulos spre noi pe bicicletă și mi se face puțin rușine.

— Îmi pare rău că ai asistat la cearta noastră. Și că ai auzit ce chestii groaznice am zis.

— E OK. În situații extreme, oamenii fac chestii pe care nu le-ar face în mod normal.

— Mai devreme te-ai simțit într-o situație extremă? nu mă pot abține să nu întreb.

— Dar *tu?* mi-o întoarce ea.

— Nu. Adică, da, în ceea ce privește situația extremă, dar nu, nu am făcut ceva ce n-aș fi făcut în mod normal, îi răspund.

Deși e prima dată când am sărutat o fată, ceea ce intră în categoria lucrurilor pe care nu le fac în mod normal, chiar dacă pe moment nu simțisem așa. Nu-i văd fața atât de bine, încât să-mi dau seama ce crede ea, dar începe să chicotească și îmi revin la viață. Îmi doresc să o sărut din nou, numai că e tata lângă noi și, pe deasupra, chiar atunci zăresc ceva la distanță.

Înceată cum sunt, îmi dau seama despre ce e vorba după o vreme, prea târziu ca să mă furișez pe o stradă lăturalnică ori să mă ascund într-o casă.

— Ce e? întreabă tata, aproape în aceeași clipă.

Se apropie: două furgonete, cu faruri ca niște ochi galbeni în vârful unor tulpini.

— Cred, îi zic, că e o patrulă de căutare.

— Pentru..., începe el, după care exclamă: Oh!

— Ți-am zis că lipsești de zile întregi, nu?

— Ce-ai făcut? mă întreabă.

— Eu? Ce am făcut *eu?* Te-am dat dispărut la poliție!

— Aia nu e poliția.

Are dreptate. Nu e.

— Ai anunțat și compania?

— Ce companie? intervine Maya.

— Compania la care am lucrat. Ei bine, bănuiesc că n-au cum să mă dea afară iar, răspunde tata și scoate un mic hohot de râs sarcastic.

— Ești groaznic!

Sunt atât de supărată, că aș putea să izbucnesc în lacrimi și exact asta nu vreau să fac.

În sfârșit, tata se uită la mine cum se cuvine, cu un fel de înțelegere, cu un fel de compasiune.

— Nu știam nici măcar de când ai dispărut. Casa era...

Mă sufoc.

— Bineînțeles că a trebuit să anunți. Nu sunt supărat pe tine. N-am vrut să sune așa. Îmi pare rău, zice el, întinzând mâna și atingându-mă pe umăr. Vreau să spun doar că... tu n-ar trebui să fii aici. Nici eu. Nici prietena ta.

— Ce-o să se întâmple? întreabă Maya.

— N-o să ne facă niciun rău, stai fără grijă, îi răspunde el pe un ton liniștitor.

Mașinile prind viteză. Ne-au văzut. Maya nu arată foarte liniștită.

Farurile se fixează pe noi, lumina puternică dând la iveală fața tatei. Până acum n-am băgat de seamă că are tot părul grizonant.

Furgonetele opresc și din ele coboară trei persoane în salopetă albă, largă, cu mască și cască.

— V-am găsit.

E Yamagata. Nu pare foarte încântat.

Aș vrea să subliniez că e limpede că *eu sunt* cea care l-a găsit pe tata, dar îmi țin gura.

— Dar *tu* cine ești? o întreabă el pe Maya.

— O studentă dintr-un program de schimb, răspunde ea sec, în japoneză, iar eu trebuie să strâng din buze ca să nu chicotesc.

— Îmi pare rău, Yamagata-san, se înclină tata.

Eu îmi dreg glasul:

— Vă mulțumesc. Nu trebuia să...

Ochii lui se îndreaptă spre mine.

— Știu. Vă rog să urcați în camion, toți. Nu e înțelept să mai rămâneți pe-aici.

Șoferul deschide portiera uneia dintre furgonete și ne face semn să urcăm. Șoferul celeilalte mașini ne trântește bicicletele înăuntru. Urcăm, Yamagata în față, lângă șofer. Abia după ce ne punem centurile, îmi dau seama în ce hal duhnește tata a transpirație și a murdărie. Îmi pare bine că stau între el și Maya. Mașina se pune în mișcare.

Yamagata se întoarce să se uite la tata.

— De când sunteți în fusul acesta?

— Poate... De trei zile? zice el, evident încercând să nimerească răspunsul.

— Și dumneata, Sora-san? Bănuiesc că studenta din programul de schimb a venit cu tine ori întâmplarea a făcut s-o găsești aici?

Mă uit la ceasul de la mână. Ticăie haotic, limbile arătând ora zece.

— Treisprezece ore, zic eu.

Din afară, or fi vreo optsprezece-nouăsprezece ore, însă nu vreau să arăt câte știu.

Yamagata se uită la ceasul meu:

— E de încredere?

— E un ceas bun, îl asigur eu.

El mă privește indiferent.

— Dacă ai intrat în fus după ce m-ai sunat înseamnă că ești aici de aproape treizeci și șase de ore.

Maya respiră adânc lângă mine.

— Ți-am spus, continuă Yamagata glacial, că e periculos.

— Dar ați venit...

— Poliția n-a vrut să vină. Nu poate. Din aceleași motive din care nici tu n-ar fi trebuit să vii, răspunde Yamagata.

— De aceea *am venit.*

— Se pare că ești mai capabilă decât poliția, oricum ar fi. De unde ai știut unde să-l găsești?

— Am avut un vis, îi răspund impasibilă.

El ridică din sprâncene și, după cum văd în oglinda retrovizoare, și șoferul la fel. Simt că Maya tremură lângă mine și mă bucur că e rândul ei să-și stăpânească râsul.

— Serios.

Nu, Yamagata nu pune o întrebare.

— Știu că n-ar fi trebuit să intru aici, dar îmi făceam atâtea griji pentru tata. Înțelegeți, nu? Doar pe el îl mai am.

Cu toate că pledoaria mea funcționează, mă simt stânjenită când mă trezesc că mi se umplu ochii de lacrimi adevărate.

— Bineînțeles că înțeleg, răspunde Yamagata și nu simt nici pic de compasiune în vocea lui. Deși Campbell-san nu mai este angajatul nostru în momentul de față, încă aveți o legătură cu compania. Mai ales în acest context.

Bineînțeles. Ar fi fost prea mult să cred că a făcut-o din bunătate, pur și simplu.

— Păi, vă mulțumim că ne-ați adus acasă.

— Pe tatăl dumitale îl ducem la un spital. De fapt — și ochii i se opresc la Maya — , cred că ar trebui să mergeți toți la spital.

— Eu sunt bine, se încordează tata.

— Probabil doar o zi-două. Trebuie să fiți ținut sub observație, Campbell-san. Nu mulți au reușit

să pătrundă atât de adânc într-un fus și să stea acolo așa de mult.

— Nu sunt un experiment, i-o taie tata.

— Trebuie să te duci.

Vocea îmi e aspră. Dacă el crede că e un experiment, bine. N-are decât să afle cum e.

Tata se întoarce spre mine, dar eu mă uit pe geam. Furgoneta înaintează în tăcere. Tata adoarme aproape imediat. O țin de mână pe Maya până o ia somnul. La ce viteză avem, o să ieșim din fusuri peste câteva ore. Din mașină, lucrurile par altfel. Mai părăsite, mai degradate. Poate pentru că mergem atât de repede și e atât de întuneric, nu văd niciunul dintre lucrurile acelea mici care fac ca totul să fie mai frumos.

Trecem de un gard despărțitor când se ivește soarele pe cer, apoi o luăm pe drumuri cunoscute spre spital. Parcăm. Îl mângâi pe umăr pe tata ca să-l trezesc, apoi șuier printre dinți. Nu mai simt un șoc atunci când îl ating; acum se simte un zumzăit constant, ca de electricitate statică. O ating pe braț pe Maya, dar, spre ușurarea mea, nu percep nimic, doar căldura ei și mișcarea în clipa în care se trezește.

Yamagata coboară înainte să apuc să zic ceva. Portiera trântită îl face pe tata să tresară în somn.

— Am ajuns deja.

După voce, îți dai seama că e obosit.

— Când am trecut granița? Nu țin minte să-mi fi arătat pașaportul.

Eu îmi frec mâna.

— Pașaport? întreb.

El mă fixează cu privirea, apoi se uită pe geam. Se freacă la ochi.

— Visam. Chiar trebuie să merg la spital?

— Nu te simți bine, tată. Ai uitat mai mult decât oricând...

Yamagata e acum la geamul de pe partea tatei, făcându-ne semne.

— Nu, bălmăjește tata. Mai degrabă îmi amintesc...

— Hai, vă rog! deschide Yamagata portiera.

O iau de mână pe Maya din nou, pentru că e amețită, tăcută și cu ochii umflați. Spitalul e aproape gol. Verific ceasul din sala de așteptare. E aproape șase dimineața. Yamagata vorbește cu recepționera, care se holbează la noi alertată. Habar n-am ce-i spune, dar suntem duși la etaj, într-o sală privată. Mă așez și toată oboseala pe care n-am luat-o în seamă parcă mi se lasă în poală.

Yamagata apare din nou, însoțit de o doctoriță, care ne anunță că ne vor ține sub supraveghere ca să monitorizeze efecte ca dezorientare, stare de rău, surescitare.

— Eu vă las acum, se înclină Yamagata.

Pare obosit.

Eu și tata ne înclinăm, la rândul nostru.

— Vă mulțumesc, îi spun și chiar sunt sinceră.

— Sper, îmi răspunde el, că am făcut ceva ce dumneata consideri că e *corect*.

— Nu corect, recunosc eu, ci bun.

El încuviințează din cap, îmi aruncă o privire ce ar fi putut fi un avertisment, apoi pleacă.

Maya este dusă în altă cameră, dar eu rămân cu tata.

Doctorița îi ia temperatura și tensiunea arterială, îi pune o lumină strălucitoare în ochi și-i verifică reflexele. Par încete, dar ea nu face niciun comentariu. Îl supune rapid unei rafale de întrebări despre dureri de cap, crampe stomacale, amețeală, la care el răspunde împiedicat.

— Respirați adânc și relaxați-vă, îi cere ea. Vă rog să mă anunțați când credeți că a trecut un

minut.

Se așază calm într-un fotoliu din spatele lui și mă invită să fac la fel.

Interesant. Urmăresc spatele tatei, prăbușit de epuizare ori de slăbiciune. Îi văd coloana vertebrală curbată prin tricoul murdar. Trec cincizeci de secunde. Doctorița se uită la ceasul ei tăcută. Aș vrea ca tata să spună ceva, dar se fac șaizeci și cinci de secunde, apoi șaptezeci, optzeci, nouăzeci... Acum ea îl urmărește cu mai multă atenție.

În sfârșit, în sfârșit, după o sută zece secunde, tata vorbește:

— Poate un minut?

Nu e sigur.

— Mulțumesc, îi răspunde doctorița pe un ton indiferent și-și notează ceva.

Se duce în fața lui și îl anunță că urmează niște analize de sânge și că o să-i pună o perfuzie.

Eu nu-i scap din ochi și mă străduiesc să fiu la fel de calmă și de neimplicată ca ea, dar, când îmi aruncă o privire, tata are altă expresie, cu un licăr de ceva ce ar putea fi disperare. Poate că e o oglindă pentru expresia de pe fața mea. Mă chinui să etalez un zâmbet.

Un asistent medical îi dă o pijama de spital și-l conduce spre baie, iar când se întoarce de acolo, e mai curat și poate că are și mintea mai limpede. Se urcă în pat și instantaneu arată ca un pacient.

— Ar trebui să pleci acasă, Sora-chan, îmi zice.

Doctorița apare din nou.

— Înainte să plecați, vă fac repede un control, îmi zice.

Aproape că nici nu așteaptă să-mi dau consimțământul înainte să mă supună la toate testele la care l-a supus pe tata, după care declară că mă aflu într-o stare decentă.

— Serios?

Căci cum să nu devin ca tata, uitucă și rătăcită în timp?

Mă privește îndelung, evaluându-mă.

— *Analizele* nu arată nimic ieșit din comun.

Accentuează vag cuvântul *analizele*.

— Sunteți tânără. Dar, oricum, trebuie să aveți grijă.

— Știu.

Ea oftează, de parcă ar anticipa că n-o să schimbe mare lucru faptul că știu. Se întoarce spre tata și-și pune niște mănuși de cauciuc.

— O să iau o mostră de sânge.

— Te rog, Sora-chan! Acasă. Somn. Te sun mâine, îmi spune tata.

Și, dintr-odată, nu-mi doresc să văd cum i se ia sânge, nu-mi doresc să văd cum dispare acul în brațul lui sau cum se umple seringa cu un lichid roșu.

— Promiți? îl întreb.

— Promit, promit, promit, îmi răspunde.

— Mă întorc imediat dacă ai nevoie de ceva, îi zic și mă ridic.

Doctorița ține acul în mână cu calm, așteptând să plec. Îmi iau geanta și ies. Îl aud foarte vag cum sâsâie când acul îi alunecă sub piele.

O găsesc pe Maya în sala vecină. Deja s-a băgat în pat, mult mai liniștită și mai curată decât tata.

— Știu că urma să stau la tine, dar patul ăsta e foarte comod, îmi spune.

Mă așez pe scaunul de alături.

— Și eu l-aș alege pe ăsta. La noi, în camera de oaspeți, nu ai un buton pe care să apeși dacă-ți trebuie ceva.

Nu-i zic că nici măcar nu aveam o cameră de oaspeți.

— Îmi pare rău, turui eu, și mulțumesc.

— Cu plăcere. Eu am vrut să vin cu tine, OK? A fost hotărârea *mea*, nu a ta.

Arată cu degetul spre mine.

— A fost o excursie interesantă și s-a terminat cu bine, nu?

Dau din cap că da, însă tata, cu părul lui argintiu și cu confuziile lui, nu pare un sfârșit fericit.

— După povestea asta, Nomura-sensei va trebui să mă lase să cercetez mai mult, zice Maya.

— O să-i spui? întreb eu alarmată.

— Mda, probabil că n-o să-i spun, ezită ea. Adică, nu tot. N-o să suflu o vorbă despre tatăl tău.

— Și despre mine?

— A, despre tine știe, rânjește Maya.

— Vrea să plantez lăstarul ăla într-unul dintre fusuri, fiindcă face niște teste cu apă. Probabil că ar fi trebuit să-l iau cu noi, pentru că nu vreau să mă mai întorc acolo o vreme.

— Apele pe care le folosește sunt amândouă din același râu aflat într-unul dintre fusuri, dar una e din amonte și una din aval. Habar n-am dacă e vreo diferență, ceea ce e interesant, fiindcă am crezut că apa de la adâncime mai mare dintr-un fus are un efect anume sau altul.

Maya cască și continuă:

— Ca bieții tăi pești din acvariu.

Eu tresar. Ea mă strânge de mână.

— Ai spus că au murit fiindcă apa n-a fost bună pentru ei... Dar dacă timpul apei pur și simplu era diferit de timpul peștilor? mă întreabă și îmi face cu ochiul. Măcar are sens așa ceva? Am impresia că am stat trează toată noaptea ca să termin un eseu și tocmai mi-a venit o idee super ori una incredibil de stupidă.

— Să nu te bazezi pe mine că știu care ar fi diferența! Ambele în același fus, totuși. Dar...

Și mă opresc, îngândurată.

— Mă bucur că am văzut fusurile. Au fost atât de stranii, atât de extraordinare, sună glasul Mayei parcă dintr-un vis. Când ai plecat și am rămas să aștept, mi-am tot adus aminte lucruri. De parcă ar fi plutit amintiri prin aer.

— Știu, îi șoptesc. Mi se întâmplă și mie.

Mă aplec în față, îi dau timid o sărutare și buzele ei se rotunjesc sub ale mele.

— Te las să dormi.

— Noapte bună! îmi spune.

Plec de la spital, îmi bate inima și mă doare, de iubire și de frică.

---

[42] Preparat din bucătăria japoneză, pe bază de carne de pui.

梅子黄

Se îngălbenesc prunele

24

Lumina soarelui pătrunde plină de speranță pe fereastra mea. Trilul lin, armonios al unei păsări se furișează de-afară. Mă uit la ceas, pe care încă îl am la mână fiindcă am adormit înainte să apuc să-l scot. Limbile parcă se mișcă încet, dar când compar ora cu cea pe care o arată ceasul deșteptător, văd că merge bine. Nouă dimineața — am dormit doar o oră? Mă uit în telefon și sar în tavan. Am dormit douăzeci și cinci de ore! M-apuc să scotocesc după numărul de telefon de la spital și îngaim numele tatei când îmi răspunde o voce calmă.

— Sora?

— Tată! Am dormit mult mai mult decât am avut de gând. Ești bine?

El pare obosit și amuzat.

— Nu-ți face griji! Nici eu nu m-am trezit de mult.

Cad la loc pe pernă.

— Deci am folosit bine timpul.

— Ca întotdeauna.

— Acum o să vin în vizită la tine. Ai nevoie de ceva?

— Fructe și flori, cum se obișnuiește, cred. A, adaugă el, și baloane.

— Eu credeam că baloane se aduc doar când se naște un bebeluș.

— Ce nedrept! În cazul ăsta, niște pijamale ar fi de apreciat.

— Cât mai stai acolo?

Urmează o pauză.

— Nu sunt sigur. Dar știu sigur că pijamalele din spital nu sunt foarte comode.

— Îți aduc unele de-ale tale.

— Mulțumesc, Sora-chan. Pe curând!

Mă gândesc s-o sun pe Maya, dar, nici măcar după tot ce s-a întâmplat, nu știu dacă am ajuns în faza telefoanelor. Poate după următoarea experiență pe viață și pe moarte prin care o să trecem împreună?

bună dimineața. te simți bine? îi scriu într-un mesaj.

Fac un duș, mă îmbrac și ciugulesc ceva la micul-dejun. Le trimit câte un mesaj lui Koki și mamei lui, anunțându-i că l-am găsit pe tata și că e în recuperare. Fujiwara-san îmi răspunde cu un șir de emoji ce exprimă ușurare, iar Koki mă sună, dar resping apelul și îi scriu că vorbim mai târziu. Adaug câteva inimoare ca să îndulcesc situația.

De la Maya tot niciun răspuns, dar probabil că încă doarme — o să-i ia mai mult să-și revină. Mă apucă îngrijorarea. Dar o s-o văd curând, imediat după ce mă duc la tata.

La el în cameră, caut pijamale cu frica aceea pe care o simți când cauți prin lucrurile părinților. Chiar ar trebui să-i cumpăr flori? Trec pe lângă bucătărie — lăstarul tânjește după lumina de la fereastră. Îl ridic și-l iau cu mine.

Când ajung la spital e liniște și nu mă întreabă nimeni de ce car un pomișor cu mine. Când intru în salon, tata deschide ochii. Nu mai e așa de palid, e mai în putere, dar tot obosit. Din cauza părului grizonant, pare mai bătrân cu zece ani.

— Cum te simți?

— Mi-e somn, dar sunt în regulă. Medicament pentru trup, somnul.

Pare preocupat de ceva, îmi vorbește, dar e concentrat pe altceva din mintea lui.

Mă așez lângă el. Mi-e frică să-l ating.

— Îmi pare rău că am lipsit atât de mult.

— Aveai nevoie de odihnă.

— Când am fost la Tokio, vreau să zic.

— Știu.

— De asta nu mi-ai dat niciun mesaj?

Se uită în jos, la mâini. În stânga are un tub conectat la o perfuzie.

— E...

Încerc însă altă întrebare:

— Ce făceai acolo?

— Trebuia să investighez ce mi-ai spus.

Tresar. El nu vede.

— Eu n-am observat niciodată *șocurile*, m-am dus într-un fus și m-am întors să văd dacă le simt. Dar nimic, așa că m-am gândit că trebuie să merg mai departe.

— Departe, tată, dar nu *până acolo*!

— N-am avut intenția. Într-un anumit punct, a început să se simtă altfel. Ar fi mai potrivit să zic că urmăream ceva, răspunde el sacadat. Trebuia să merg mai departe. Să pătrund mai în adânc.

Încerc să-i vorbesc blând.

— Ce urmăreai?

— Mai ții minte partea aceea din mijlocul altarului? Am crezut că e timp normal, dar nisipul era suspendat. Între timpuri, serios. Am cumpărat o clepsidră și tot verificam. Și erau...

Întoarce capul pe pernă, spre fereastră.

— ... parcă mă strigau oameni. Dar eu nu găseam. Nu puteam decât să mă iau după urme. Era acolo un loc bizar...

Devine absent, după care își revine puțin.

— Halucinații, cred. S-au mai semnalat și înainte.

Strâng mânerul de metal de pe marginea patului.

— Unde încercai să te duci?

— Nu sunt sigur.

— Aveai hărți în rucsac… unde e?

El se întoarce cu spatele la mine:

— În dulapul de lângă pat, cred.

Iată-l acolo, murdar și mototolit. Tata deschide fermoarul și scoate hărțile ferfeniță. Le întinde și face ochii cât cepele, îngrozit. Eu le parcurg în tăcere. Sunt hărțile aceleiași părți din nord, realizate la scări diferite, dar fără niciun traseu marcat pe ele.

— În caiet? îi sugerez eu.

El deschide caietul. Înăuntru, doar liniuțe oblice și bucle trasate cu violență; habar n-am dacă e ceva scris ori sunt desene. Îl închide și se lasă iar pe spate.

— Poate îl studiem mai atent mai târziu, spun el fără vlagă. Descoperim noi ceva, fără îndoială.

— Nu.

Brusc, mă apucă o furie oarbă.

Tata mă mângâie pe mână.

— Știi că pun mare preț pe inteligența ta.

— Inteligența mea, părerea mea, motivele mele? Nu pui niciun preț pe ele!

— Sora-chan, noi ne…

— Eu nu mă refer la știință, tată. Mă refer la… la viață și, habar n-am, la *noi*, chestii care nu sunt măsurate și dovedite, urlu eu.

El se holbează când la șirul de hărți, când la mine.

— Explică-mi, te rog, spune încet.

— Îmi răspunzi la toate întrebările când e vorba despre logică sau gândire, dar nu vrei să vorbești cu mine când întreb de…

Duc mâna la inimă.

Face o mică strâmbătură.

— Despre lucruri care s-au pierdut și pe care nu le putem explica, pentru care nu există motiv, șoptesc eu. Despre mama.

Tata închide ochii, dus pe gânduri.

— E greu.

— Dar uiți chestii. Dacă nu vorbești despre ele, cum o să-ți aduci aminte? Cum o să-mi aduc *eu* aminte?

Îmi evită ochii și se uită în rucsac. Sunt cât pe ce să urlu de frustrare când se oprește, dar scoate ceva subțire, care sclipește.

E un lănțișor de aur, cu un pandantiv plat, rotund. Captează și încălzește luminile reci, de spital, reflectă o sclipire din altă viață. Mi-l dă mie.

Eu îl ridic, minunându-mă.

— Uitasem de el.

— Mama ta îl purta tot timpul.

Da. Băgat în cămașă, ca să n-o deranjeze când grădinărea. Vara avea cam aceeași culoare precum ceafa ei bronzată. Iar pe pandantiv... Îl țin aproape ca să deslușesc mica figură, ștearsă de la atâta purtat.

— Un somon, îmi spune tata. *Somonul hrănește copacii,* așa zicea ea. De aceea n-a mai mâncat somon.

— Mânca orice alt pește.

Frec ușor pandantivul cu mâna, ca să-l curăț.

— Nu era perfectă.

Dar asta nu conta, adaugă expresia de pe fața tatei.

Peștele are corp ondulat, gură mare, mustăți.

— Nu e un somon, zic eu, e un somn.

— Serios? Eu am crezut întotdeauna că e un somon.

— Da, răspund în șoaptă. Și eu. Mama de unde îl avea?

— De la mama ei. Un dar de despărțire, primit când a plecat în Canada.

Un dar de despărțire. Îi dau lănțișorul înapoi.

El îi ia și mi-l pune la gât cu grijă. E ușor, aproape că nu-l simți, e ca o ancoră, o mână care mă liniștește.

— L-ai avut tot timpul? îl întreb.

El dă din cap că da.

— Dar de ce nu-l purta în ziua aceea? Era în mașină, în torpedou. Când l-am găsit, m-am gândit că nu se poate ca ea să fi dispărut, iubește lănțișorul ăsta. Nu l-ar lăsa niciodată. O să...

O să se întoarcă. Stăm tăcuți.

— Am crezut că ai aruncat tot.

El clatină din cap, fără cuvinte.

— Ai încercat, îl acuz. Și ai încercat să uiți.

— Da. Am vrut. N-am putut.

— *Nu poți* să te faci pe tine însuți să uiți, țip eu.

— Trebuie să depășești momentul, Sora! vorbește el peste mine. Nu poți să rămâi blocată în toată povestea asta. Nu e bine pentru tine și nici măcar nu e posibil.

Plâng atât de tare, că trebuie să se oprească.

— E greșit! Tu greșești! Evident că n-avea cum să se întoarcă, dacă tu n-ai vrut să rămâi cu ea. N-ai mai căutat-o.

Tata gâfâie. Clatină din cap, pieptul i se ridică și coboară prea repede și e din ce în ce mai palid.

— A, nu, rah...

Îl apuc de umeri.

— Nu asta am vrut să zic, îmi pare rău.

Pun capul pe pieptul lui, încercând să nu-l apăs prea tare. Zumzăitul acela îngrozitor dinăuntrul lui, ca de curent electric, ca de timp, s-a întors ori n-a încetat niciodată. Inima i-o ia la

trap, fuge și apoi o lasă mai moale. El mă mângâie pe păr. Mă ridic și mă șterg pe față. Încercăm să ne zâmbim unul altuia convingător și facem o treabă groaznică.

Mă apuc să-i mărturisesc ce simt, dar la ce bun? Ating lănțișorul.

— Îți mulțumesc pentru el, îi zic.

El își drege glasul. Mă mângâie pe mână.

— Iar asta e pentru mine?

— Poftim?

— Prietenul tău din ghiveci.

— E folositor să ai un prieten care să nu fugă de tine.

Îi întind ghiveciul. El îl adulmecă.

— De unde l-ai luat?

— A fost un cadou.

— Ceva mai practic decât un buchet de trandafiri. Poate o idee prea mare ca să stea lângă pat.

— Clar.

El ridică din sprâncene.

— Mi-l dai sau mi-l prezinți?

Plănuisem să i-l dau, dar îmi aduc aminte ce m-a rugat Naomi.

— De fapt, da, l-am adus ca să te salute.

— Cadourile tale sunt jalnice.

— Lasă că aduc ceva mai bun mâine.

— Oricum, văd pe fereastră toți pomii. Sunt departe, dar puțin mai impresionanți decât amicul tău. Fără supărare.

Îmi arată ceva pe fereastră.

Pâlcul de copaci e bogat, de un verde intens, încrezător. Copacii nu sunt atât de aproape, sunt doar foarte înalți.

— Nu i-am mai observat până acum.

— Au crescut cât ai fost plecată.

— N-am fost plecată așa de mult.

După aceea mă apucă așa o frică teribilă, că îl iau de mână.

— Sau *am fost*?

— Nu, nu! îmi răspunde ținându-mă de mână. Glumesc.

— E o glumă proastă, îi spun și mă ridic în picioare. Te las să te odihnești până vii cu unele mai bune.

— Ai dreptate. Nu sunt în formă.

Îi pică pleoapele. Îmi dă drumul la mână ca să atingă una din frunzele fragede.

— Un arțar? N-ar trebui să se facă roșu acum?

— Nu încă. Peste câteva luni.

Tata încuviințează din cap, absent.

— A, da. E abia primăvară.

Îmi stă inima.

— E aproape iunie.

Tata nu-și dezlipește ochii de frunze.

— Nozomi.

— Ce?

— Numele în japoneză.

— *Momiji*. Arțar. Nozomi e...

E numele mamei.

— Mă ia somnul, Sora-chan.

Îmi întinde ghiveciul.

— Da, ai nevoie de un pui de somn.

Tata zâmbește și încuviințează. Aștept până începe să respire regulat, după care mă duc să vorbesc cu asistentul medical.

— Nu, clatină el din cap. Nu îi dăm drumul. Trebuie să-l monitorizăm, încă e slăbit.

Nu spune. Nu spune. Nu spune. Dar spun:

— O să fie bine?

— Tatăl dumneavoastră se recuperează bine de când l-am preluat, îmi răspunde el grijuliu. Pe termen lung, n-aș putea zice. Cel mai bine ar fi să discutați cu doamna doctor...

— Aș putea vorbi cu ea mâine?

O să-i povestesc despre șocuri, care acum au devenit vibrația aia groaznică dinăuntrul tatei. Dacă o fi de vreun folos.

— Da, puteți, aprobă el.

— Mulțumesc.

Mă duc în salonul Mayei, sperând că nu arăt ca o epavă după atâtea emoții. O găsesc îmbrăcată și aranjată, tastând ceva pe telefon.

— Te-ai trezit, spun eu, dintr-odată timidă.

Ea se uită la mine, zâmbind.

— Îți scriam ceva, Sora.

— Și iată-mă. Cum te simți azi?

Ea se ridică în picioare.

— Mult mai bine. Am dormit *enorm*. Totuși, corpul meu e încă mort. Cum e tatăl tău?

— E... OK. Crezi că poți ieși din spital astăzi? schimb eu subiectul. Putem...

Ce *am putea* face?

Maya clatină din cap.

— Îmi pare rău. De-asta îți scriam un mesaj. Trebuie să mă întorc la Tokio.

— Deja?

Regret că n-a sunat mai puțin disperat.

— Am pierdut mult timp în fus, așa că, atunci când m-am trezit, mi-am adus aminte că azi am un test, o tâmpenie, dar e important. Și urma să stau doar o noapte.

— A, nu! Nici măcar nu m-am gândit!

— E în regulă. O să pot să dau testul, dar o să-l și iau? O să vedem.

Eu râd și-mi vine să plâng.

— Îmi pare rău că nu pot să rămân.

Se apleacă și mă sărută cu delicatețe.

— Dar a ieșit OK, nu?

Eu fac semn că da, dar nu știu încă. Aș vrea s-o mai țin cu mine, s-o întreb ce înseamnă asta, ce

o să se întâmple.

— Trebuie să plec. Ne auzim curând, îmi spune.

— Baftă la test! îi urez eu, făcând un efort. Și mulțumesc.

Ea pleacă și eu rămân într-o cameră de spital goală. În curând Maya o să se întoarcă la Tokio, la viața ei normală, departe de mine. Scutur din cap, încercând să alung gândul, dar în capul meu e haos. Ating cu degetul peștișorul de aur de la gât. Parcă ar fi o promisiune, dar habar n-am ce promite.

*

— Care e problema? m-a întrebat mama.

— Au râs de mine la oră.

Mi-am aruncat ghiozdanul pe jos, m-am trântit pe canapea.

— De ce?

Mama s-a așezat pe brațul canapelei și m-a privit îngrijorată.

— Învățam despre somon și trebuia să desenăm unul, eu l-am desenat pe ăsta și tuturor li s-a părut o idioțenie.

Eram clasa a doua.

Mama a măsurat din ochi foia îndoită pe care o țineam în mână și a netezit-o.

— L-ai desenat pe Kirimi-chan? a chicotit ea.

— Și tu râzi! am țipat eu.

— Dar e de bine! a protestat ea. Eu cred că e un desen foarte bun.

Kirimi-chan era un personaj japonez, ca Hello Kitty. Spre deosebire de cea din urmă, o fată care *arăta* ca o pisică, Kirimi-Chan era o creatură cu un file de somon în loc de cap. Ceilalți copii de la mine din clasă și profesoara, după cum s-a dovedit, nu cunoșteau personajul.

— O să-l pun pe frigider, a promis mama.

— Nu-l pune. Acum trebuie să desenez o plictiseală de somon adevărat. Sunt urâți.

Am scuturat din picioare și am alunecat pe podea, în semn de protest.

— Poate că nu sunt cei mai simpatici. Te ajut eu. De ce învățați despre somoni?

Mama m-a înșfăcat de brațe cu mâinile ei mici și aspre și m-a tras după ea.

— Toți somonii urcă pe râu. Urșii îi mănâncă și oamenii la fel. Asta e. O plictiseală.

— Hmmm...

Mama s-a așezat la laptop și s-a apucat să tasteze.

— O! Uau!

Era tăcută, făcea click, tasta și a durat atât de mult, că m-am apucat de piciorul ei și m-am strecurat la ea în poală.

— Somon! a exclamat. N-am știut niciodată. Sunt frumoși somonii.

Eu am gemut și m-am prăbușit peste ea. Mi-a citit rar, trecând la engleză:

— „Somonii vin din mare și se întorc în apele și râurile în care s-au născut. Pe drum, sunt prinși de urși și de oameni. Pentru băștinași, au reprezentat hrana de bază generații întregi. Somonul este la mare cinste deoarece a fost primul animal care s-a oferit să devină hrană ca să-i ajute pe oameni".

— Prostul de somon! De ce ar face așa ceva? am îngăimat eu.

— Pentru că e bun. A vrut să-i ajute pe oameni să trăiască. Acum îi pare rău, probabil, a explicat mama. Ascultă! Când mănâncă somon, urșii lasă resturile lângă cursuri de apă, păsările și alte viețuitoare le devorează, iar apoi — Sora-chan! — ceea ce rămâne se absoarbe în sol și apoi în *copaci*. Somonul ajută copacii să crească!

— Ciudat!

Mă plictisisem.

— E frumos, Sora-chan. N-am știut niciodată...

Mama era fascinată.

— Poți să-mi dai o poză cu un somon, ca să-l copiez? am întrebat-o.

— Stai un pic!

Citea chestii în japoneză pe care eu nu le înțelegeam, chiorându-mă la imagini cu pomi lângă râu.

— Tu iubești copacii mai mult decât mă iubești pe mine! am spus eu dramatic.

— Păi, a răspuns ea, ei nu sunt așa de gălăgioși.

Am țipat, ei i-a sărit țandăra și mi-a cerut să încetez.

— Care e problema? a întrebat tata din ușă.

— O, ai venit! a exclamat mama. Învățăm despre somon. Somonii sunt foarte importanți.

— Aflați abia acum?

Tata a lăsat un teanc de cărți pe blatul din bucătărie. A râs.

— De când ești aici, Nozomi? Așa se și definește toată zona din nord-vestul Pacificului, ca orice loc în care poate ajunge somonul.

Am simțit că mama se încordează.

— Învăț acum. Ca Sora.

— Evident că Sora învață. Ea e un copil, a zis tata.

Mama s-a ridicat și aproape că m-a trântit jos.

— Ajut-o *tu* să deseneze un somon.

— Am o grămadă de treabă...

— Și eu.

Mama a ieșit în grădină.

L-am urmărit cum se duce după ea și apoi cum dau din gură amândoi, certându-se. Am desenat singură somonul.

*

Când ajung acasă, mă apuc să ascult piese *enka*, dar casa e tot prea tăcută și prea pustie. Singurul lucru însuflețit de aici e pomișorul, care s-a îngroșat, care acum are mai multe crenguțe ca să rețină aerul, mai multe frunze cu care să-l absoarbă.

Îl ating.

— Ce e cu tine?

Îl ud și urmăresc cum intră apa în pământ, cu gândul la Naomi și la experimentele ei.

Înainte să-l simt, aud cutremurul; lemnul și sticla care scârțâie și clincăne mă avertizează chiar înainte să-mi tremure genunchii de la zgâlțâială. Mă apuc de chiuvetă cu o mână, iar cu cealaltă de ghiveci. Încă o zdruncinătură. Zgâlțâielile sunt nemiloase, puternice, sus-jos, nu dreapta-stânga, cum se întâmplă la majoritatea cutremurelor. Dar se opresc înainte să mă adăpostesc sub masă.

Mă uit la ceas, la a doua limbă care sare înainte. După aceea, la ceasul de mână. Se grăbește, dar nu atât de mult precum ceasul din perete. Începe să se stabilizeze. Ceasul din perete nu. E bizar. O turbulență și mai mare, pentru ca diferența dintre ele să fie atât de clară. Mâna la care am ceasul e tot încleștată pe ghiveci, iar privirea nu mi se dezlipește de trunchiul subțire — de ce? Mă uit fix. Mă apropii, ca să fiu sigură. Observ că trunchiul se umflă. Ceasul meu de mână merge mai încet.

Sună o alarmă în telefon, prea târziu. Îl înșfac și îl opresc. Un cutremur de șase. Unul scurt, dar mai mare decât oricare dintre cele recente. Mă apucă o frică groaznică și trebuie s-o alung, s-o gonesc. Nu acum, nu cu tot ce se întâmplă.

A doua limbă a ceasului de perete se stabilizează. Trunchiul s-a oprit din creștere sau,

cel puțin, ochii mei asta văd. Îmi ticăie ceva în creier.

Mi-aduc aminte ce-a spus Maya despre apă și sărmanii pești cărora le dădusem drumul în ea — s-ar putea ca timpul lor să fie diferit. Nu era vorba exact despre zone diferite, ci despre râu, despre apă. Căci ce înseamnă timpul și distanța pentru un râu, veșnic în mișcare? Imposibil să pășești în același râu de două ori. Și totuși, poate el să cuprindă și timp? Poate el să absoarbă însuși timpul și, dacă da, timpul se împuținează? În pietricele, în stânci, în sol s-ar putea să existe un timp capturat. Mă uit țintă la pomișorul care se desface. În copaci. Nu în lucruri făcute de om, prea șubrede și nefirești. Nu în animale sau oameni, prea subiective și trecătoare. Corpul tatei nu poate să absoarbă și să rețină timpul — niciun corp nu poate. Dar o să se facă praf tot încercând.

Mă gândesc la pâlcul acela înalt pe care l-am văzut de la fereastra spitalului, de un verde aproape sclipitor. Cu trunchiuri și ramuri ca bronzul. Tata a zis că mama e undeva unde sunt copaci. Și pământul se cutremură mai des, mai violent, din ce în ce mai mult. Secunde și minute alunecând și sărind.

Tata se face fărâme și mama poate — doar poate — e aproape. Trebuie să plec.

夏至

Solstițiul de vară

25

La altarul lui Hisakawa, mă opresc la *kitsune*. Mesagerii zeilor, spusese Hisakawa, dar eu n-am niciun mesaj de trimis. Stau cu ochii la copacul străvechi.

— A, bună!

Tresar și mă răsucesc. Bineînțeles că e Hisakawa. Probabil că e legat direct de vulpi.

— Bună, răspund cât pot de normal. Eu doar o să...

Arăt vag spre partea din spatele altarului. Hisakawa dă din cap gânditor.

— Se schimbă iar timpul, nu? Simt. Am verificat clepsidrele, cum a insistat tatăl tău.

— Ce fac?

— Cea din mijloc s-a spart.

Hisakawa a ridicat mâna și și-a unit degetul mare cu arătătorul.

— De la prea multă presiune. S-a făcut praf.

Nu știu cum s-ar fi putut întâmpla, dar mă ia tremuratul când mă gândesc la adâncul mării, unde greutatea apei se va spulbera.

— S-a dus echilibrul? întreb eu.

— Poate.

— Trebuie să... verific.

— Nu există decât acum, așa zic unii, continuă Hisakawa.

E discuția pe care am avut-o ultima dată când am fost aici. E și el dezorientat?

— Fiecare clipă, totul este acum, iar și iar, continuă el.

Seamănă cu ce mi-au zis tata și Soo-jin cu ani în urmă, că timpul se oprește și pornește.

— Tot nu înțeleg, îi mărturisesc lui Hisakawa.
— Nici eu, îmi răspunde, făcându-mi cu ochiul.

Habar n-am ce vrea să spună, dar nu pot să nu zâmbesc.

Fața îi devine serioasă.

— Ai grijă, Sora-san!

Îi sclipesc ochii.

— Multe lucruri s-au rătăcit și multe caută.
— Lucruri periculoase? înghit eu în sec.
— Eu sunt periculos? Tu ești? mă întreabă.
— Câteodată, îi șoptesc.

El dă din cap aprobator.

— *Kitsune* o să te apere, cred.

De asta nu mă îndoiesc.

— OK. Mulțumesc.

Ridică o mână și mă privește când plec.

Merg mai departe până când Hisakawa nu se mai vede de altar, până ajung la cele trei statui străvechi, înfățișând trei vulpi. Rămân în picioare în fața celei din mijloc. Mă mișc înainte și înapoi până îl găsesc: locul acela straniu dintre fusurile rapide și cele încete. Nu e timp normal, acum simt chiar mai clar. E altceva. Apoi merg de-a lungul lui, ținându-mi echilibrul de parcă aș merge pe sârmă. Dau o luptă cu bicicleta mea, dar o iau pe calea ce mă scoate dintre copaci, pe drum, care, ca prin minune, e paralel cu ea.

Simt încotro se îndreaptă: spre nord. Spre pâlcul de copaci înalți pe care l-am văzut de la fereastra salonului în care e internat tata, aproape de locul în care l-am găsit. A zis că mama ar fi undeva unde sunt copaci. Ăsta sigur e un semn. Aici e cărarea, iar copacii sunt busola. Îi urmez cât pot de direct. Simt că ceva mă trage și mă las pradă. Nu-mi număr bătăile inimii și nici nu țint socoteala minutelor sau a orelor. Măsurarea timpului nu mai e importantă. Oare

tata o fi simțit asta și o fi încercat și el s-o urmeze?

Soarele strălucește cu putere în înaltul cerului, neumbrit de niciun nor. Picături de transpirație cad de pe mine pe frunzele pomișorului și pământul uscat le absoarbe. Uf, of. Probabil că sarea nu e bună pentru el. Mă opresc și îi pun niște apă, apoi beau și eu. N-a mai rămas multă apă. Drumul din față e pustiu, se vede doar o casă curată, cu un acoperiș din țigle albastre, care sclipește ca un miracol.

Când ajung acolo, sprijin bicicleta de zid și ridic ghiveciul. Mă strecor pe ușa de la intrare. Înăuntru, surprinzător, nu e praf. Mă descalț și o iau pe coridorul mic, spre bucătărie, și ea curată și pusă la punct. Îmi încrucișez degetele, deschid robinetul de la bucătărie și curge apă, ca atunci când ți se îndeplinește o dorință. O las să curgă și ochii îmi zboară pe fereastră. Aici stătea cineva și spăla vase și ochii îi zburau pe fereastră ca și mie, la copii, sau la păsări, sau la legumele care creșteau. Țin pomișorul sub apă, apoi îmi apropii buzele de jet și beau. Mă șterg la gură și ridic ghiveciul.

— Ar trebui să folosești un pahar, spune o voce, iar eu sunt cât pe ce să fac atac de cord.

Mă întorc ca arsă.

— Bună!

— Bună.

E glasul unei bătrâne fără chip, până o reperez în camera următoare. Îngenunchează și chipul i se conturează în profil. Nu se întoarce spre mine și mă apucă o frică pe care o am de la poveștile cu fantome — dacă mă apropii, o să văd că nu are față deloc. E un giumbușluc pe care l-ar face un *tanuki* sau o vulpe.

— Hai încoace!

Nerăbdarea duioasă din vocea ei are aceeași putere să mă pună în mișcare precum cea a unei bunici.

Încă îmi bate inima când ies din bucătărie și merg pe tatami, spre silueta ce stă în genunchi în *engawa*[43], cu ușile deschise spre strălucirea soarelui. O mână ridată îmi face semn: *vino, vino.* Ține ochii închiși și capul pe spate de parcă ar sorbi razele soarelui. Netezește pernele de alături, dar eu nu mă așez. Nu m-aș fi așteptat niciodată ca, după toate căutările mele, să găsesc un om atât de normal, stabil și fără griji.

— Sunteți... reală? o întreb.

Bătrâna deschide ochii, care sunt pătrunzători și strălucitori ca ochii de pasăre.

— *Dumneata* ești reală?

Clatin din cap, fiindcă în acest moment e prea filosofică întrebarea ca să răspund.

— Încerc să fiu.

Întinde mâna spre mine, cu palma în sus. Eu ezit, după care îmi pun mâna în a ei. Are pielea zbârcită, aspră și caldă.

— Să încerci mereu, îmi spune.

E reală și vie. Îi studiez fața, însă nu știu cum să-mi dau seama când cineva a îmbătrânit natural ori ca urmare a vreunui efect ciudat creat de fusuri.

— Sunteți singură? Mai sunt alți oameni? o întreb.

— Pe-aici nu sunt decât eu.

— Caut pe cineva, îi spun. Poate ați văzut-o.

Ochii îi capătă o strălucire plină de milă. Mângâie iar perna.

— Stai jos!

Mă supun, îmi aduc aminte de bunele maniere și mă înclin.

— Sper că nu v-am speriat. Credeam că e o casă goală.

Bătrâna ridică din sprâncene ușor amuzată, ca și cum ar spune că ea nu s-a speriat în viața ei.

— De unde știi că o casă e goală, dacă nu ciocănești?

— Uneori ciocănesc. Dar n-a răspuns nimeni niciodată.

— A! Nici mie nu mi-a răspuns nimeni, îmi zice.

O fi căutat și ea? Ori mai caută încă? E atât de micuță și de fragilă.

— Sunteți bine? Aveți nevoie de ceva? o întreb.

Ea înclină capul spre grădina din fața noastră.

— N-am nevoie de nimic.

În pomi se văd mere, portocale, piersici colorate, ca niște decorațiuni agățate de crengi. Tulpini lungi, bănuiesc că de cartofi-dulci, morcovi, *gobo*. E și un heleșteu mare, în care apa intră și iese. Apa clipocește, mișcându-se cu eleganță.

— *Koi*[44], îmi răspunde fără s-o întreb. Mulți nu mai sunt foarte colorați. Revin la culorile lor naturale după câteva generații. Fiindcă nu sunt oameni care să-i pescuiască și să-i aleagă.

— Nu știam.

— Nu sunt prea frumoși, îmi explică ea, dar nu se lasă pradă păsărilor foarte des.

— De când sunteți aici? o întreb.

— De când, repetă ea. În Japonia, timpul se măsoară după domniile împăraților, dar aici nu există împărați. Mie nu mi se pare că sunt de amar de vreme, dar pentru pești, pentru *koi*, pentru meri, habar n-am cât pare. Înțelegi, nu?

Nu știu dacă înțeleg.

— Păreți... sănătoasă, zic eu. Nu vă e rău de când ați ajuns atât de departe în fus?

— Sunt *foarte* sănătoasă, mă corectează ea. Și trăiesc aici dintotdeauna.

— Deci și alți oameni ar putea supraviețui și probabil chiar mai departe în fus, chiar...

— Ia să-ți văd planta, îmi întrerupe bătrâna turuiala.

Tonul ei nu admite nicio împotrivire.

Îi întind ghiveciul. Privește pomișorul îndeaproape, plimbându-și ochii de la pământ la vârfurile frunzelor. Inspiră adânc.

Deschid gura să o trag de limbă și mai mult, dar mi-o ia înainte:

— Cum te cheamă?

— Ah, am uitat. Scuze. Sora, mă prezint eu, înclinând capul.

Ea mă scrutează intens, apoi spune:

— Miyuki. Pe copacul acesta cum îl cheamă?

— E un arțar.

— Da, dar cum îl *cheamă*?

— Nu... nu știu.

— Asta e proastă-creștere, mă apostrofează ea.

— Dar nici copacul nu m-a întrebat pe mine cum mă cheamă.

Asta o face să zâmbească.

— Copacul e un copilaș, deci tu ești *senpai*[45] pentru el. Ar trebui să preiei controlul. Nu știi?

— Nu mi-a trecut prin cap niciodată că aș fi *senpai* pentru un copac.

— Asta, pentru că se întâmplă destul de rar. Dar, când se întâmplă, trebuie să te porți cum se cuvine.

Morala pe care mi-o face îmi amintește de *obaachan* atât de tare, că sunt copleșită de o groază de amintiri, de bluza ei de casă, de un albastru șters, de tonul ei de om ocupat.

— Sora-chan?

Ochii ei îi caută pe ai mei.

— Ți-a fugit gândul departe?
— Scuze. Vă rog să mai spuneți o dată.
— Prezintă-te!

Nu sunt sigură că vorbește serios până când nu dă din cap spre mine nerăbdătoare, de parcă aș face-o de râs în fața unui public important. Care, în situația de față, e copacul, evident. Renunț la ce mi-a mai rămas din demnitate. Mă ridic, mă înclin și vorbesc cât pot eu de bine în japoneza formală ca să mă prezint, după care mai fac o plecăciune adâncă. Apoi îmi îndrept spatele și o găsesc pe bătrână înclinând ghiveciul spre mine, dar nu pot să nu observ că e o plecăciune mai puțin adâncă. Ajunge cu atâta *senpai*.

— Foarte drăguț! comentează Miyuki aprobator.
— Și totuși, cum îl cheamă pe copac? Eu tot nu știu.
— Ascultă mai departe, zice ea. O să-l auzi, în cele din urmă.

Ne uităm amândouă la copac până când acesta se clatină în mâinile ei. Mă întind și sprijinim ghiveciul împreună.

Ea clipește rar. Îmi dă copacul.

— Acum trebuie să îl înapoiezi pământului. Surorile mai mari trebuie să le ajute pe cele mai mici să crească.
— Dacă iubești pe cineva sau ceva, trebuie să-l lași să plece, o să se întoarcă, citez eu de pe vreun magnet de frigider pe care am văzut zicala asta.

Dar în japoneză nu sună tocmai la fel.

Ea îmi aruncă o privire cât se poate de sceptică.

— Prostii! Poți să pleci și să iubești în continuare. Câteodată oamenii se duc în locuri în care trebuie să rămână. Și uneori nu se cuvinte să te întorci. Să nu judeci dragostea după asta.

Dintr-odată, mustrarea ei mă înfurie.

— Dumneavoastră *trebuie* să rămâneți aici?

Miyuki se întoarce să privească grădina.

— Poate că aș putut să mă întorc, înainte... Acum nu cred că pot să plec.

— Deci ați ales să rămâneți. Deoarece credeți că puteți pleca și oamenii vor ști în continuare că-i iubiți?

Ea clatină din cap ca și cum ar durea-o.

— Nu a fost niciun om.

— Nu e adevărat. Suntem o grămadă! Ne-ați părăsit. Unde sunt ceilalți? o întreb.

— Care *ceilalți* te interesează? zice ea cu însuflețire.

— Cei care lipsesc. Știu că sunt undeva în fusuri și o să-i găsesc! urlu, dar nu-mi pasă că urlu.

Nu mă pot auzi decât această femeie bătrână, peștii și grădina.

Ea nu tresare.

— Ce o să faci, dacă-i găsești?

— Îi aduc înapoi!

— „Îi", repetă ea. Dar prima dată ai pomenit de cineva anume.

— Mama, îi răspund neînduplecată. Pe ea o s-o găsesc și o s-o aduc înapoi. Dar ar putea fi și alții cu ea. Arată ca mine, dar are părul negru și drept, o cheamă Nozomi, e atât de puternică...

— Dacă o zăresc, îmi atinge Miyuki umărul ușor, îi zic că o cauți.

— O să știe deja, sunt sigură, îi răspund.

— Habar n-am ce mai e posibil, clatină ea din cap. Poate reușești să-i aduci înapoi. Lucrurile sunt în schimbare...

Mai întâi aud și abia după aceea simt — sub noi se crapă și bubuie ceva. O înșfac de mână pe Miyuki și pun mâinile pe podea, ca și cum aș vrea s-o țin nemișcată. Ea mă strânge de mână și

peste câteva clipe, când tremurul se oprește, nu-mi mai dă drumul.

— Scuze, bălmăjesc eu.

— Nu-ți face griji!

Mâna ei care o strânge pe a mea, puternică și bună, pare ceva firesc și cunoscut.

— Mai ții minte povestea pe care ți-am spus-o?

— Despre copac?

Nu era tocmai o poveste, dar OK.

— Aia n-a fost poveste, a fost bun-simț, îmi zice cu asprime.

— Bine. Îhî... Atunci, habar n-am.

— Namazu e numele peștelui de dedesubt, îmi explică ea. Un pește cu mustăți ca o pisică. E mare, mult mai mare decât orice ar putea prinde un pescar sau chiar zece pescari împreună ori o sută. Îi plac adâncul apei și întunericul de pe fundul oceanului, însă câteodată se zvârcolește ori vrea să ajungă în ape mai puțin adânci. Poate că vrea să-i țină cineva de urât, fiindcă acolo, jos, nu prea mai sunt multe creaturi. Poate dragoni, dar ei sunt înfumurați și n-ar pierde timpul cu namazu.

O mână pe cap, pe spate, cuvinte liniștitoare rostite în gălăgia și haosul din sala de sport a unui liceu, plină de oameni înspăimântați.

— Da, șoptesc. Țin minte.

— Atunci, cum se termină povestea?

— Namazu se zvârcolește și sare dedesubtul insulelor, face pământul să se cutremure și valuri uriașe sparg țărmul. Distruge și ucide tot. E nemilos.

— Nemilos, oftează ea.

— Și apoi zeul tunetului a coborât din ceruri. Să fie Raijin?

Îmi duc o mână la buric.

— Nu, clatină ea din cap. A fost Kashima-sama. Mai e numit și Takemikazuchi. E tot un zeu al tunetului, dar unul altfel. Raijin-sama e *senpai*-ul lui. Sezonul ploios, spune ea, e ocupat. Mai departe!

— Kashima-sama a coborât, a găsit un pietroi greu și l-a pus pe capul peștelui, ca să-l țină jos, pe fundul oceanului. Dar nu e suficient de greu și de mare, iar somnul încearcă să scape și provoacă tsunamiuri și cutremure.

— Nu poate fi oprit de tot, încuviințează ea.

— Ar trebui ucis. Merită să moară. Zeul trebuie să se întoarcă și să oprească somnul, o dată pentru totdeauna.

E un mit, o metaforă. Dar mâna liberă mi se încleștează și fața îmi arde.

— Mai au zeii puterea aceea? Unii zic că ne-au părăsit sau că nu există.

Mă surprinde că spune așa ceva.

— Ne-au părăsit?

Ea e cu ochii la grădină.

— Nu, nu ne-au părăsit. Se întorc în unele locuri, după cum poate știi. Trebuie să se ascundă mai mult decât pe vremuri. Și, dacă i-am gonit, cum ne putem aștepta să vină să ne salveze?

— Eu credeam că zeii sunt ca părinții.

— Unii sunt în alte locuri, poate. Zeii de aici sunt altfel, cred.

Se răsucește spre mine.

— În plus, tu nu mai ești copil.

— Eu așa mă simt.

— Și eu.

I se încrețește fața când râde.

— Ce se întâmplă la sfârșit? mă întreabă iar.

— Păi, acesta *era* sfârșitul.

Mâna ei îmi șterge ușor obrazul umed cu o batistă.

— Da? Nu-mi aduc aminte. O fi fost în altă viață, sub domnia altui împărat.

Cuvintele ei seamănă prea mult cu ale tatei. Sigur încurcă și ea lucrurile, după ce a stat absolut singură aici, în fusul acesta.

— Cred că da.

— Acum unde te duci? vrea să știe.

— La copaci, la pâlcul înalt, acolo..., îi arăt eu.

Ea îmi dă drumul la mână.

— Să ai grijă, Sora-chan. Să fii atentă, foarte atentă! Și să nu te grăbești.

Închide ochii și-și înalță iar chipul spre cer.

— La revedere, Miyuki-san, îi răspund eu.

Ea îngaimă ceva ce nu aud. Până să-mi dau seama că e, probabil, numele copacului, sunt deja afară.

Apoi pedalez iute, dar totul pare ca un vis. Fâșia de timp sau non-timp pe care o urmez a devenit un pod, iar într-o parte și în alta, precum și dedesubt, simt cum cad unul peste altul valurile și fluxurile de timp în mișcare și formează vârtejuri, răsucindu-se în curenți înșelători, rapizi.

Dintr-odată, simt că mă trage ceva, un curent mai adânc și mai sălbatic decât oricare altul care se strânge în jurul meu. Sunt dezorientată ca atunci când l-am luat înapoi pe tata, am senzația că mă împinge ceva, mă învârte, mă trage. Închid ochii o clipă fiindcă s-ar putea să-mi fie rău de la mișcare și mă concentrez pe pedalat, simțind cum vântul îmi biciuiește fața.

Dar, când deschid ochii, sunt în altă parte. Tot pe un drum, dar, în loc de câmpii și de copaci, într-o parte sunt munți, iar în partea cealaltă e marea. E la asfințit. Opresc bicicleta prea repede și aproape mă prăbușesc. Așa ceva nu s-a mai

întâmplat niciodată. Timpul n-a trecut niciodată atât de iute. *Spațiul* nu s-a schimbat niciodată.

Mă hiperventilez. Încerc să-mi domolesc respirația. Poate e un vis, poate am adormit. Sau am leșinat. Aș putea fi în comă. Da, te rog, aș vrea să fiu în comă. Dar, când mă ciupesc, îmi simt pielea de pe mână. Mânerele bicicletei sunt tari — văd spițele când se învârtesc roțile.

Îmi vine să strig *Bună! E cineva aici?*, ca într-un film de groază, dar nu mi-a răspuns nimeni niciodată în fusuri. Nu știu nici măcar dacă sunt *într-un* fus. Ar trebui să mă întorc, dar în spate nu văd decât ceață. Dau înapoi; stratul ăla cenușiu, gros, care se rostogolește e prea mult, o să mă învăluie, o să-mi acopere corpul cu o pătură de nimic.

Poate că locul asta are și o altă parte. Ori o să mă trezesc, fiindcă visele atât de vii există, nu? Visul lucid — ăsta e ceva. Ar putea fi asta. Mă urc iar pe bicicletă și pornesc. Drumul nu mai e crăpat și vechi, ci neted și nou, după care redevine crăpat și vechi. Munții din stânga sunt golași și netezi, poate doar stâncă și tufărie. Pe un vârf e zăpadă, dar, când mă uit la ea, parcă se topește și îi ia locul o iarbă verde-cenușie.

În dreapta mea e oceanul și, pentru prima dată în viață, nu vreau să-l privesc. Îl simt și-l aud, dar ceva nu e bine. Fac un efort să-mi îndrept privirea spre el și mă uit: valurile nu sunt regulate, nu au un anumit ritm, vin încet și apoi repede, micșorându-se și izbindu-se de țărm cu un zgomot surd, neclar, ca un cântec fără ritm. Și nu departe e un val. Gravura în lemn a lui Hokusai are fâșii de alb și albastru, unduindu-se elegant, parcă stând să fie pictate. Dar valul acesta nu. E bleumarin și negru și parcă ar aduce cu el bezna adâncă, rece, a oceanului. Dau din

pedale din ce în ce mai repede, dar, când arunc o privire iar, valul nu s-a clintit decât foarte puțin. Încetinesc și nu-mi dezlipesc ochii de el. Se mișcă inevitabil și amenințător; se apropie de mine și mă înspăimântă. E foarte greu să nu țip.

N-aș putea spune când o să ajungă pe uscat. Inima îmi bate cu sălbăticie și, în plus, nici n-am ce să număr. Ceasul de mână mi s-a oprit. Așa că mă concentrez pe pomișor. Frunzele lui strălucesc cel mai tare aici, mai tare decât un far de bicicletă, pentru că emană o scânteie de speranță. Nu scap din ochi drumul. Înainte, înainte, continuă, continuă. Timpul se poate măsura cu schimbarea, dar nimic nu se schimbă. Până și picioarele mi se mișcă într-un ritm neschimbător și privirea mi se pare că a înțepenit. Mă apucă panica; dacă rămân înțepenită așa, o jucărie ce nu se clintește?

Dar după aceea se întâmplă ceva. O crăpătură pe drum, încă una, apoi încă una, ca afluenții ce se varsă într-un râu, spre a alcătui o singură fisură mare, care se strecoară în asfalt. Trebuie să merg pe margine, ca să nu mi se prindă cauciucurile. Se aude ceva. Crăpătura mă duce într-acolo, iar acum ridic ochii. Derapez și opresc. În față, nimic, doar o mare fâșie neagră.

Ochii mi se adaptează. *Ceva* e: pe drum se cască o prăpastie adâncă, între munți și mare. Apa din ocean se varsă în ea necontenit, prăbușindu-se în cascadă și mai jos, spre orizont. Fac un mic pas într-acolo, curiozitatea e mai puternică decât frica. Las bicicleta într-o parte, atentă la ghiveciul din coș. Mă apropii suficient de mult cât să mă uit, dar mă ia amețeala. Cad în genunchi și mă sprijin bine de pământ ca să nu alunec.

Nu văd fundul prăpastiei, căci îl ascunde bezna; ori poate că e fără fund. Știu sigur că așa ceva nu există în niciun fus. Aici e alt loc. Dacă e ceva din capul meu, sunt speriată de mine însămi. Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul când mă uit fix în jos. Deodată, văd mișcare, ceva se agită și se învârte. Mă aplec în față.

Mi-oi fi pierdut capacitatea de a percepe adâncimea, din moment ce nu-mi dau seama dacă ce văd e departe sau aproape cât să pot atinge, dacă întind mâna. Zăresc crâmpeie de oameni și locuri, un caleidoscop de imagini și scene, ca și cum s-ar proiecta nenumărate filme unul peste altul, în același timp. Iar eu parcă aș aluneca printre ele și prin ele. O fi adevărata nebunie? Halucinații așa cum au unii? Asta o fi pățit tata înainte să-l găsesc?

Mi se taie respirația, pentru că o văd acolo — și *dincolo* — pe mama. Uite-o, gătește în bucătărie, uite-o, merge pe strada noastră de pe vremuri. Uite-l pe *ojiichan* cum dă drumul la radio, uite-o pe *obaachan* cum stă în *kotatsu*[46].

— Mamă.

Am vocea la fel de crăpată ca drumul.

Imaginile se învârt în continuare. Văd trecutul.

Tata pe patul de spital, Koki la un birou — asta e o *noutate*.

Fața ridată a tatei și părul alb ca zăpada, casa noastră plină de praf și goală, orășelul nostru schimbat — ar putea fi viitorul?

Mama apare din nou.

— Te-am găsit, îi zic eu. În sfârșit. Te caut de ani.

Dar pentru ea chiar or fi ani? Ceva o trage, o împinge în adânc.

— Acum sunt aici. Am venit.

Ea nu răspunde. Pesemne că nu poate. Îmi aduc aminte ce a zis Hisakawa. *Lucruri care s-au rătăcit și lucruri care caută.*

Și eu sunt unul dintre ele.

Prăpastia îmi spune că e adevărat. Mi se pare că-mi surprind chiar propria reflexie în vârtejul plutitor în care se amestecă lucruri din trecut și lucruri din prezent.

Mama din nou, oceanul în spate, albastru și banal. Adolescentă, așază pământ în jurul unui firicel care crește. Ea și tata, amândoi tineri și zâmbitori, sărutându-se. Lângă un râu, cu copil aproape de ea, aplecându-se să atingă apa. Mama arată ceva, copilul se uită după degetul ei și, dintr-odată, mă aflu *în* amintirea aceea, cu ochii la ramuri, iar lumina soarelui îmi desenează pe față modelele frunzelor. Cuvintele mamei: *Râul, și somonul, și copacii, îți amintești?* Bineînțeles, bineînțeles că-mi amintesc. *Se mișcă, mor, cresc, merg mai departe*... Pe asta n-o cunosc; pe asta n-o știu și nu țin minte să mi-o fi spus.

O zdruncinătură și sunt iar sprijinită în mâini și în genunchi, la marginea hăului imposibil. Întoarsă în propriul corp, dar abia dacă mi-am dat seama că ieșisem din el. Trebuie să plec. Nu trebuie să rămân aici. Nu în acest loc ar trebui să fiu. Ca și cum m-ar fi auzit, vârtejul se strânge de jur împrejurul meu, îmi pune stăpânire pe inimă, pe minte, pe gâtlej. Nu-mi dau seama dacă-mi trage înapoi, în alt loc, în altă amintire, doar mintea ori și corpul.

Mama, la soare, întinzând saltelele pe acoperișul casei lui *ojiichan*. Sunt lângă ea, țin cuverturile grele în brațe și ea mi le ia, una câte una. Când terminăm, rămânem așa și ne uităm, soarele ne încălzește, pământul e liniștit și neclintit.

O mașină se oprește în fața casei și mama spune:

— S-a întors tata de la supermarket.

Și chiar așa este. Mă lipesc de ea și ea mă înconjoară cu un braț.

— Am ceva pentru tine, îmi spune.

Scoate un colier, care se răsucește și-mi reflectă lumină în ochi. Un pește, cu coada rotindu-se, de parcă ar fi fost prins cu undița.

— Dar e al tău, îi răspund eu.

— Putem să-l purtăm amândouă, zice ea. Mi-ar plăcea să-l porți.

Vocea tatei ajunge la noi plutind, anunțându-ne că a adus prânzul.

— Venim imediat, îi strigă mama.

Îmi pune colierul la gât. Peștele se odihnește pe inima mea.

— Nu-i așa? adaugă ea.

Da, vreau eu să zic. Dar mă uit la colier. Nu-l primisem deja? De la altcineva... dar asta e imposibil, fiindcă e colierul mamei. Cine altcineva mi l-ar fi dat? Peștele clipește și tremură la mine în mână.

Îmi amintesc ceva ce nu s-a întâmplat niciodată.

Mama mă trage de mână. „Hai", îmi spune.

Eu o strâng de mână mai tare. Tata urcă scările, ea se întoarce spre el și zâmbesc unul la altul, cu căldură și iubire.

Asta e o amintire bună. Așa ar fi putut să fie. Ar fi trebuit să fie.

Mama îmi ia ambele mâini și eu o strâng tare.

— Hai cu mine, o implor eu.

Ea e tulburată.

— Nu pot.

— Trebuie. Te-am găsit. Am venit să te iau acasă.

Sunt udă pe față.

— Asta e casa mea, îmi șoptește. Ții minte?

— Nu, clatin eu din cap. Hai! Întoarce-te!

Simt cum timpul se leagănă și se îndoaie în jurul meu. Mă chinui să rezist, să rămân unde sunt. Dar simt că ceva e greșit. N-o s-o las, nu, nu. Pot să rămân aici, în timpul acesta alternativ, în acest altundeva perfect. Pot să fiu fericită aici.

Chiar când îmi vine acest gând, lumea se răsucește de jur împrejurul meu. Mă țin de mama, de clipa prezentă.

— Nu, nu, nu! țip.

Tata se încruntă. Mama clatină din cap spre mine, abătută.

— Mâinile mele, spune.

O strâng de mâini atât de tare, că o doare.

— Îmi pare rău, zic, dar nu-mi slăbesc strânsoarea.

Tata se întinde, dar nu mă atinge.

— Sora, spune ea întristată.

Știu că nu e ea cu adevărat. Nu e nici măcar o amintire, e doar un crâmpei de dorință, un fragment de vis.

— Sora, spune mama din nou.

Eu am amintiri adevărate. Știu că am, chiar dacă nimic nu pare mai real decât ce văd și ce țin în mână chiar în clipa asta. Fac un efort să-i dau drumul la degete, dar nu pot opri suspinul ce crește în mine.

Mama zâmbește și plânge. Îi dau drumul.

Plutesc departe, printre crâmpeie de imagini la care închid ochii ca să fie întuneric. Aici a plecat tot timpul, trăgând după el amintiri, oameni, prinzându-i și ținându-i. Și eu sunt prinsă, am fost prinsă de mult. Tata mi-a spus că trebuie să merg mai departe. Asta a încercat el să facă. Dar a făcut-o alungând cu forța trecutul și e la fel de prins ca mine. Ca alții. Am pierdut atât de mult

și ne-am rătăcit, trăind într-un non-aici, într-un non-acum, în locuri mai puțin dureroase decât prezentul. Timpul mă ține și mă suspendă. Totul se oprește. Nu mă pot elibera. Nu mai am timp.

Nu. Nu. *Imposibil,* îmi spune un colțișor din mintea mea. *Sunt încă în viață.*

Sigur e timp, dacă sunt aici. Dacă timpul se definește prin oameni înseamnă că pot să fac din el ce am nevoie. Mă gândesc la viitor. Mă deschid spre el. Pot merge mai departe, spre el, când mă întorc la tata, când el se face bine, când cicadele strigă cântece de dragoste în toiul verii și când Koki poate vine acasă de Obon[47], iar apoi prospețimea unei toamne strălucitoare, florile moi de sakura care o înconjoară pe Maya, apoi anul următor, apoi peste zece ani, apoi lumea de peste o sută de ani, apoi, iar apoi...

Cad la loc. Colierul se leagănă și mi se lasă pe piele, o atingere ușoară de căldură aurie.

Pământul se mișcă. Deasupra mea, valul. Vuiește și se rostogolește în jos.

---

[43] Spațiu deschis spre exterior, o prelungire a unei încăperi din locuințele private, tipică arhitecturii japoneze.

[44] Crap japonez.

[45] Persoană aflată într-o poziție/funcție superioară.

[46] Cadru de masă joasă, din lemn, peste care se pune o saltea sau o pătură grea și deasupra un blat.

[47] Sărbătoare în Japonia, dedicată cinstirii spiritelor înaintașilor.

乃東枯

Se veștejește busuiocul-sălbatic

26

Când deschid ochii, sunt întinsă pe spate. Există cerul albastru, lumina soarelui, inima care-mi bate și sângele ce-mi năvălește în urechi. Cu un efort uriaș, înalț brațul. Ceasul de la mama are o crăpătură pe cadran, iar a doua limbă ticăie înainte aiurea. Mă ridic. Nicio prăpastie, nicio mare de coșmar. Mintea mi s-a întors în corp, iar corpul mi s-a întors cu picioarele pe pământ. E OK. Nu mai sunt în locul acela, cu toate că de jur împrejur sunt crăpături adânci, care înainte nu existau.

Sunt în siguranță, deci de ce plâng așa de aprig? Mă ridic cu greu, strângându-mi mâinile în jurul corpului. Uite bicicleta, plină de rugină, cu iarbă crescută printre spițe. În coș se află pomișorul, care, surprinzător, e doar puțin mai mare. Îl iau, îl îmbrățișez și încerc să nu-mi las lacrimile să cadă pe pământul din ghiveci. Surprind o mișcare cu coada ochiului. O străfulgerare de ceva alb și niște urechi lungi. Vulpile o tulesc.

Mai departe, trebuie să merg mai departe. Nu vreau să fiu trasă înapoi în locul acela fără de timp, atât de înfricoșător, atât de trist, atât de rătăcit. În prăpastia aceea. Cum s-ar putea repara? Poduri, asfalt, pereți — n-o să funcționeze. Pământul se zguduie, încă un cutremur. Asta a distrus totul, în primul rând. Dacă există o altă cale spre fundul prăpastiei, ce o să găsesc acolo? Somnul? Îmi tremură mâinile. L-aș ucide.

Îmi trag bicicleta, pun la loc în coș ghiveciul și abia atunci bag de seamă că drumul s-a terminat. Deslușesc ce a rămas din asfalt, ciudata dungă de vopsea care marca linia din centru, dar e năpădită de iarbă, tufișuri și pomi tineri. Autostrada a devenit o pajiște. Îmi las iar bicicleta jos. Poate că acesta este sfârșitul. Am găsit-o pe mama sau ceva ca ea, dar curentul acelui alt timp încă mă trage spre el. Am ajuns așa de departe, că nu mă pot opri și, dacă drumul înapoi e pe lângă prăpastie, nu pot decât să continui să merg. Țin strâns la piept pomișorul în ghiveciul lui și o iau la pas. Mergând, simt că revin la viață, alinată de aceste lucruri vii. Vântul ce mișcă frunzele susură încet porunci urgente: *să te duci, să crești, să curgi, să semeni, să te duci...*

În fața mea apar dealuri, cu mâinile întinse în jos, spre mare. Din degetele lor cresc arborii aceia gigantici. Sunt înalți și puternici și sigur sunt cât se poate de diverși, din moment ce frunzele nu sunt toate verzi, ci galbene, portocalii și roșii, iar unele ramuri sunt absolut goale, deși e vară. Mai aproape, până ajung printre ei și pășesc pe pământul moale, pătat de lumină. Se aud un foșnet intens, un freamăt ce tulbură liniștea, ciripit de păsări, cum cresc și mor lucrurile. Vuietul pe care-l scoate oceanul când se întâlnește cu râul. Apele care se amestecă. Solul și nisipul. Aerul e atât de bogat, că mă simt aproape beată.

Mă chinui să merg mai departe, pentru că, orice s-ar afla înainte, eu nu am ajuns acolo. Pomii sunt din ce în ce mai mulți și mai aproape, cu rădăcinile ridicându-se din pământ, iar apoi, cumva, trebuie să mă strecor printre ei, să pășesc, să țin strâns ghiveciul, să-mi păstrez echilibrul pe coaja aspră și fără denivelări. Mă odihnesc o

clipă, privind de jur împrejur și în sus, și știu de ce au atâtea culori pomii — pentru că e primăvară, vară, toamnă și iarnă. Sunt unul lângă altul, dar în anotimpuri diferite, alcătuind împreună întregul ciclu al anului. Și observ că linia pe care o urmam a dispărut. Îmi dau voie să cercetez aerul, spațiul și timpul din jur. Nu, n-a dispărut, ci s-a întins ca un fir de apă ce se varsă într-un lac.

În față e lumină și urc spre ea. Brusc, copacii se fac nevăzuți și, împiedicându-mă, mă trezesc pe iarbă, de parcă ei și-ar fi desfăcut brațele din senin și m-ar fi trântit acolo. Umbrele nu mai sunt cu mine. Iarba e generoasă și iertătoare, lumina soarelui îmi face semn să tac. Sunt într-o poiană mare, brăzdată de altare micuțe, din lemn tocit de vreme, pe care cresc flori, din care mijesc capetele grele ale firelor de orez, iar în mijloc — apă și stâncă. Pământul are crăpături, negre și crestate, în moliciunea aceea verde, toate îndreptându-se spre un singur loc: spre apă. Acolo unde ating marginea apei dispar sub suprafața pământului, șerpii prefăcându-se în țipari.

Apa se tulbură ca și cum ceva s-ar mișca înăuntrul ei, un pește mare ori poate broaște-țestoase, deși lacul e suficient de mic ca să-l poți considera un heleșteu. Când mă apropii, observ că îl alimentează râul, iar firul de apă din partea cealaltă i se alătură ca să iasă la mare. În mijloc e o piatră, un cilindru închis la culoare, ca nuca în perete în locul acela. Îmi vine să pun mâinile pe ea, dar nu știu cât de adâncă e apa, dacă la fund e noroi ori sunt pietre. Acolo ar putea exista creaturi vii.

Brusc, mă simt obosită, oboseala răzbătându-mi din oase. Stau jos pe iarbă, scrutez soarele și

bănuiesc că e în jur de ora trei după-amiază. Ceasul e în continuare încremenit. E periculos să dorm, probabil că e cel mai rău lucru pe care l-aș putea face, dar trebuie să mă odihnesc. Mă întind pe spate și parcă totul în jurul meu fredonează un cântec de leagăn. Clipesc.

Se simte un tremur în pământ, se aude o șoaptă, iar când mă ridic din nou în șezut, soarele mângâie vârfurile pomilor. Cât pe ce să scot o înjurătură, dar aici ar suna ca o blasfemie. Oi fi adormit? Ori s-o fi mișcat timpul mai repede decât am văzut vreodată? Mă ridic în picioare. Pământul se așază, apa se liniștește, dar șoapta încă o aud. Acolo, la marginea apei, e o umbră. Îmi tremură inima.

De jur împrejurul meu, de peste tot, se aude un pârâit, un trosnet. Dinspre altare, dinspre statuile vechi, înfățișând vulpi, dinspre *tanuki*, broaște-țestoase, *jizo,* dinspre micii zei atât de tociți, că nu-mi dau seama cine sunt — se mișcă, prind viață, se întind și alungă încremenirea din încheieturile lor de piatră. Deschid și închid ochii somnoroși. În copaci, mișcare. La umbra ramurilor și a trunchiurilor se adăpostesc forme. Alte spirite, ale făpturi.

Se uită la mine, la apă. Ar fi trebuit să le aduc orez și sake? Oare zeii aceștia ucid? Un *jizo* cu cap rotund și șorț care abia își mai aduce aminte că e roșu se întoarce spre mine. Oare încă mă consideră un copil? Mă fixează cu seninătatea care sigur vine din calmul ce îi cuprinde pe cei ce au fost în apropierea morților. Simt că mă trage ceva spre apă și spre umbră. Seamănă cu cele pe care le-am mai văzut, întunecând locurile unde au trăit odinioară oameni. Dar aceasta nu pleacă. Aici a stat cineva, a mers cineva, în alt timp. Și n-a rămas decât acest întuneric, azvârlit în spatele

lor, așa cum bețele mele desenau cercuri în nisip acum amar de ani...

Știu că sunt mai aproape fiindcă am mers, nu-i așa, dar silueta pare tot departe. Felul în care percep adâncimea s-a dat peste cap din nou. O fi pe apă ori pe partea cealaltă a micului lac? Apa e suficient de aproape și de limpede cât să văd că nu e adâncă și că pe fund sunt pietricele și nisip. Fisurile pătrund mai adânc, se deschid spre beznă, iar eu pășesc pe lângă ele precaut, eliberată că nu simt că mă trage ceva, că nu mă trage în joc niciun curent.

O broască râioasă mă urmărește cu ochii cu pupile portocalii, orizontale și zice *Ge-ro, Ge-ro.* Se aruncă în apă și mă uit la ea cum se duce spre o stâncă — ba nu, spre o broască-țestoasă, cu gâtul ei țeapăn îndreptat spre cer. Îmi scot pantofii și-mi îndes șosetele în ei. Apa îmi taie respirația, îmi dă fiori pe ceafă, până când răceala se transformă într-o răcoare proaspătă. Îmi suflec pantalonii până deasupra genunchilor și intru. Peștii țâșnesc pe lângă picioarele mele, se împrăștie și se regrupează. Arunc o privire în spate, unde doi *tanuki* se îndepărtează de pantofii mei. Sper că n-au mirosul foarte dezvoltat, pentru că am bătut drum lung în pantofii aceia. Cel puțin, n-o să-i șterpelească.

Mă opresc în fața stâncii. Din ea pornesc toate crăpăturile din pământ și din nisip, ca spițele într-o roată. E aproape cât mine de înaltă. Dacă ar fi un om, mi-aș putea ține mâinile la spatele lui. E neagră și are un luciu vag, iar acum observ că sunt gravate pe ea kanji, atât de complicate și de șterse, că nu reușesc să le citesc. Cel puțin, cred că sunt kanji. Am mai văzut stânci ca acestea, într-un muzeu sau într-un manual. Rocă

magmatică. Obsidian. Se găsește în locuri unde au erupt vulcani.

Urmăresc cu degetele o linie verticală de kanji și apoi dinspre picioarele mele, de undeva din adânc, se aude un huruit, un vuiet înălțându-se din pământ prin picioarele mele. Un cutremur, ca acela care m-a trezit, număr până la zece și se oprește. Respir ușurată. Unul mic, și totuși. Două, aproape unul de altul. Merg cu grijă pe lângă stâncă și văd că pe partea cealaltă are altceva. O imagine, ceva gravat. Un mamifer — ba nu, un pește. Un pește uriaș, straniu, dar cunoscut. Are niște linii ce pornesc de la gură. Mustăți.

— E un somn, zic eu cu glas tare. *Somnul*.

Și de undeva, dinăuntrul meu sau din trecut — erau același loc, nu? — , o mână, o voce, o poveste.

Peștele din desen are pe cap o chestie înaltă, mare, care îl ține jos. Pun ambele mâini pe stâncă și de data asta sunt gata să simt zgâlțâitura și nu-mi iau mâinile. Vibrează prin piatră, venind de departe, din străfunduri. Cât de adânc e pământul în Japonia? Cutremurul acesta trebuie să fi venit de la o adâncime și mai mare de-atât.

Așadar, asta ar trebui să fac, în logica de vis din această altă lume în fața căreia bănuiesc că am cedat. Pentru ca zgâlțâiala să înceteze, pentru ca alte cutremure să nu aibă loc, stânca trebuie împinsă în jos, mai departe. Somnul trebuie prins mai adânc în apa nămoloasă. Oare asta o să închidă prăpastia ori doar o s-o împiedice să se mărească?

Chiar sunt suficient de puternică să ucid somnul?

— Nu pot. Nu sunt zeu sau... Sunt doar...

Umbrele mișună în jurul meu. Spiritele și micii zei sunt peste tot, cu ochii pe mine. Alte umbre, mai șterse, se alungesc.

Îmi pun brațele în jurul stâncii, strâng tare și împing, încercând să-mi sprijin toată greutatea pe ea. Pământul tremură și iar tremură, mai tare, din ce în ce mai tare, număr până la douăzeci și tot nu s-a oprit, apoi dau drumul stâncii.

— Nu, nu. Nu e bine. N-ar trebui să fac asta, zic eu. Mi-e frică.

Umbra vine mai aproape de mine.

— Nu pot s-o împing.

Nu, nu pot.

Pun mâna pe desenul gravat și-mi imaginez cum e să stea pe tine ceva tare și greu, care te ține jos, în beznă. O pedeapsă pentru că ai făcut ceva ce e în firea ta, în felul în care te miști și trăiești. Ce crud trebuie să fie să fii ținut într-un loc și să nu ai voie să te miști, să stai singur ani, și ani, și ani.

— Sărmana ființă, șoptesc.

Apuc iar stânca, strângând-o ca într-o îmbrățișare. Trag, înalț și ridic și nu-i dau drumul nici când începe să trosnească. N-am cum s-o mut cu adevărat, n-am cum să scot chestia asta din pământ, dar, dacă aș putea s-o desprind și s-o înalț, oricât de puțin...

Acum pământul se zguduie altfel, ca și cum ar împinge în *sus*, ca și cum s-ar întinde ceva și mă întreb cât de mare o fi cutremurul ăsta, dacă se prăbușesc clădiri și mor oameni.

Umbrele nenumăratelor lucruri pierdute mă iau în brațe, tragem și iar tragem. Stânca se mișcă. Habar n-am cum, fiindcă orice — oricine ar fi cel care mă ajută, nu poate cântări mai mult decât o pală de vânt și nu poate avea mai multă forță decât ea. Dedesubtul nostru, în străfunduri,

ceva se mișcă, ceva străvechi și obosit, dar încă puternic. Stânca se ridică un milimetru, pământul *sare* și picioarele mele părăsesc pietrele pe fundul lacului, broasca râioasă rămâne suspendată la jumătatea săriturii, zeii din jurul meu saltă în iarba înaltă și, la kilometri distanță, clădiri, mașini și oameni sunt azvârliți în aer. Suntem ținuți între pământ și cer, iar dedesubtul Japoniei somnul s-a ridicat și plutește între nămol și stânca de deasupra lui. Suntem cu toții imponderabili în aer și în apă.

Iar timpul se întinde mai departe decât mi-a trecut vreodată prin cap că ar putea; îmi ia o clipă suspendată în lungimea lui să mă uit la umbra de lângă mine, s-o privesc țintă și să văd că e alcătuită din umbrele multor, foarte multor oameni. Văd chipuri duse departe de timp, însă acum, în clipa asta, îmi atrage atenția ceva ce mi-e cunoscut. Zâmbesc eu, zâmbesc și ei. Plâng eu, plâng și ei. Clipa se propagă în toate locurile care au fost despărțite și, undeva între cât ține o bătaie de inimă și o viață, oamenii se întorc în aerul de lângă ei și se simt ca și cum un om pe care l-au pierdut s-ar fi întors să-i atingă ușor pe umăr, să râdă cum râdeau mereu, să se strâmbe așa cum se strâmbau ei ori să-i sărute așa cum îi sărutaseră înainte de culcare, zeci de ani. După aceea oamenii ar putea spune că timpul s-a oprit în loc, că s-a întors trecutul, că a fost un *déjà-vu* ori că a venit înapoi o amintire uitată.

Crăpăturile din jurul picioarelor mele se închid ușor. În celălalt loc, prăpastia geme și se strânge. Iar altundeva un somn uriaș se mișcă, pentru că l-am ajutat eu și amândoi simțim că dispare o povară, înlocuită de ceva ușor, care cântă. Când se sfârșește nota, oftez, iar picioarele

îmi aterizează pe pământul tare în clipa în care inimile noastre reîncep să bată.

Închid ochii și, când îi deschid, umbra se îndepărtează. Mă duc după ea când iese din apă.

— Te-am găsit, îi spun. Ei ziceau că te-ai dus, că te-ai rătăcit de tot ... Dar eu te-am găsit. Poți să te întorci.

Umbra se oprește, se alungește și se scurtează, ca și cum s-ar mișca soarele pe cer, deasupra noastră.

— Vino cu mine!

Chiar în clipa în care rostesc cuvintele, îmi dau seama că e cu neputință. O umbră nu poate deveni om. Ceea ce am pierdut nu se poate găsi în întregime. Nu se poate întoarce. A trecut timpul pentru asta.

Cu fața udă, mă las să alunec jos și privesc cum se descompune în aer, seara se adâncește în noapte și vine miezul nopții, apoi trece, iar cerul primește înapoi soarele în zori și se face dimineață.

În jurul meu, zeii s-au întors la altarele lor. Fisurile din pământ dispar, iar acolo unde era bezna deja cresc flori. Merg încet pe marginea apei și mă întorc la încălțări. Cauciucul s-a crăpat și, în loc de ciorapi, dau de niște puf alb. Îl scot și vântul mi-l zboară din mână. Îmi bag picioarele goale în pantofi. Mă întorc pe unde am venit. Ultimul altar pe lângă care trec are un *jizo* cu un șorț roșu-aprins, un chip bine conturat și proaspăt cioplit. Mă înclin în fața lui, dar zâmbetul îi e neschimbat și așa o să rămână pe veci, chiar și după ce stânca va fi netezită de elementele naturii.

Găsesc o piatră plată la marginea heleșteului, cu care fac o gaură ca vai de ea în pământ, lângă *jizo,* după care scutur ghiveciul ca să iasă

pomișorul, pe care-l pun înăuntru. Iau câțiva pumni de apă din heleșteu și stropesc pământul din jurul lui.

— Sper că-ți place noua ta casă, îi zic.

Frunzele i se mișcă vesele în bătaia vântului și-mi imaginez rădăcinile întinzându-se sub pământ, așa cum mă întind eu după ce stau ore la birou sau în avion. Rămân lângă el, mă odihnesc, respir și, când ridic iar capul, copacul s-a făcut mai lat și mai înalt și a îmbrățișat aerul. Adăpostește un *jizo* mic, vârât între rădăcini ca în pliul unui cot. Ramurile lui cuprind toate anotimpurile: toiul iernii, adică ramuri goale, primăvara, adică prospețime și nerăbdare, apoi verdele de vară, generos, și văpaia toamnei, ori a unui apus de soare, ori a unei promisiuni.

Copacii absorb timpul așa cum absorb lumina și apa. Ne echilibrează aerul, spațiul în care trăim și prin care ne mișcăm. Trunchiurile lor se umflă ca să-l cuprindă, ca să-l țină în cercurile lor. Habar n-am dacă există suficienți copaci să repare timpul stricat, să țină ce a fugit și să gonească ce nu vrea să plece.

Îmi apăs mâinile pe el, după care deschid brațele să-l îmbrățișez, dar trunchiul e atât de lat, că nu-l pot cuprinde. Rădăcinile sunt sub mine, o reflexie a ceea ce se află pe pământ, și se strecoară prin pământ, printre pietre și viețuitoare micuțe, pătrunzând până jos, în întunericul adânc. Ar putea crește la infinit, câtă vreme îl lasă oamenii și, dacă îl lasă, e posibil să mai poată ancora pământul încă puțin. Închizând crăpături și umplând goluri.

Cu obrazul lipit de scoarța copacului, închid ochii. Mă gândesc la mama. În soare, cu brațele ridicate împreună cu ale mele; în grădină, cu mâinile în pământ; la asfințit, umbra ei devenind

umbra copacilor. Dacă un copac ar putea avea un nume.

— Nozomi, spun. La revedere, mamă!

Cobor brațele și mă ridic. O frunză roșie și adevărată ca o inimă zboară până la picioarele mele, o culeg și o pun în buzunar.

Înapoi la copaci, unde în jurul meu cad și cresc frunze. Pădurea e mai adâncă de data asta și merg îndeajuns de mult să-mi dau seama că m-am rătăcit. Merg și iar merg până când ceva s-a schimbat. Mă opresc și ascult, dar păsările încă ciripesc și viețuitoarele mici își văd de treburile lor în tăcere. Ridic capul și constat că toate frunzele au verdele intens al verii. Merg înainte până ies din pădure și zăresc un drum și niște acoperișuri nu prea departe. Mă duc spre ele și, când mă uit în urmă, nu văd decât copaci care se întind până mult mai departe decât înainte. Sigur a crescut o pădure în timp ce eu mergeam. Urc un delușor și văd tot ce se află de jur împrejur. Aud vag cum bat clopotele dimineții, sunetele acelea simple ce marchează începutul fiecărei zile.

菖蒲華

Stânjeneii sunt în floare

27

Tata parcă doarme, dar nu apuc să plec pe furiș, că deschide ochii.

— Bună dimineața.

— 'neața.

Stau pe scaunul tare de lângă patul lui.

— Cum te simți?

— Mult mai bine. Am dormit bine. De fapt, mi-e foame.

Chiar pare mai bine — are ochii mai limpezi, iar vocea îi e calmă.

— Fac rost de ceva...

Dă din mână.

— Mai aștept un pic. Nu mi-a mai fost foame de ceva vreme. Mă bucur de senzația asta.

— Nu prea ai mâncat în ultimul timp.

— Cred că acum a trecut.

— Bine. Bine, îi spun.

— Mâncarea din spitalele japoneze e mai bună decât oriunde. O prietenă de-ale mamei s-a îmbolnăvit odată și a insistat să se întoarcă în Japonia ca să meargă la spital. A zis că mâncarea din spitalul canadian ar strica tot binele pe care l-ar face medicamentele.

— Nu mi-ai mai spus asta niciodată.

— Atunci locuiam în Canada. Eram îngrijorat că s-ar putea să ai nevoie de o operație de apendicită și ai cere să fii dusă înapoi în Japonia ca să ai parte de o cină bună după operație.

Râd și nu mă pot opri, pentru că n-am mai avut o astfel de conversație de atâta vreme, nu doar pentru că tata deapănă amintiri, ci pentru

că vorbim ca pe vremuri, pentru că a pomenit-o pe mama și acum râde cu mine.

După aceea se oprește și întreabă:

— Ce te supără, Sora?

Deși continui să râd, îmi dau seama că plâng.

El se întinde după mâna mea și mă trage spre el să mă ia în brațe.

— E în regulă.

Mă mângâie pe spate o vreme, apoi zice:

— Mă întreb dacă mi-or face clătite la spital.

Eu chicotesc, mă așez iar și-mi șterg lacrimile.

— Unde ai fost? mă întreabă din senin.

— Acasă, răspund eu automat.

— Două zile întregi?

Casc ochii la el și nici măcar nu știu de ce mă mir.

— Am dormit, îi zic.

El nici măcar nu se preface că înghite minciuna asta bătătoare la ochi.

— În cea mai mare a timpului am dormit, ceea ce e bine, pentru că, altfel, aș fi fost foarte îngrijorat. Bine, mi-am făcut ceva griji din cauza cutremurului.

— N-a fost chiar așa de rău, nu?

În drum spre spital nu văzusem să existe pagube.

— Cred că a fost unul de șapte, dar atât de scurt, că a durat doar o jumătate de secundă. Cam ciudat, pe bune. S-a simțit ca...

Se uită pe lângă mine, pe fereastră.

— Ca o eliberare. Înțelegi?

Eu dau din cap că da.

— Un asistent medical care se afla la mine în salon s-a prins de patul meu și, când s-a oprit cutremurul, tot așa stătea. Avea ochii umezi... Am pus mâna peste a lui, iar el și-a desprins-o de pat și m-a apucat de mână. Și-a șters lacrimile,

mi-a verificat starea și a zis că sunt mai bine. „Și tu", i-am spus. Apoi a plecat.

Își dezlipește privirea de la geam și se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva cu timpul, nu-i așa?

Încuviințez din cap și de data asta.

— Am simțit eu, oftează el.

Ezit înainte să spun:

— Am fost înăuntru.

— Ai intrat.

Nu e nicio întrebare în tonul lui; abia dacă e surprins.

Habar n-am dacă ar trebui să abordez subiectul când el încă se recuperează pe un pat de spital, dar mă avânt:

— Ai zis că mama o să fie unde sunt copaci. Așa că m-am dus la copaci.

Îi sclipesc ochii.

— Am zis eu asta?

— Când te-am găsit în fus. Mi-ai spus că văzuseși oameni. Pe mama, îi șoptesc.

Fruntea i se încrețește. Clatină din cap încet, de parcă ar încerca să-și stimuleze creierul.

— Ai ajuns într-un loc ciudat, unde drumul avea o crăpătură mare? Un loc înfricoșător. Ai fi putut vedea pe cineva acolo, îi zic.

— Nu țin minte, îmi răspunde. Erau foarte multe crăpături. O grămadă de locuri înfricoșătoare. N-am vrut ca tu să pleci în căutări.

— Căutam de ani deja, îi explic blând.

Tata îmi pune o mână pe obraz.

— Am zis chestia asta despre mama ta pentru că... nu știu dacă raiul există. Dar, oriunde s-ar afla, acolo cresc copaci.

O vreme niciunul dintre noi nu mai rostește niciun cuvânt. Tata se șterge la ochi cu mâneca pijamalei, iar eu îmi recapăt suflul în cele din

urmă și îmi frec aspru fața ca să-mi treacă lacrimile.

Tata își drege glasul.

— Îmi place părul tău. Tu ți l-ai făcut?

— Să fac ce?

El întinde mâna și mă atinge pe cap. Mă duc la baie să mă uit în oglindă. Am o șuviță albă după urechea stângă, de la rădăcină până la vârf. Brusc mi se ridică părul pe brațe și-mi trec mâna peste piele ca să alung senzația.

Când mă întorc la el, tata cască.

— Nu te duci tu să întrebi de clătite? Sigur poți să-i convingi să-mi facă două-trei. Tu știi să convingi oamenii.

Închide ochii. Îmi zâmbește și știu că știe că îi zâmbesc și eu.

*

Mă duc acasă. Îmi scot hainele și abia atunci îmi studiez ceasul de mână. E crăpat și ruginit, iar cureaua se scorojește. În caz că limbile măsoară timpul, atunci, nu știu în ce fus cred ele că se află, pentru că gonesc prin ore, iar apoi încetinesc ca să marcheze o secundă pe minut. O vreme rămân cu ochii la ceas, mută de uimire. Îl pun încet în fața fotografiei mamei.

— Oricum, e al tău, îi spun.

Mă spăl, mă schimb și mănânc. Bag telefonul în priză să-l încarc și, pentru prima oară după zile întregi, dă semne de viață. Am câteva mesaje de la tata, unul de la Maya, unul de la Koki. Pe al lui îl citesc primul, iar pe al ei îl las ultimul, ca un desert.

ești ok după cutremur? mi s-a părut că l-am simțit și eu, dar în Tokio nu l-a mai simțit nimeni, mi-a scris Koki. Un emoji cu un urs nedumerit.

a fost rău doar o clipă. dar a fost ciudat, nu? ce ai simțit? îi răspund.

Văd că el scrie și tot scrie, dar când vine, răspunsul e doar atât: *nu știu.*

Ce o fi șters? *pentru mine, nimic nu e ciudat,* îi scriu eu.

El scrie mult, din nou. *parcă am auzit ceva în cutremur.*

Urmează o pauză, după care îmi scrie iar. *poate cuvinte. ca și cum mi-ar fi vorbit cineva. nu știu.*

Vreau să aflu ce cuvinte, dar nu pot să întreb, cel puțin, nu așa.

În schimb, îl întreb *te simți mai bine?*

poftim? scrie el.

Încerc să mă gândesc la ce să întreb când îmi scrie din nou.

da. mă simt.

bine, îi răspund. *mă bucur*

Deschid mesajul de la Maya.

a ieșit RĂU la testul ăla. ar fi trebuit să rămân la spital.

faptul că te-ai dat jos din pat a fost prima greșeală pe care ai făcut-o, îi replic.

data viitoare te ascult, îmi scrie.

Data viitoare îmi provoacă un val de căldură, care se estompează odată cu următorul mesaj:

încă sunt cam obosită. mă întind chiar acum. dacă nu răspund înseamnă că am adormit

nu-ți face griji, dormi! îi scriu.

Fac curățenie și ordine. Ar trebui să pregătesc ceva bun pentru tata mâine, să mă asigur că există ingredientele de clătite pentru micul-dejun de poimâine. Iar răspoimâine... Mă așez la masa din bucătărie. E tot umedă. O urmăresc cum se usucă. Tata va trebui să se odihnească atât cât reușesc eu să-l conving. Mă duc la mine în cameră și-mi verific banii, care s-au cam împuținat după călătoria la Tokio.

Zilele mi se aștern în față. S-au întâmplat și s-au schimbat atâtea și știu că ar trebui să mă simt ușurată ori chiar fericită, dar încă am un gol înlăuntrul meu. Viitorul mi se pare fără contur, banal și greu ca nămolul prin care trebuie să calc, dar habar n-am spre ce mă îndrept sau dacă în partea cealaltă există ceva.

— Gata! îmi zic cu glas tare.

După-amiaza e moale, trândăvește în ultimele ore dinaintea înserării și a fluxului de energie obosită ce aduce oamenii acasă. În oraș, merg la magazinele mici și liniștite, iau făină și ouă, iar de la prăvălia din colț cumpăr fructe și legume. Aleg o pungă cu *mikan*. Mă duc spre locșorul acela vechi unde o *obaachan* face tofu de zeci de ani. Ea îmi dă o bomboană și-mi spune să am grijă.

E cald și, pe drum spre casă, transpir. Mă opresc la un *conbini*, mă tot învârtesc pe lângă lada frigorifică și mâna îmi aterizează pe un mic recipient din plastic, cu niște iepuri albi pe etichetă. N-am mai mâncat înghețată *mochi* de ani. O cumpăr și ies pe un drum lăturalnic, într-un loc umbrit de pomi.

Iau un *mikan* și înghețata și mai fac câțiva pași spre altarul cu atâția *jizo* în interior. Pun *mikan*-ul în fața lor, îmi unesc palmele și mă înclin. Mă așez lângă altar și-mi desfac înghețata, o testez cu mica furculiță de plastic și gust. *Mochi* se mestecă greu, dar vanilia dinăuntru se topește, făcându-mă s-o mănânc repede. E moale și dulce și a trecut atât de mult de când n-am mai pus gura pe așa ceva, ani și ani, de când o împărțeam cu mama, câte una pentru fiecare.

Să mănânci înghețată și să plângi este, probabil, unul dintre cele mai triste lucruri. Mănânc cealaltă *mochi* și mă șterg la nas.

— Îmi pare rău, ojizo-sama, zic. Ți-aș fi dat una, dar cred că tot altarul ți-ar fi devenit lipicios.

Jizo surâde iertător, ca întotdeauna.

Un bărbat între două vârste trece vioi pe lângă mine. Nu l-am văzut că vine. Se oprește la un *jizo* din capătul rândului, înconjurat de mașinuțe în miniatură. Se înclină.

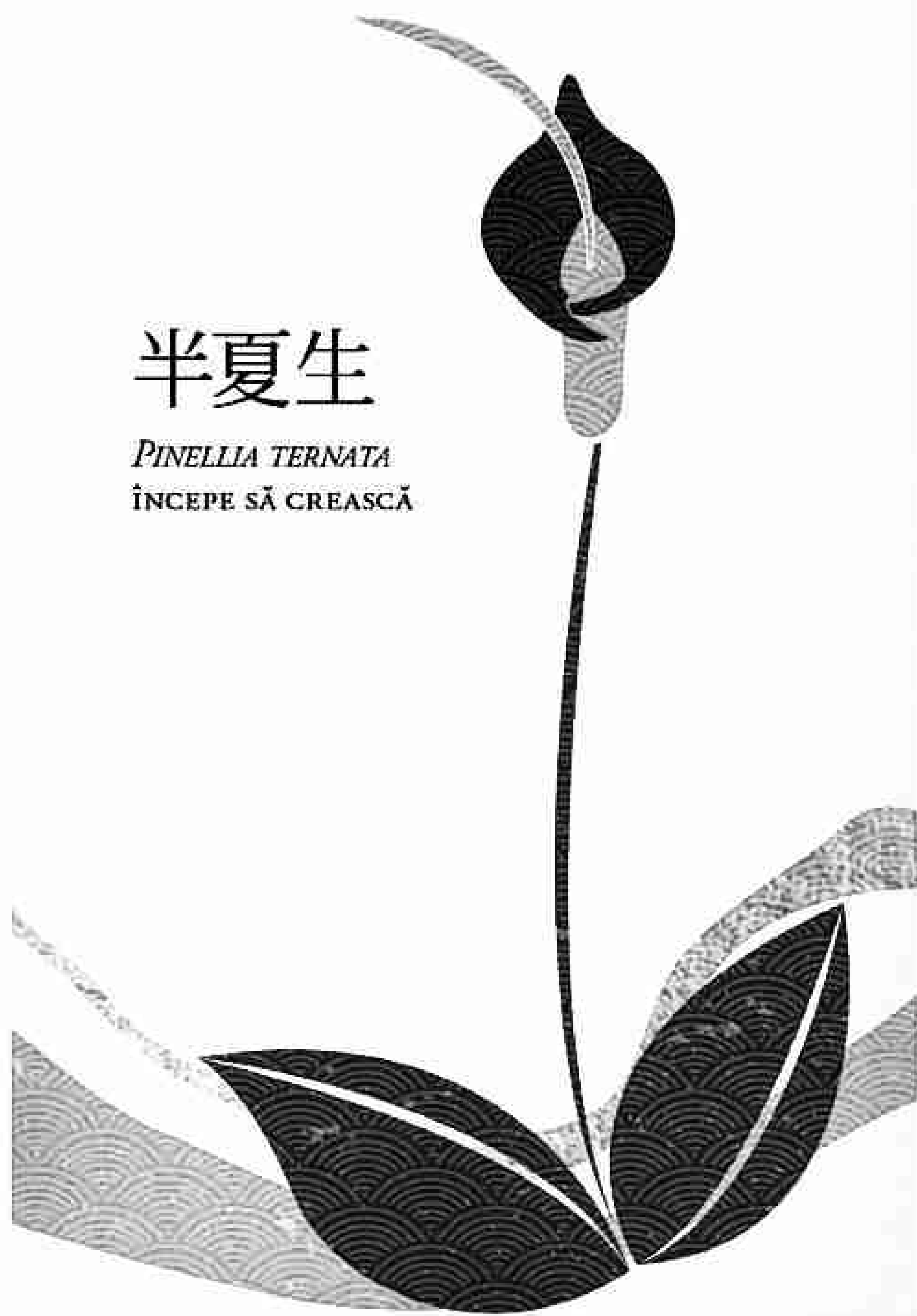
— Frumoasă vreme azi, Saburo-kun, nu-i așa?

Îl mângâie pe mână, parcă ar ciufuli părul zbârlit unui copil.

Dă din cap aprobator spre mine, apoi își vede de drum.

Jizo are grijă de călători și de copiii care au murit. Tărâmul răposaților e un loc umbros, dar nu are hotare ferme. Mulți pot să călătorească. Dacă nu acesta este locul în care am fost, atunci sunt sigură că am ajuns măcar undeva pe aproape. Și m-am întors.

Îmi netezesc hainele și o iau spre casă. În gură simt un gust de zahăr și de sare.

半夏生

Pinellia ternata

Începe să crească

28

— Azi? Excelent! Ce bine-mi pare că ies devreme! exclamă tata entuziasmat.

E îmbrăcat și gata de plecare.

— Da, e bine.

S-o las așa? Însă continui:

— Dar nu e mai devreme decât am planificat, tată.

— Eu credeam că ies joi.

— Păi, *e* joi, îi spun.

— Azi e joi toată ziua! zice lângă mine doctorița, binedispusă.

— A, da, clipește tata. Oricum, îmi pare bine că plec acasă.

Eu dau din cap aprobator.

— Doar să mă duc până la toaletă înainte să plecăm.

Iese din salon. Merge un pic țeapăn.

— E normal, îmi explică doctorița. Trebuie să se readapteze.

— Da.

— Trebuie să știți că tatăl dumneavoastră e mult mai bine, însă nu s-a vindecat complet. Astfel de afecțiuni, problemele de memorie și degradarea provocată de înaintarea în vârstă nu se pot rezolva cu medicație și cu nicio operație. Trebuie să ai răbdare.

Reușește să fie amabilă și, în același timp, să mă avertizeze. Îmi place.

— Știu.

Chiar știu, doar că, atunci când aud mesajul exprimat așa, sub formă de diagnostic, pare mai rău.

Se întoarce tata.

— Să mergem. Vă mulțumesc foarte mult.

Se înclină în fața ei.

— Ne vedem luna viitoare la control, îi răspunde ea.

— Desigur, spune el.

— Vă mulțumesc.

Mă înclin și eu.

— Aveți grijă amândoi, încheie doctorița.

Ieșim din spital și așteptăm în stația de autobuz.

— Ei bine, Sora, sper că o să-mi pregătești masa de prânz, îmi zice tata.

— O s-o pregătesc pentru mine. Dacă ești pe-aproape, norocul tău.

Autobuzul își face apariția în stație și parcă scoate un oftat când deschide ușile.

— Mare noroc! comentează tata.

Trebuie să se țină de bara galbenă ca să urce.

— Chiar mare noroc.

Ce s-a întâmplat cu norocul?

Ajungem acasă și el rămâne pe-aproape când îmi pregătesc masa de prânz, așa că sunt obligată s-o împart.

— Delicios, spune tata, cu gura plină.

E bine să-l văd că mănâncă și că acceptă un al doilea castron cu orez, Apetitul îi crește încet, dar constant.

Mănâncă ultimul bob de orez și-și unește palmele.

— *Gochiso!*

— Cu plăcere.

— Bănuiesc că nu avem și vreo bere? mă întreabă plin de speranță.

— N-avem Și, oricum, e abia ora prânzului.

O să-l țin departe de alcool cât se poate de mult.

Totuși, nu cumva părinții ar trebui să-ți spună că poți să faci orice? Un strop de încredere oarbă, fără niciun motiv, ar fi ceva foarte drăguț din când în când.

— O să spăl vasele.

Deschide robinetul.

— Unde e detergentul de spălat vase?

Acolo unde e întotdeauna. I-l dau.

— Evident că poți să te faci doctoriță, dacă îți dorești.

— Nu-mi doresc. Aș fi o doctoriță groaznică.

— Nu e adevărat. Există multe feluri de doctori. Tu ai fi o cercetătoare bună în medicină. Sau când cineva a avut un accident și trebuie să facă fizioterapie, ca să poată merge din nou? Ai fi bună la asta. Un sprijin de nădejde, dar și intimidant.

Tata îmi livrează pe un ton consolator ideile astea deprimante despre firea mea.

— Asta înseamnă să fii cercetător adevărat sau antrenor personal ori cam așa ceva.

— Păi, vezi? Există și mai multe opțiuni pentru carieră.

— Mersi, tată.

De data asta, nu sunt sarcastică.

— Ar trebui să vorbim despre universități și diplome care te interesează...

Mă uit la apa care umple chiuveta.

— Nu trebuie. Nu mă grăbesc. Nu intenționez să plec nicăieri, cel puțin o vreme.

— Nu trebuie să stai aici să ai grijă de mine.

— Ba cam trebuie.

Pare disperat, cum stă acolo, cu mâinile până la încheieturi în apa plină de clăbuc.

— Dar e OK, adaug imediat. Asta vreau să fac.

— O să fac tot ce pot ca să-mi revin repede. Am timp, dar ultimul an de liceu o să zboare foarte

— Și, în plus, nu cred că trebuie să amesteci alcoolul cu pastilele.

Se uită în punga de hârtie pe care am luat-o de la farmacie și studiază foile cu explicații despre cele două tipuri diferite de pastile pe care trebuie să le ia, dimineața și seara. Ambele sunt, în principal, pentru pierderi de memorie. Afecțiunea cea mai asemănătoare cu ce are el, dar nu identică.

— Vreun efect secundar de care ar trebui să știu? îl întreb. Să fiu cu ochii în patru după vreo erupție oribilă?

El îmi dă foile.

— Se pare că erupțiile sunt întotdeauna un simptom, indiferent de medicament.

Citesc care sunt simptomele. Amețeală, vomă, lipsa poftei de mâncare, stare confuză — sigur scopul lor e *să oprească* starea asta?

— Zice ceva despre scaun. Te rog să nu-mi spui dacă se întâmplă ceva ciudat cu treaba asta, dar o să cumpăr niște prune uscate, OK?

— Ești sigură că nu vrei să te faci doctoriță?

— Sigur am ratat ocazia, pufnesc eu.

— Nu neapărat. La multe universități nu contează dacă începi cu un an mai târziu.

— Dar cred că, la cele mai multe, notele contează.

— Tu nu ai note proaste.

— Dar nu cred nici să sunt atât de mari, încât să mă fac doctoriță.

— Poate că doctoriță e o mică exagerare, când vine vorba să-ți stabilești un scop pentru carieră, dar...

— Mulțam.

M-apuc să strâng farfuriile murdare.

— De fapt, nu vrei să te faci doctoriță, nu?

— Nu, dar...

repede, înainte să te dezmeticești...
— Poftim?
— Știi ce repede vine vara după ce începe anul și apoi, dintr-odată, parcă e Anul Nou...
— Am terminat deja liceul, tata. Mai ții minte?
Mi se face rău.
El se încruntă, cu ochii la chiuvetă, și tot freacă o farfurie cu buretele.
— Vai! Cum aș putea uita discursurile alea lungi?
Dăm din cap uitându-ne unul la altul, ușurați, dar și plini de frică și de iubire.

*

Peste o săptămână, insist să-l însoțesc la întâlnirea cu Yamagata. Oftează și nu se ia la ceartă. E tot obosit și a început să înțeleagă că o să am grijă de el, fie că-i place, fie că nu.
Nu-i place.
Iau loc și aștept pe hol. Yamagata nu m-a invitat să particip și nici nu sunt atât de proastă să mă invit de una singură.
Când se întoarce, tata îmi spune:
— Yamagata vrea să-ți vorbească.
— Despre ce?
— Nu știu.
Îmi vede expresia feței și adaugă:
— Nu te arestează! Du-te.
Mă duc.
Intru în birou și schimb priviri suspicioase cu Yamagata, după care el îmi face semn să iau loc.
— Tatăl dumitale e bine, îmi zice. Mă bucur.
— Da?
Se uită lung la mine.
— Da.
Mă relaxez și îl privesc și eu.
— Mulțumesc.

— Când te-ai întors în fus, ce ai văzut? mă întreabă el din senin.
— În Nakawaga crescuse cam tot...
— Adică, mă întrerupe el dinadins, când te-ai *întors*.
Mă străduiesc să par cât se poate de calmă.
— Ei, hai, nu ești atât de șocată, nu? N-am intenția să anunț autoritățile, dacă asta te preocupă. Mă interesează, pur și simplu.
Întinde mâinile, iar ochii noștri se întâlnesc.
— Nu sunt sigură că știu unde am ajuns. Nu atât de departe în nord ca Nakagawa, ci mai spre est.
El deschide un sertar și scoate o hartă, o întinde pe birou.
Mă aplec peste ea.
— Erau acolo un râu și un mic lac, iar apoi râul se vărsa în mare.
Studiez harta, dar nu văd nimic care să se potrivească.
— Aici? arată el un lac.
— Ținutul ar putea fi ăsta, dar e prea mare ca să fie cel pe care l-am văzut eu. Și nici nu există niciun râu.
— Nu acum, intervine el.
— Nu.
Deci când a fost ce văzusem eu? În trecut, în viitor ori era așa chiar acum? Crescuse o pădure cât îmi luase mie să merg câțiva kilometri, deci de-atunci s-ar fi putut întâmpla orice. Stânca ar putea fi acum pe fundul unui lac adânc, se poate să se fi tocit și să fi ajuns doar o piatră pe care să poată sta la soare numai câteva broaște-țestoase.
— Ce s-a întâmplat?
Yamagata mă cercetează atent.
— Nu știu, chiar nu știu.
Nu e un om rău, dar asta nu înseamnă că o să-mi placă vreodată. Și nu o să-i spun *niciodată*

despre prăpastia din partea cealaltă.

— Dar acolo, când ajungi atât de departe, timpul e foarte straniu. Nu știu nici măcar dacă trece repede ori încet, fiindcă e atât de imprevizibil. Ați avut dreptate în ceea ce privește Nakagawa, cu ce mi-ați zis. A fost și mai mult.

— Dă-mi un exemplu.

Anticipasem mișcarea asta. Scot din buzunar ceasul de mână luat cu împrumut de la altarul mamei și-l întind pe hartă. Yamagata se uită țintă la el, îl ridică grijuliu, îl întoarce pe-o parte și pe alta, apoi urmărește mișcarea limbilor câteva minute.

— Pot să-l păstrez eu? mă întreabă.

— Evident că nu. Nu prea mai am alte dovezi și, dacă nu vreți, puteți să nu țineți cont de mine, în caz că urmăriți — habar n-am — să faceți bani și să plantați culturi ori mai știu eu ce, dar nimeni n-ar trebui să se ducă acolo, vă spun. Luați-vă gândul! Nu e pentru oameni, nu acum.

Îl privesc în ochi până când se uită în altă parte.

— Ai început să albești, îmi zice.

— Ca tata.

Yamagata încuviințează încet din cap.

— Tatăl dumitale mi-a refuzat oferta de a se angaja din nou la noi. Dar poate că dumneata ai putea lua în considerare ideea de a lucra aici în viitor.

Ridic din sprâncene, dar el rămâne serios. Aș putea, poate că aș putea...

— Nu. Nu, mulțumesc.

— Înțeleg. Atunci, asta e tot.

— Da.

Mă îndrept spre ușă, dar înainte s-o închid în urma mea, îi spun:

— Să nu tăiați copacii! Și nu-i creșteți ca să-i tăiați și să-i vindeți. Lăsați-i să crească, pur și simplu.

Știu că o să aibă nevoie de explicații și de dovezi pentru asta, dar o să i le găsesc eu cumva. Poate mă ajută Naomi. Poate și Maya.

*

— Chiar nu trebuie să vii cu mine peste tot, Sora, comentează tata învins.

— Dar de ce nu pot să ies la o plimbare cu tine? Și eu trebuie să fac mișcare, îi răspund. Dar nu pricep de ce *mergi cu mașina* ca să ieși la o plimbare.

— Schimbare de decor.

E vag, dar într-un fel insinuant, nu uituc. Cred.

După vreo zece minute de mers cu mașina, știu exact încotro ne îndreptăm. N-ar trebui să fiu surprinsă. Tata nu scoate o vorbă când parchează, după care ieșim de pe drum și trecem prin gardul despărțitor. Ne înclinăm tăcuți în fața porților de la altarul lui Hisakawa și o luăm prin stânga aleii.

Număr invers în gând de la zece și, când ajung la șapte, apare Hisakawa de după colț.

— Bună! De când nu te-am mai văzut! exclamă el.

— A trecut mult? îl întreb.

— Păi, nu? îmi zâmbește el misterios, apoi îi zâmbește și tatei. Ce bine-mi pare că vă văd, Campbell-sensei!

— Și mie, și mie.

Tata se apucă să-i povestească despre cum a luat o pauză de la muncă și cum își revizuiește o parte din cercetări. Se îndreaptă împreună spre spatele altarului, probabil ca să verifice iar

clepsidrele. O să-l las pe Hisakawa să explice cum stă treaba cu cea spartă.

O iau spre altarul vulpilor și mă uit la statuete.

— M-ați ocrotit cât să fiu în siguranță, șoptesc. Data viitoare o să aduc niște tofu.

— Sora! mă strigă tata încântat.

Mă ghidez după vocea lui și ajung, previzibil, în locul în care se aflau clepsidrele. Stă pe vine și se chiorăște la ceva de jos, iar Hisakawa, în spatele lui, încuviințează din cap răbdător.

— Vino să vezi, Sora! Mai ții minte clepsidra din mijloc..., începe tata.

— S-a făcut praf, știu.

— Știi deja?

Privirea tatei ajunge la Hisakawa, care clipește inocent.

— Hmmm... Păi, și eu. Ori am făcut o presupunere în cunoștință de cauză. Am adus o înlocuitoare. Și uite...

Tata își îndreaptă spatele și mă cheamă mai aproape.

Sunt trei clepsidre, cea din stânga curge mai repede, iar cea din dreapta — mai încet. Cea din mijloc însă...

— Nu e încremenită, spun.

Nisipul cade ușor.

— *Este* timp normal, constat eu și mă uit de la tata la Hisakawa. Cum...

— Da, *cum*! repetă bucuros tata. Cutremurul acela. Mă întreb dacă o fi avut vreo legătură cu el — poate e un nou tip de echilibru ori poate că a mișcat timpul din nou, într-altă direcție...

Nu mai ascult. Simt în ambele părți și fusul rapid, și fusul încet, dar sunt ceva mai uniforme, o idee mai aproape de timpul normal.

Revin la tata și-l aud cum spune:

— Dacă ajung puțin mai departe, pot să văd dimensiunile...

— Nu ajungi!

Tata se oprește brusc. Hisakawa îmi aruncă o privire.

Trag aer în piept.

— Adică nu e genul de plimbare pe care ar trebui s-o faci. Nu?

El își trece mâna prin părul grizonant.

— Nu, bănuiesc că nu. Dar nici pe-aici n-am de gând să mă plimb.

— Minunat! Să mergem.

Mă ridic în picioare, umăr la umăr cu el.

— Sora...

Dă ochii peste cap.

— Da.

— Mergem? întreabă Hisakawa.

E chiar lângă tata, în partea cealaltă.

Tata oftează.

Ne plimbăm pe terenul din jurul altarului, pe care în cea mai mare parte nu l-am văzut. Ne oprim când ajungem la un gard ruginit și acoperit de viță-de-vie. E acolo un pâlc de arbori ginko, înconjurați de *shimenawa* proaspătă, cu toate că se află de partea cealaltă a gardului.

Hisakawa arată spre *shimenawa*.

— Tocmai am pus-o acolo, de fapt.

— Câți ani au copacii? îl întreb și apoi aștept un răspuns bun, criptic.

— Dar ei au vârstă? răspunde Hisakawa. Sunt și tineri, și bătrâni în același timp.

Duc mâna la gură să-mi ascund chicotitul, apoi bag de seamă că el chiar se gândește.

— Vezi tu, au crescut foarte repede, îmi zice. Ar trebui să fie mici. Dar parcă au zeci de ani. Cum a fost cu putință? Ce i-a făcut să crească?

Tata ridică privirea spre copaci.

— Sunt în fusul încet, îngaimă el, deci *este* extrem de ciudat, nu?

Hisakawa se uită la mine.

— Și clepsidra arată alt timp... A avut loc o schimbare. Am hotărât să declar oficial că acești copaci sunt sacri.

— Bine, zic și, după ce îmi dreg glasul, adaug: Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc *ție,* răspunde Hisakawa.

N-o să întreb ce mesaj i-au adus vulpile. Acum simt timpurile mai clar; fusurile nu se întorc invers și nici măcar nu se opresc, dar nu există tensiune. Nu sunt împinse ori întinse. Nu e niciun somn prins dedesubtul lor. Dacă există răni, atunci poate că se vor vindeca.

Pornim la pas din nou. Nu mai suntem încremeniți. Suntem ca frunzele, ca vulpile și ca nisipul din clepsidre: în mișcare.

小暑

Se-arată miezul verii

29

Bună, Naomi.

Mulțumesc pentru informațiile suplimentare despre experiment. Am plantat lăstarul. A crescut grozav, chiar grozav. Poate că apa din fusuri pune timpul în copaci. Dar cealaltă teorie a mea e: copacii ar putea lua, și ei, timp. Adică să-l absoarbă, la propriu. Are legătură cu ce mi-ai zis deja, eu doar privesc din alt unghi, bănuiesc.

I-am povestit tatei despre ceasul bio, dar n-am răspuns la un milion de întrebări pe care mi le-a pus. Vrea să-ți facă o vizită, clar. Tu mai vrei?

De asemenea, am uitat să-ți mulțumesc pentru bani. Mulțumesc. Și așa mai departe.

Sora

Naomi răspunde rapid. *Se poate. Nu m-am gândit. Ce s-a întâmplat? Știu că s-a întâmplat ceva, doar spune-mi.*

Sub această solicitare vag amenințătoare e un link către pagina despre examenele de admitere ale universității.

O studiez o vreme și apoi închid laptopul. Deci nu știe.

Mi se luminează ecranul telefonului. E Maya. Ne-am trimis mesaje în fiecare zi și, ori de câte ori îmi răspunde, mă ia amețeala.

bună bună! cum ești azi? și tatăl tău?

Mă întreb o clipă dacă ea și Naomi își coordonează atacul asupra mea, urmărind să mă recruteze.

suntem bine, răspund. *adică nu GROZAV, dar mai bine*

mai bine e bine și după bine vine GROZAV, îmi scrie ea.

asta e evoluția, răspund.

da, știu, pentru că mi-am băgat-o în cap pentru un examen de ieri, continuă ea.

— De ce zâmbești? mă întreabă tata.

— Poftim? ridic eu capul. Nu zâmbesc.

— Ba bine că nu!

Se uită țintă la telefonul meu.

— E Koki?

— Nu. *Nu,* subliniez.

— E totul... în regulă între voi? întreabă el timid.

— E bine. Suntem prieteni. Doar atât.

Tata încuviințează din cap.

— Înțeleg. Bine. OK. Atunci, cine e?

— Maya. O ții minte, nu?

— Da! se luminează el. A, înțeleg.

— Ce înțelegi? întreb, cu toate că știu.

— Te înțeleg pe *tine,* bineînțeles, zâmbește tata ușor.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul care-mi răsare pe fața încinsă.

— Totul e cât se poate de interesant, zice el și se îndepărtează.

— Ce anume? strig după el.

Se întoarce și înăuntrul meu aud un geamăt, fiindcă probabil că l-am făcut să-mi țină o prelegere despre ce i se pare lui interesant.

— Am uitat să-ți zic. Ghici cine m-a căutat!

— Păi... Charles Darwin... Adică, stafia lui, răspund.

Eu sunt cu gândul la examenul Mayei.

— Ce? A, nu...

— Naomi Osaka. O soră geamănă de care ai fost separat la naștere. Oh, Keanu Reeves.

— Nici măcar nu știu cine sunt oamenii ăștia.

— Nu știi cine e *Keanu Reeves*?

Tata renunță la joc.

— Soo-jin.

— *Pe bune?*

E mult mai palpitant decât cu toți oamenii ăia, poate în afară de Naomi Osaka.

— M-am trezit din senin cu un e-mail în care mă întreba ce mai fac. Zicea că a auzit de cutremur sau l-a simțit. Oricum, s-a gândit la mine. La noi.

Naomi sigur a luat legătura cu ea.

— Ea ce face? Unde e acum? Ce a spus?

— E bine. Locuiește la Fukuoka. A spus că e totul bine, deși nu mai lucrează la ceva atât de stimulant ca pe vremuri, răspunde tata.

— Dacă lui Soo-jin fusurile i se păreau doar *stimulante* înseamnă că orice altceva o s-o plictisească, comentez eu.

El se uită în altă parte.

— Ei bine, a trebuit să ia o pauză de la cercetarea aceea, nu? Spunea, se însuflețește el, că i-ar face plăcere să ne viziteze.

— Da, te rog!

— Așa am zis și eu! replică el entuziasmat.

Bineînțeles că e entuziasmat. De fapt, tata n-are deloc prieteni aici. Fără îndoială că se simte singur și mi se face rușine că nu m-am gândit niciodată la asta înainte.

— Când vine?

— O s-o întreb, îmi răspunde și o zbughește la el în birou.

Eu îi scriu un e-mail lui Naomi.

Bună, Naomi.

Ai dat de Soo-jin! Pot să te întreb cât i-ai povestit despre tata și... toate cele?

Naomi răspunde prea repede, încă o dată. Habar n-are să lase omul să aștepte.

Nu i-am povestit nimic, în principal fiindcă încă nu i-am dat de urmă.

Îmi pune iar linkul spre pagina despre examenele de admitere la universitate.

Să fie o coincidență? Sau ce-o fi simțit Soo-jin la cutremur? Oricum, tata e fericit și eu la fel.

Mă întorc la telefon și la Maya.

felicitări că ai terminat examenele

ține-o tot așa

da, o să sărbătoresc, îmi răspunde. *de fapt mă gândesc să plec în nord peste câteva săptămâni, să iau o pauză. trebuie să scap de canicula din Tokio și la Okinawa e chiar mai cald.*

aici la noi e mai răcoare, îi scriu, dar mi s-au înfierbântat obrajii.

mă gândeam eu, îmi răspunde.

ar trebui să vii într-o vizită, îi scriu.

da, sosește răspunsul, *o să vin.*

*

Tata se întoarce de la cumpărături cu brațele pline de verdeață.

— Ce sunt astea? îl întreb.

— Plante. M-am gândit că înveselesc casa. Și pe-afară la fel.

Îmi dă un ghiveci cu lavandă cu un parfum dulce și altul cu mentă proaspătă, cu o aromă care te trezește.

Inspir adânc.

— Mi-ai arătat copăcelul ăla drăguț când eram în spital și mi-am adus aminte ce vesel era.

Mai aduce câteva ghivece cu plante și se apucă să le ude.

Eu mă duc în camera mea și mă întorc cu fotografia mamei, pe care o țin strâns la piept.

— Tată…

— Da?

Cum nu răspund, se întoarce spre mine. Întind fotografia. Văd că-mi tremură în mâini. El o privește multă vreme.

— Putem s-o mutăm? Te rog!

Clipește de câteva ori și ridică privirea spre mine.

— Sora, începe el, tace un moment, apoi continuă: Da, s-o mutăm.

Golim un raft din camera de zi și punem fotografia acolo.

— Doar o clipă...

Dispare și se întoarce cu un ghiveci în care e o plantă cu frunze ca niște ace moi și cu flori violet. O pune lângă fotografie.

Cunosc mirosul acela profund, lemnos.

— Rozmarin, zic. Pentru aducere-aminte.

— Da, pentru asta e, răspunde el. Aproape am uitat.

E greu să râzi și să plângi în același timp. Tata mă ia în brațe. E cald și bun, fără șocuri de energie statică sau șocuri temporale. Mama se uită la noi, cu zâmbetul pe buze.

Mai e puțin până la Obon, când morții se întorc să-i viziteze pe cei vii, să vadă ce mai facem, să se asigure că suntem bine și în siguranță. Apoi pleacă din nou, unde or fi stând ei, și acolo rămân tot anul.

— N-o să uit, Sora, îmi șoptește tata. Și nici tu.

O să dureze o vreme. Dar avem timp.

Și nu foarte departe, dar poate cu mult timp în urmă ori cândva în viitor, crește un copac. Un arțar, roșu ca iubirea — toamna, gol ca suferința — iarna, iar primăvara și vara — verde, verde, verde. Amintirile pleacă și se întorc. Pământul tremură. Copacul o să crească mai departe, o să

se facă puternic și frumos, o să cuprindă timp, în cercuri care n-o să se rupă.

空

Cer

Sub insulele Japoniei, în adâncuri, se zvârcolește somnul și pământul se cutremură sub picioarele noastre. Nici măcar zeii nu-l pot opri, nu-l pot alunga, nu-l pot face să dispară. Somnul e mereu acolo, ca frica sau durerea; dar și ușurarea, libertatea și bucuria sunt mereu acolo. Mergem mai departe în timp ce copacii adună cerul în ramurile lor. Sub pământ și sub apă, somnul se răsucește și se odihnește.

GLOSAR

Titlurile capitolelor provin din două calendare: calendarul lunar 二十四節気 (24 sekki) și 七十二候 (72 kō).

Datele din 24 sekki și 72 kō nu se potrivesc exact cu perioada fiecărui capitol, deși, în general, ele cuprind aceleași anotimpuri ca romanul: de la echinocțiul de primăvară la miezul verii.

Calendarul lunar a fost importat din China și marchează ciclul lunar și momentele principale când natura se schimbă. 72 kō provine tot din China, dar a fost adaptat de Shibukawa Shunkai în perioada Edo ca să reflecte mai bine anotimpurile japoneze.

Aceste calendare se foloseau pe vremuri, când oamenii măsurau timpul cu ajutorul mediului înconjurător, când natura *era* calendarul. Viața noastră nu mai e atât de strâns legată de natură, drept care puține dintre aceste expresii s-au păstrat în vocabularul de zi cu zi — cu toate că, așa cum se întâmplă și în alte părți ale lumii, vara e vestită adesea de sosirea rândunicilor. Deoarece schimbările climatice se agravează, astfel de semnale sunt din ce în ce mai confuze și din ce în ce mai haotice — rândunicile sunt tot mai puține, cu fiecare an care trece.

Pentru prolog și epilog, s-au folosit caracterele 永 și 空. Puse unul lângă altul, ele alcătuiesc numele *Sora:* 永空.

永
Eternitate

春分
Echinocțiul de primăvară

雀始巣
Vrăbiile își fac cuib

桜始開
Primele flori de cireș se deschid

雷乃発声
Tunetul are glasul lui

清明
Se limpezește și se luminează cerul

玄鳥至
Se întorc rândunicile

鴻雁北
Gâștele sălbatice zboară spre nord

虹始見
Se ivesc primele curcubeie

穀雨
Ploaia hrănește sămânța

葭始生
Primele trestii fac muguri

霜止出苗
Trece gerul și încolțesc semințele

牡丹華
Bujorii sunt în floare

立夏
Sosește vara

蛙始鳴
Încep să cânte broaștele

蚯蚓出
Ies la suprafață viermii

竹笋生
Apar lăstarii de bambus

小満
Înverzește pământul

蚕起食桑
Viermii de mătase se ospătează cu frunze de dud

紅花栄
Înfloresc șofrăneii

麦秋至
Vine vremea recoltei de grâu

芒種
Se seamănă semințele de orez și de grâu

蟷螂生
Călugărițele depun ouă

腐草為蛍
Iarba ce putrezește se preface în licurici

梅子黄
Se îngălbenesc prunele

夏至
Solstițiul de vară

乃東枯
Se veștejește busuiocul-sălbatic

菖蒲華
Stânjeneii sunt în floare

半夏生
Pinellia ternata începe să crească

小暑
Se-arată miezul verii

空
Cer

MULȚUMIRI

Mulțumirile mele și toată recunoștința se îndreaptă către:

Angelique Tran Van Sang, agent perspicace și talentat și, ocazional, pernă motivațională.

Alison Lewis, instructor de conversație care m-a sprijinit și agent devotat de peste heleșteu.

Fiona Kennedy, pentru redactarea și observațiile ei, și întreaga echipă minunată de la Zephyr.

SCBWI Japan și mai ales Kristin Osani, parteneră la sesiunile de scris.

We Need Diverse Books și Nicola Yoon, pentru prețiosul lor mentorat.

Keith Maillard și Madeleine Thien, în a căror oră de ficțiune a apărut prima dată ideea acestei cărți, Departamentul de scriere creativă de la UBC și toți colegii mei de acolo.

Emily Chou, cu care am discutat pe Zoom în ziua de Crăciun, ca să-mi comunice comentariile ei subtile.

Tom Morris, pețitor în ale literaturii.

Ami-chan (îmi pare rău că romanul te-a făcut să plângi de trei ori), Risako și Kaz, pentru că m-au ajutat să plonjez în adâncurile universului kanji, și Cúirt Alt Delete, pentru că mi-a oferit și distracție, și sfaturi.

Familia mea, pentru iubirea ei puternică și pentru sprijinul ei.

Dabi-chan, ascultător tăcut, capabil să mă încurajeze la infinit, și devotat tată de pisică.

Clara Kumagai
Tokio

Octombrie 2022